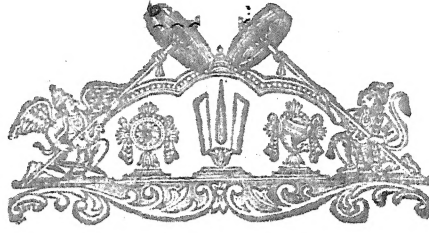

19875
21.7.96

247

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE 571 431

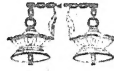
பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய

முமுக்ஷுப்படி

(மாமுனிகளின் வ்யாக்யானத்துடன்)

[முகவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]

[இரண்டாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்,
அட்வகேட்,

'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-620 017.

ஸ்ரீ. ரா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப
தர்ம சொத்துக்களின் ஆதரவில் வெளியிடப்பெற்றது.

டிர்ஸ்டிகள்:-

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L., அட்வகேட்,
S. ராம அய்யங்கார், B.Sc.B.L., அட்வகேட்.

விலை ரூ. 4-50.

தபால் 75பை.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :
ஸ்ரீஸுக் திமரலா — மலர் 19

ஆசார்யாக்ஷேரஸரரான
பி ன் னை லே ர க ர ச ர ர் ய ர்
திருவாய்மலர்ந்தருளிய

மு மு க்ஷு ப்படி
என்னும் ரஹஸ்ய ரத்நமும்

இதற்கு
மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த
திருமந்திரார்த்தம்
என்னும் வ்யாக்ஷ்யாநமும்

பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த
தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம்
என்னும் ரஹஸ்யமும் அடங்கியது.
[முகவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுடன் கூடியது]
[இரண்டாம் பதிப்பு]

பதிப்பாசிரியர்:-

ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வரமி அய்யங்கார்,
அடவகேட்,
8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி-17.

விலை ரூ. 3-00. தபரற்கூலி 55 பைசா.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், 8, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

★ முதல் பதிப்பின் முகவுரை ★

1. ஸர்வதூரி ஆனியில் பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை அருளிய பரந்தரஹஸ்யம் முதலான எட்டு ரஹஸ்யக்ஞரந்தூங்கள் அஸ்மத்தாதபாதூர்களால் வெளியிடப்பட்டன. அப்போது அகப்படாததும், பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளியதுமான தத்வத்ரய ஸங்க்ஞரஹமென்னும் ரஹஸ்யமும், ஸர்வஜ்ஞஸார்வபௌமரான பிள்ளைலோகாசார்யரருளிய முமுக்ஷுப்படியெனும் ரஹஸ்யரதந்மும், அதற்கு விஸ்தூவாக்கிக்ஞாமணியென்னும் விருதுபெற்ற ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகளருளியதிருமந்த்ரார்த்தவ்யாக்யானமும் ஸ்ரீஸூக்திமாலை பத்தொன்பதாவது மலராக விளம்பி ஆவணி ரோகினியில் வெளியிடப்பெறுகிறது.

2. ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்ஞரஹமென்னும் அதிகும்பீட ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்ட இந்த கிரந்தத்திலுள்ள சில வாக்கியங்கள் தத்வத்ரய வ்யாக்யானத்தில் மணவாள மாமுனிகளால் எடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குத் தத்வத்ரய விவரணமென்னும் வ்யாக்கியானமொன்று ஆச்சான் பிள்ளை தம்மாலேயே அருளிச்செய்யப்பட்டுள்ளதென்றும் தத்வத்ரய வ்யாக்கியானத்திலிருந்தே தெரிகிறது. தத்வத்ரய விவரணத்திலிருந்தும் மாமுனிகள் பல வாக்கியங்களை எடுத்திருக்கிறார். தெளர்பாக்கியவசத்தால் அந்த அத்யூதவிவரணக்ஞரந்தூம் எங்கு தேடியும் கிடைக்கவில்லை. 'ரஹஸ்யத்ரய ஸங்க்ஞரஹம்' மதரூஸ் ஓரியண்டல் மாநுஸ்க்ரிப்ட்ஸ் லைப்ரரியிலுள்ள ஒரு ஓலை ஸ்ரீகோஸ்த்திலுள்ளது. அதைக்கொண்டே இப்போது இது அடியேனால் அச்சிடப்பெற்றுள்ளது. இது பெரிய வாச்சான் பிள்ளையருளியதே என்பதை மாமுனிகளின் ஸ்ரீஸூக்திகளைக்கொண்டு மேலே நிரூபிப்போம்.

3. பெரியவாச்சான் பிள்ளை பல ரஹஸ்யங்கள் அருளியிருந்தபோதிலும் அவற்றில் பெரும்பான்மையானவை ஸங்

கூரஹமானவை. மிகவிரிவான பலரஹஸ்யக்ரந்தங்களை முதன்முதலாக அருளிச்செய்தபெருமை பிள்ளைலோகாசார்யர் ஒருவருக்கே உரியதாகும். அவற்றிலும் முழுக்ஷுப்படி என்னும் ரஹஸ்யம், ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அரும்பொருள்களனைத்தையும் பேதைபாமரரும் உணரும்படியான எளிய நடையில் அமைந்துள்ளது. இதுதலையே மாமுனிகள் பூரஹ்மஸூத்ரம்போல் சும்பீரமான இதற்கு வியாக்கியானமருளிச் செய்தார்; ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் முழுவதும் இதைக் காலக்ஷேபக்ரந்தமாகக் கொண்டு குலாவுகின்றது.

4. இகற்கு மாமுனிகள் அருளியுள்ள வியாக்கியானம் அதிசும்பீரமானதாய். “உக்தார்த்தவிஸதீகாரயுக்தார்த்தாந்தரபோதநம் | மதம் விவரணம்” என்னும் விவரணலக்ஷணத்திற்கு ஏகலக்ஷ்யமாயிருப்பதாய், பூர்வாசார்யர்களுடைய ஸ்ரீஸூக்திகளின் ஸாரத்தைப் பிழிந்து தருமதாயிருக்கிறது. இந்த வியாக்கியானத்தில் பற்பலவிடங்களில் பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பரந்தரஹஸ்யத்தின் பங்க்திகளை, பிள்ளைலோகாசார்யருளிய அர்த்தங்களுக்கு ஸ்வாதூபரமானமாகக் காட்டியருளுகிறார் மாமுனிகள்.

5. ஸுப்ரஸித்த மஹாவித்வானும், தென்மொழி வடமொழி வேதங்கரைகண்டவரும், ஸ்ரீவைஷ்ணலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகாரகருமான காஞ்சி ஸ்ரீ உ. வே. ப்ர. ப. அண்ணங்கராசார்யஸ்வாமிகள் பரந்தரஹஸ்யகர்த்து விஷயத்தில் கருத்துவேற்றுமை கொண்டுள்ளார்கள். (அஷ்டாத்யாய முதலானவற்றிலுள்ளபடி) அவர்களுடைய திருவுள்ளம் பின்வருமாறு:-(1) தத்வத்ரயம் அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணியின் வ்யாக்யானத்தில், “தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான் பிள்ளை ஒருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்தார். தத்வநிர்வணத்திலே (வாதிசுகேஸரி) ஜீயர் மற்றொருவிதமாக ஆவரணக்ரமத்தை அருளினார். பிள்ளைலோகாசார்யர் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறவராகையாலே, ஆவரணக்ரமத்தை அரு

ளிச்செய்யாமலே விட்டுவிட்டார். பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியன்றோ அருளிச்செய்தது” என்னும் பொருளுள்ள ஸ்ரீஸூக்திகளை அருளியிருக்கிறார். (2) இதிலிருந்து விவரண கர்த்தாவான ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையி லும் வேறுபட்டவரென்று தெரிகிறது. (3) பெரியவாச்சான் பிள்ளை ஸாதித்த சுருக்கமானதொரு தத்வத்ரயக்ஞரங்குத் திற்கு அவருடைய குமாரரான (நாயனார்) ஆச்சான்பிள்ளை விரிவான வியாக்கியானமாக தத்வத்ரய விவரணத்தை வெளி யிட்டிருக்கிறாரென்றும் தெரிகிறது. (4) மணவாளமாமுனி கள் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களிலே பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்க மாலை, ஜிதந்தேவ்யாக்யானம், க்யூத்யவ்யாக்யானம், தத்வத்ரய விவரணம் ஆகிய கிரந்தங்களின் கர்த்தாவாக எடுக்கும் ஆச் சான்பிள்ளை நாயனாராச்சான்பிள்ளையெய்யழிய. பெரியவாச் சான்பிள்ளையல்லர் என்பதும் விளங்குகிறது. இது ஸ்ரீகாஞ்சீ ஸ்வாமியின் திருவுள்ளம்.

6. உபயவேதநாத ரஹஸ்ய குருபரம்பராத்விக்கூரந்தங் களில் அப்ரகிமமான ஜ்ஞானமுள்ளவரும், ஆராய்ச்சியாளரில் தலைவரும், அநந்தகல்யணகுணநிதியும், ஸ்ரீவைஷ்ணவ லோகத்திற்கு நினைநிற்கும் உபகாரங்கள் பல செய்திருப் பவருமான அஸ்மத்தாதபாத்விக்கூர்கள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிசுளால் ரஹஸ்யக்ஞரந்தங்களில் எடுக்கப்பட்ட பரந்த ரஹஸ்யாத்விக்கூர்த்தா பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று ஷோடஸ்ராத்யாயியில் பல கிரந்தங்களைக்காட்டி நிரூபித்தார் கள். மாமுனிகளுக்கு முன்னும், அதிஸம்பகாலத்தில் பின்னாலும் தோன்றிய பரகாலநல்லான் ரஹஸ்யம், ரஹஸ்யவிவேகம், அஷ்ட ஸ்ரீலக்ஷியாக்யானம். பெரியதிருமுடியடைவு முதலான பல கிரந்தங்களில் பரந்தரஹஸ்யாத்விக்கூரைப் பெரியவாச்சான் பிள்ளையுடையதாகவே எடுத்திருப்பதை விரிவாகக் காட்டி யருளினார்கள். இவற்றுக்குப் பூதகமில்லாதபடி மாமுனிகளின் தத்வத்ரயவ்யாக்யானஸ்ரீஸூக்திக்கு “ஸ்தித்தஸ்ய க்யூதிஸ்சிந்த நீயா” என்கிற ரீதியிலே ஒருவகையாக நிர்வாஹமும் காட்டி

னாள். தத்வத்ரயஸங்க்ரஹென் னும் (இப்போது அடியேன் அச்சிட்டிருக்கும்) க்ரந்தும் அப்போது கிடைக்காமையாலே அப்படி கிர்வஹிக்கநேரிட்டது. பரந்தரஹஸ்ய விவாதும் முடிந்தபிறகு அடியேன் சென்னையிலிருக்கையில் ராஜகீய புஸ்தகாலயத்திலிருந்து தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தை நகலெடுத்துப் பார்த்ததில் பல புதிய விஷயங்கள் வெளியாயின. அவற்றை வாய் வசமாகத் திவ்ய ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகிற்கு வெளிப்படுத்துவது அப்போதே அடியேனை எந்தையார் நியமித்தருளினர். அந்நியமனதைப் பின்பற்றிச் சிறகு எழுதுகிறேனடியேன். மஹான்கள் குற்றம் நீக்கிக் குணங்கொள்வாராக.

7. தத்வத்ரயம், அசித்ப்ரகரணம் 27-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில் “பெரியவாச்சான் பிள்ளையும் இப்படியேற அருளிச்செய்தது” என்று மாமுனிகள் அருளிச்செய்தது— தத்வத்ரயவிவரணத்துக்கு மூலமான (இப்போது அச்சிட்டிருக்கும்) தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் என்னும் கிரந்தத்தின் 13-முதல் 22 வரையிலுள்ள சூர்ணைகளில் (பிள்ளைலோகாசார்யரைப்போல்) ஆவரணக்ரமத்தை அருளிச்செய்யாமல் அருளியிருக்கும் ஸூக்திகளையே விஷயமாகக்கொண்டது என்பது தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தைப் படிப்பார்க்குப் புலப்படும். ஆகையால், இத்தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹத்தை யருளியவர் பெரிய வாச்சான் பிள்ளையே என்று ஸித்திபூத்தது. தத்வத்ரயஸங்க்ரஹகர்த்தாவான இப்பெரியவாச்சான் பிள்ளையை இதற்கு முன்னும் பின்னும் ஆச்சான் பிள்ளையென்றும் மாமுனிகள் குறிப்பிட்டிருப்பதைக் காட்டுவோம் இனி. தத்வத்ரயம் ஸ்வரஹ்ரகரணம் 47-வது சூர்ணையின் வ்யாக்யானத்தில், “இவ்வண்டத்திலே பூத்த தாமஸமஷ்டி பூதஞ்ஞ ப்ரஹ்மா பிறக்கும்; இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எமபெருமான் தானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும், இதுக்கு மேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்” என்று ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்கையாலும்” என்று மாமுனிகள் அருளியுள்ளார். இதில் ஆச்சான் பிள்ளையுடையவையாக எடுக்கப்

பட்ட ஸ்ரீஸூக்திகள் தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்தில் 25 26-வது சூர்ணைகளாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். ஆகையால் பெரியவாச்சான் பிள்ளையையே மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டாரென்று எறித்துக்கொண்டது.

8. தத்வத்ரயம் ஈஸ்வரப்ரகரணம் ஆறாவது சூர்ணை வ்யாக்யானத்தில் “எம்பெருமானுடையதிஷ்ட்யாத்மசூணங்க ளாவன-ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிஷ்ட்யசூணங்களும் அதிலே பிறங்க ளெளவீல்யாதிஷ்ட்யங்களும்” என்ற தத்வத்ரயஸங்க்ரஹ(சூர்ணை 45) ஸ்ரீஸூக்தியை எடுத்து “அதிலே பிறக்கையாவது-வஸ்தூத் கர்ஷாபாதுகஷாட்யசூண்யாயத்த சூணபூவமாகை” என்று அதற்கு விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அர்த்தமெழுதினார் என்று மாமுனிகள் அருளியிருக்கிறார். இதிலிருந்து தத்வத்ரயஸங்க்ரஹத்துக்கு வ்யாக்யானமாகவே தத்வத்ரய விவரணம் அமைந்ததென்று தெளிவாகிறது.

9. தத்வத்ரயவ்யாக்யான அவதாரிகையில் ‘நடுவிறற்றி ருவீதிப்பிள்ளைபட்டார். ஆச்சான்பிள்ளை முதலான பூர்வாசார் யர்களுடைய ப்ரபுந்த்யநிர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவிதே’ என்று அருளியுள்ளார் மாமுனிகள். இங்கு குறிக்கப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளையும். மூலமான தத்வத்ரயஸங்க்ரஹ கர்த்தா வான பெரியவாச்சான்பிள்ளையாகவே இருக்கமுடியும்.

10. தத்வத்ரயம் சித்ப்ரகரணம் மூன்றாவது சூர்ணை வியாக்கியானத்தில். “நடுவிறற்றி ருவீதிப்பிள்ளைபட்டாரும். ஆச்சான்பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள் தத்வத்ரயமருளிச் செய்கிறவிடத்தில் அசிதுபக்ரமமாக அருளிச்செய்தார்கள்” என்று அருளினார் மாமுனிகள். தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் அசிதுபக்ரமமாகவே அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கிறது. மூலமான அந்த கிரந்தத்தை அருளிய பெரியவாச்சான்பிள்ளையையே ஆச்சான்பிள்ளையென்று மாமுனிகள் இவ்விடத்திலும் குறிப்பிடுகிறார் என்பது தெளிவு. ஆக. பெரியவாச்சான்பிள்ளையென்று நடுவில் குறிப்பிடப்பெற்றவரையே தொடக்கத்தில்

தொண்டிடங்களிலும், கடைசியில் ஓரிடத்திலும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்றும் குறிப்பிட்டிருக்கிறார் என்பது உறுதிப்படுத்தலாகும்.

11. இதனால் தத்வத்ரயஸங்க்யரஹத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பதும் அவரை மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென்று குறிப்பிட்டுள்ளார் என்பதும் உறுதிப்படுத்தலாகும். தத்வத்ரய விவரணமருளியவரையும் ஆச்சான்பிள்ளையென்றே குறிப்பிடுவதால் அவரும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையேயாகவேண்டும்.

12. இவற்றிலிருந்து மாமுனிகளால் ரஹஸ்ய வ்யாக்யானங்களில் பரந்தரஹஸ்யம், மாணிக்கமாலை, ஜிதந்தே வ்யாக்யானம், க்யூத்யவ்யாக்யானம் ஆகிய கிரந்தங்களை அருளியவராகக் குறிப்பிடப்பட்ட ஆச்சான்பிள்ளை பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பது தெளிவாகிறது. இது மற்ற பராசரங்க்யர் த்ருங்களாலும் பிள்வரும் காரணங்களாலும் வலியுறுத்தப்படுகிறது; (1) மாமுனிகளின் திருவடியான பரவஸ்து பட்டர் பிரான்ஜியர் தாமருளிய அந்திமோபாயநிஷ்டையில் மாணிக்கமாலையைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (2) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறுவருஷங்களுக்குள்ளிருந்த ரஹஸ்யவிவேககாரர் பரந்தரஹஸ்யம், க்யூத்யவ்யாக்யானம் முதலானவற்றைப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார். (3) மாமுனிகளுக்கு சுமார் நூறு வருஷங்களுக்குள்ளிருந்த அஷ்டாஸ்தோகீவ்யாக்யானாதாவும் நாயனராச்சான்பிள்ளையிலும் வேறுபட்டவரான ஆச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யாதிகர்த்தா என்று காட்டுகிறார். அதோடு வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையருளிய அஷ்டாக்கிரதீபிகையென்னும் ரஹஸ்யத்திலும் பரந்தரஹஸ்யத்திலும் வெகுதீண்டகான ஒரு பகுதி ஒரே மாதிரியாயிருப்பதைக் காட்டியிருக்கிறார். இதனாலும் வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளையின் ஸப்ரஹ்மசாரியான பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்த

ரஹஸ்யகர்த்தா என்பது வித்யை. (4) திருமுடியடைவுகள் முதலானவையும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே பரந்தரஹஸ்யகர்த்தாவென்று கேட்காவிக்கின்றன. (5) வெகுஸமீபகாலத்திலிருந்த கேட்காவர்த்தனம் ஸ்வாமியையும் அயோத்திஜீடர் ஸ்வாமியையும் தவிர ப்ராசினர் எவருமே இந்த கிரந்தங்களை நாயனாராச்சான்பிள்ளையுடையவைகளாகச் சொல்லியதில்லை. (6) இன்றளவும் எல்லா வித்வான்களாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதெனக் காலகேஷபகேடாஷ்டிகளில் குலாவப் பட்டுவரும் க்யூயவ்யாக்யானத்தை மாமுனிகள் தத்வத்ரயவ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையுடையதென எடுத்திருக்கிறார். இதுவும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே மாமுனிகளெடுக்கும் ஆச்சான்பிள்ளையெனத் தெளிவாக்குகிறது. (7) எகலவித்வான்களாலும் பெரியவாச்சான்பிள்ளையுடையதெனக் குலாவப்படும் ஜிதந்தேவ்யாக்யானத்தையும் மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையுடையதாக எடுத்திருப்பதும் இதையே வலியுறுத்துகிறது. இக்காரணங்களால் முழுக்ஷூப்படி வ்யாக்யானத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையருளியதாகப் பலகால் எடுக்கப்படும் பரந்தரஹஸ்யத்தை அருளியவர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்பது நடுநிலையாளர்க்கு நன்கு விளங்கும். இது அஸ்மத்தாதபாத்யர்களின் திருவுள்ளம்.

13. மாமுனிகளின் ரஹஸ்யவ்யாக்யானங்களில் எடுக்கப்படும் ஆச்சான்பிள்ளை யார் என்று கண்ணாடிபோல் காட்டித் தருவதாகையாலே 'தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம்' என்னும் கிரந்தம் முழுக்ஷூப்படி வியாக்கியானத்தோடு சேர்த்து வெளியிடப்படுகிறது. இதுவரை இந்நூல் வேறு எவராலும் வெளியிடப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

14. தத்வத்ரயவிஷயமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையும், ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாகப் பிள்ளைவேரகாசார்யரும் மணவாள மாமுனிகளும் அருளியிருப்பவையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவலோகத்திற்கு அத்யந்தோபகாரகமானவையுமான ஸ்ரீஸூக்திகளை

ஓரே ஸம்புடமாகப் பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் அவதார துணமான ஸ்ரீஜயந்தியன்று வெளியிடுவதன் மூலம் ஐந்ம ஸாப்தல்யம் பெற்றவனாகிறேன்.

விளம்பி,
ஆவணியில் ரோகிணி.

இங்ஙனம்,
ஸ்ரீவைஷ்ணவ தூஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வரமீ அய்யங்கார்.

இரண்டாவது பதிப்பின் முகவுரை

மாமுனிகளின் அறுநூறுவது ஆண்டுவிழா நடைபெறும் சாதாரண-ஸ்ரீ ஐப்பசித் திருமூலத்தில் இந்நூலின் இரண்டாவது பதிப்பு வெளிவருகிறது. மாமுனிகளின் ஸ்ரீவசநகூஷண வ்யாக்யாநம் நாலு அரும்பதவுரைகளுடன் கூடிய பெரிய ஸாஸ்த்ரக்ரந்த்ரமாகத் தெலுங்கு லிபியில் பல வருடங்களுக்குமுன் அச்சிடப்பெற்றிருந்தது இந்நூல் வரையில் தமிழில் வெளிவராமலேயிருந்தது. அதைத் தமிழும் நாகரமும் கலந்த மணிப்ரவாள லிபியில் அச்சிடத் தொடங்கி, ஸ்ரீவசநகூஷணம் புருஷகாரோபாய வைபவ ப்ரகரணம் (வாக்யம் 22) ஈறுகவுள்ள முதல் பூாகும் பல பரிஷ்காரங்களுடன் இந்நன்னாளிலேயே வெளிவருகிறது. மற்ற பாகங்கள் அடையே வெளிவரும்.

முமுகுஷுப்படி வ்யாக்யாநத்தின் இரண்டாவது பதிப்பு முதல் பதிப்பைக் காட்டிலும் பல வகைகளில் சிறந்து விளங்குகிறது. பல பிழைகள் திருத்தப்பெற்றுள்ளன. கவர்க்கூாதி துவிதீயத்ருதீய சதுர்த்தூாக்ஷரங்களைக்காட்டி, “3, 3, 4” என்னும் குறிகள் எழுத்துக்களுக்கு அருகில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இவ்விரண்டாவது பதிப்பினாலும் ஸ்ரீவைஷ்ணவவுலகம் மிகவும் பயனடையும் என்பது உறுதி.

சாதாரண-ஸ்ரீ
ஐப்பசியில்
திருமூலம்.

தூஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வரமீ அய்யங்கார்,
‘ஸுதர்சனம்’ ஆசிரியர்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிய தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம்

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ண ஸமாஹ்வாய நமோ யாமுந ஸூநவே ।
யத் கடாசைஷக லக்ஷ்யாணாம் ஸுலபு: ஸ்ரீத்யரஸ் ஸத்யா ॥

அவதாரிகை

1. இதரத்யுர்ஸநங்களில் பத்யார்த்தங்கள் ஆறென்பார். பதினாறென்பார். இருபத்தஞ்சென்பார் இப்படி பூஹுப்ரகாரங்களிலே விப்ரதிபத்தி பண்ணுவார்கள்.
2. நம் த்யுர்ஸநத்துக்குத் தத்வம் மூன்று.
3. அவையாவன- 'சித்' என்றும். 'அசித்' என்றும். 'சச்வரன்' என்றும்.

அசித்ப்ரகரணம்

4. அசித்தாகிறது- குணத்ரயாத்மகமாய், நித்யமாய், ஜட்யுமாய். விப்யுவாய். எம்பெருமானுக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமாய். இவனுக்கு லீலோபகரணமாய். மஹத்யாத்யு ஸர்வவிகாரங்களுக்கும் ப்ரக்ருதியாய். தன்னோடு ஸம்பந்தித்த சேதனனுக்கு புக்யவத்ஸ்வரூபத்தை மறைத்துத் தன்பக்க லீலே பேடாக்யப்யுத்தியைப் பிறப்பிக்கும் தன்மையை உடைத்தாய். ஸததபரிணமியாயிருக்கும்.

5. இதில் ஸூக்ஷ்மபரிணமம் அவியுத்யுமாயிருக்கும்.

6. ஸ்தூலபரிணமம் விஸுத்யுமாயிருக்கும். அதாகிறது மஹத்யாத்யு விகாரங்கள்.

7. இந்த மூலப்ரக்ருதி மஹத்யாத்யுகளாய்ப் பரிணமிக்கும்படி எங்ஙனையென்னில்:

8. குணத்ரயங்களினுடைய ஸாம்யாவஸ்தையான மூலப்ரக்ருதியில் நின்றும் மஹான் பிறக்கும்.

9. இதில் நின்றும் அஹங்காரம் பிறக்கும்.

10. இதுதான் ஸாத்விகமாயும். ராஜஸமாயும். தாமஸமாயும் மூன்று படியாயிருக்கும்.

11. இதில் ஸாத்விகாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஏகாத்யு ஸேந்த்ரியங்கள் பிறக்கும்.

12. இந்த்ரியங்கள் தான் எவையென்னில் : ஸ்ரோத்ர த்வக் சக்ஷுர் ஜிஹ்வா க்ரணங்களென்கிற ஜ்ஞானேந்த்ரியங்களைந்தும். வாக் பாணிபாத்யு பாயுபஸ்த்ங்களென்கிற கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும். இவற்றுக்கு ப்ரத்யாக்ஷமான மனஸ்ஸுமாக இந்த்ரியங்கள் பதினென்று.

13. தாமஸாஹங்காரத்தில் நின்றும் ஸப்த்யுதந்மாத்தரையிறக்கும்.

14. இதில் நின்றும் இதினுடைய ஸ்தூலாவஸ்தையாய், ஸப்த்யுக்ஷணகமான ஆகாஸம் பிறக்கும்.

15. இதில் நின்றும் ஸபர்ஸுதந்மாத்தரையிறக்கும்.

16. இதில் நின்றும் ஸபர்ஸுக்ஷணகமான வாயு பிறக்கும்.

17. இதில் நின்றும் ரூபதந்மாத்தரையிறக்கும்.

18. இதில் நின்றும் ரூபக்ஷணகமான தேஜஸ்ஸுபிறக்கும்.

19. இதில் நின்றும் ரஸதந்மாத்தரையிறக்கும்.

20. இதில் நின்றும் ரஸக்ஷணகமான ஜலம் பிறக்கும்.

21. இதில் நின்றும் க்ஷந்த்யுதந்மாத்தரையிறக்கும்.

22. இதில் நின்றும் க்ஷந்த்யுக்ஷணகையான ப்ருத்திவீ பிறக்கும்.

23. ராஜஸாஹங்காரம் இரண்டிற்கும் அநுக்ஷராஹகமாயிருக்கும்.

24. ஆக, இந்த மஹாத்யுதிஸ்கலபத்யார்த்தங்களாகூட அண்டமாய்ப் பரிணமிக்கும்.

25. இவ்வண்டத்திலே ப்ரத்யாக்ஷமஸம்ஷ்டி ப்ருத்தான ப்ரஹ்மாயிறக்கும்.

26. இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமான் தானே ஸ்ருஷ்டித்தருளும்; இதுக்கு மேல் ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்.

27. இவ்வண்டந்தான் ப்ரத்யாக்ஷமாய்க்களுக்கு ப்ரோக்ய ப்ரோக்யோபகரண ப்ரோக்யஸ்தானமாய்க்கொண்டு பரிணமிக்கும்.

28. பேராக்யங்களாவன—ஸப்தாதிதிகள்.

29. பேராகேசாபகரணங்களாவன—இந்த்ரியங்கள்.

30. பேராக்யஸ்தாநமாவன—தேவதிரியம்நுஷ்ய ஸ்தாந வரஸுபமான சதுர்வித்யுரீரங்களும். பூமி முதலான மேலெழு லோகங்களும். பாதாளாதி லோகங்கள் ஏழும்.

31. இந்த்ரியங்களும் இச்சரீரங்களும் ஐஸ்வர்யாதி பருஷார்த்தங்களுக்கு ஸாதகமாயிருக்கும்.

32. இது வ்யக்தாவ்யக்தரூபமான அசித்தத்வம்.

33. காலமாகிறது.— அசித்துவிஸேஷமாய், நித்யமாய், ஏகரூபமாய். கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ருதி பரிணாமாதிகளுக்கு ஸஹகாரியாய்க்கொண்டு நிமேஷகாஷ்டாதி விகாரங்களை யுடைத்தாய், எம்பெருமானுக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமாய், லீலா பரிகரமாய் இருப்பதொன்று.

அசித்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

சித்ப்ரகரணம்

34. ஆத்மகத்வம் மூன்று வர்க்குமாய். அஸங்க்யாதமாயிருக்கும்.

35. இதில், புகுவச்சேஷதைசரஸரான அநந்தகருட்ய விஷ்வக்ஸேந ப்ரபுருதிகள் நித்யவர்க்கும்.

36. ஸம்ஸாரிகளாய், ஒருநாளிலே புகுவத்ஜ்ஞாநம் பிறந்து, அதனாலே புகுவத்ப்ராப்தி பண்ணினவர்கள் விழுத்தவர்க்கும்.

37. அநாதியான கர்மப்ரபாவத்தாலே சதுர்வித்யுரீரங்களையும் ப்ரவேசித்து, அதனாலே ஸப்தாதிவிஷயப்ரவணரான ஸம்ஸாரிகள் பூத்துவர்க்கும்.

38. ஆத்மஸ்வரூபம் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்: ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபமாய், நித்யமாய், அசித்திற்காட்டில் ஸுக்ஷ்மமாய், ஜ்ஞாநகுணமாய், அனுபரிமாணமாய், புகுவதாயத்த கர்த்ருத்வமாய், ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரகாரதயா ஸேஷமாயிருக்கும்.

39. பூத்தூதமாக்களுடைய ஜ்ஞாநம் ஸங்கோசவிகாஸங்களுக்கு அர்ஹமாயிருக்கும்.

40. நித்ய முக்தர்களுடைய ஜ்ஞாநம் ஸங்கோச விகாஸங்களுக்கு அநர்ஹமாயிருக்கும்.

சிதப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஈஸ்வரப்ரகரணம்

41. ஈஸ்வரன் சேதநாசேதநாத்மகமான உபயவிபூதிக்கும் நியந்தாவாயிருக்கும்.

42. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபம் ஹேயப்ரத்யரீகமாய். கல்யாணைகதாநமாய் ஸகலேதரவிலக்ஷணமாய், அதிஸூக்ஷ்மமாய் கேதுகாலவஸ்துக்களால் அபரிச்சிந்நமாய் உள்ள ஜ்ஞாநாநந்தமாயிருக்கும்.

43. திவ்யமங்குளவிக்ரஹம் ஸூத்த்யஸத்வமாய், பஞ்சோபநிஷந்மயமாய் எம்பெருமானுக்கு ஸர்வதூ அபிமதமாய். திவ்யாத்மஸ்வரூபத்துக்கும் அதை ஆஸ்ரயித்திருக்கும் கல்யாண குணங்களுக்கும் ப்ரகாஸகமாய், ஏகரூபமாய். ஸர்வவிஸஜாதீயமாய் அப்ராக்ருதமாய். அளவிறந்த தேஜஸ்ஸையுடைத்தாய். நித்யயௌவன ஸ்வபூராவமாய். ஸர்வகூந்த்யஸ்வபூராவமாய். ஸௌந்தர்யாதி கல்யாணகுண யுக்தமாய், அதிமனோஹரமாய் நித்யர்க்கும். முக்தர்க்கும் அநுபூராவமாய். முமுக்ஷுக்களுக்கும் ஸூபூரஸ்ரயமாயிருக்கும்.

44. பரமபத்யமும், அங்குள்ள பதார்த்தங்களும். முக்தருடைய விக்ரஹங்களும். நித்யஸித்த்யருடைய விக்ரஹங்களும் ஸூத்த்யஸத்வமாய். பஞ்சோபநிஷந்மயமாயிருக்கும்.

45. எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மகுணங்களாவன-ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதி ஷட் குணங்களும். அதிலே பிறந்த ஸௌஸீல்யாதிகளும்.

46. இவைதான் ஓரேஈ குணங்களுக்கு அவதியின்றியிலே. இவற்றுக்குச் தொகையுமின்றியிலேயிருக்கும்.

47. இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபாதிகளையுடைய ஈஸ்வரன் பரவ்யூஹாதிகளினாலே உபயவிபூதியையும் நிர்வஹித்தருளும்.

48. எங்ஙனென்னில்:

49. கீழ்ச்சொன்ன ஷாட் குணயாதி ஸம்ஸ்த கல்யாண குணங்களோடும். திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தோடும் பரம

பத்யத்திலே நித்யரும் முக்கரும் சுன்னையனுபவிக்க. அவர்களை அநுபவித்துக்கொண்டு இருக்குமிருப்பு பராவஸ்தை.

50. வ்யூஹாவஸ்தையாவது—லீலாவிபூதியை நிர்வஹிக்கைக்காக ஷாட்ஸ்துண்யங்களிலே + இவ்விரண்டு குணங்களைப் ப்ரகாஸிப்பித்துக்கொண்டு ஸங்கர்ஷணப்ரத்யும்நாதியூபேண வந்து அவதரிக்கை.

51. இந்த வ்யூஹங்கள் தான் ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும், திருவவதாரங்களுக்கும் அடியாயிருக்கும்.

52. விபுவமாவது—திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்தை தேவதிர்யம்மநுஷ்யஸ்தூவரஸரீரங்களோடே ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு, தன் படிகள் ஒன்றையும் விடாதே, அவ்வோஜாதிகளிலேவந்து அவதரிக்கை—ஸாக்ஷாத்விபுவாமவது; சேதநர்பக்கல் ஸ்வரூபேண ஆவேஸித்து அவதரிக்கை—ஸ்வரூபாலே ஸாவதாரம்; சில சேதநர் பக்கலிலே ஸக்தியினாலே கார்யகாலத்திலே ஆவேஸித்து ரக்ஷிக்கை—ஸக்த்யாலேஸாவதாரம்.

53. அர்ச்சாவதாரமாவது—ஆஸிதர் உகந்தது ஏதேனுமொரு த்ரவ்யத்தை அதிஷ்டித்து. அதிலே திவ்யமங்குளவிக்ரஹத்திற் பண்ணும் ஆத்மரத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு ஆஸிதபராதீனனாய்க்கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் காலாவதியின்றிக்கே அவதரிக்கை.

54. உபாஸிப்பாருடைய ஹ்ருத்யங்களிலே விக்ரஹஸஹிதனாய்க்கொண்டு அவர்களுக்கு ஸூப்யாஸ்ரயமாயிருப்பதொரு ப்ரகாரமுமுண்டு.

55. இப்படி.சித்யசிதீஸ்வரத்தவங்களும் ஸங்க்ரஹணசொல்லப்பட்டது.

56. ஸகலசேதநாசேதநங்களையும் ஈஸ்வரன் ப்ரகாரமாக உடையனாய், தான் அவற்றுக்கு ப்ரகாரியாய். வேறு சேதனர்க்கு ப்ரகாரியில்லாமையாலே நம் த்ர்ஸனத்துக்குத் தத்வம் ஒன்றே என்னவுமாம்.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய
தத்வத்ரயஸங்க்ரஹம் முற்றிற்று.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஸரணம்.

இவ்விரண்டு-இரண்டிரண்டு; மும்முன்று என்பதுபோலே.

மாமுனிகளின் திருவாக்கில் (தத்வத்ரயவ்யாக்யானத்தில்)
தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹமும், தத்வத்ரய விவரணமும்.

தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம்

1. (அவதாரிகை)—“நடுவிற்நிருவீதிப்பிள்ளைப்பட்டர். ஆச்சான் பிள்ளை முதலான பூர்வாசார்யர்களுடைய பரப்பந்த நிர்மாணத்துக்கும் கருத்து இதுவிறே”

2. (சித்-3) “நடுவிற்நிருவீதிப்பிள்ளைப்பட்டரும், ஆச்சான்பிள்ளையும் முதலான ஆசார்யர்கள். தத்வத்யமருளிச்செய்கிறவிடத்தில் அசிதுபக்ரமமாக அருளிச்செய்தார்கள்’ இந்த ஸ்ரீஸூகத்தியிலிருந்து தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹம் ஆதிகாலத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த “தத்வத்ரயம்” என்றே வழங்கப்பட்டுவந்ததெனக் தெரிகிறது. பிள்ளை லோகாசார்யர் தத்வத்ரயத்தை வ்யாவர்த்திப்பதற்காக, தத்வத்ரய ஸங்க்ரஹமென்று பின்புள்ளார் வழங்கியிருக்கவேண்டும்

3. (அசித்-27) “ஸங்கோசேந உத்பத்திக்ரமத்தை அருளிச்செய்து ரித்தனை; பெரியவாச்சான்பிள்ளையும் இப்படியிறே அருளிச்செய்தது” ஸங்க்ரஹம் 13-22 சூர்ணைகளில் ஆவரணக்ரமத்தை விவரிக்காமல் அருளியிருக்கும் ஸ்ரீஸூகத்திகளையே இங்கு மாமுனிகள் குறிக்கிற ரெனபது தெளிவு. ஆச்சான்பிள்ளையென்று பலவிடங்களில் எடுக்கப்பட்டவா பெரியவாச்சான்பிள்ளையே என்று தெளிவுபடுத்துகிறார்.

4. (ஈச்-9) “எம்பெருமானுடைய திவ்யாத்மகுணங்களாவன-ஜ்ஞாநஸத்த்யாதி, ஷட்குணங்களும் அதிலே பிறந்த ஸௌரீய்யாதிகளும்” என்கிற இவ்வாக்யத்துக்கு அந்தம்மெழுதுகிறவளவில், ‘அதிலே பிறக்கையாவது — வஸ்தூத்காஷாபாதுகஷாட் குணயாயத்தகுணபூவமாகை’ என்றிறே விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது” ஸங்க்ரஹம் 45-வது சூர்ணையே இங்கு எடுக்கப்பட்ட மூலவாக்யம் இதிலிருந்து ஸங்க்ரஹத்திற்கு வ்யாக்யானமாயமைந்தது விவரணம் என்று தெளிவாகிறது.

5. (ஈச்-47) “இவ்வண்டத்திலே புத்தாத்ம ஸமஷ்டியுடனான ப்ராஹ்மாபிறக்கும்; இதுக்குக் கீழ் ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே எம்பெருமான் ருணே ஸ்ருஷ்டித்தருளும்; இதுக்குமேல் ப்ராஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று ஸ்ருஷ்டித்தருளும்” என்று ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்கையாலும்”

ஸங்க்ரஹம் 25, 26 சூர்ணைகளை ஆச்சான்பிள்ளையருளியதாகக் குறிப்பிடுகையால், பெரியவாச்சான்பிள்ளையை மாமுனிகள் ஆச்சான்பிள்ளையென வழங்கினார் என்பதற்கு நிஸ்ஸந்திக்கத்ப்ரமாணமிது.

தத்வத்ரயவிவரணம்

1. (சித்-35) “என்று விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளையும்.”

2. (அசித்-27) “இது தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளையருளிச்செய்த க்ரமம்”

3. (அசித்-48) “இதுவிறே தத்வத்ரயவிவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை ப்ராத்யாந்யேந அருளிச்செய்தது”

4. (ஈச்-9) “என்றிறே விவரணத்தில் ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தது”

5. (ஈச்-40) “இப்படி விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிறே”

குறிப்பு:—விவரணத்தையெடுக்கும்போது நியமேந ‘விவரணத்திலே ஆச்சான்பிள்ளை’ என்று அருளுகையாலே, ஸங்க்ரஹ விவரணக்ரதரைக்யம் தோற்றுகிறது.

ஸ்ரீ :

திருமந்த்ரார்த்தம் தொடங்கும்போது அனுஸந்திக்கும்
தனியன்கள்

[“ஸ்ரீஸைலா” விவிருந்து “ப்ரணதேதாஸ்மி நித்யம்” வரை
பொது தனியன்களை அனுஸந்திக்கபின் பின்வரும் தனியன்
களை அனுஸந்திப்பது.]

மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

ரஹஸ்யார்த்த, ஸம்பாத்ய பரமபரையின் ஒட்டுத்தனியன்

लोकगुरुं गुरुमिस्सह पूर्वैः कूरकुलोत्तमदासमुदारम् ।

श्रीनगपत्यभिरामवरेशौ दीप्रशयानगुरुञ्च भजेहम् ॥

லோககு:ரும் கு:ருபி, ஸ்ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸ

முதாசாம் ।

ஸ்ரீநகபத்யபி, ராமவரேஸௌ தீப்ரஸயானகு:ருஞ்ச ப, ஜேஹம் ॥

பூர்வோக்த கு:ருபரம்பரைக்கு ப்ரத்யேக தனியன்கள்

பிள்ளைலோகாசார்யா தனியன்

(ஈயுண்ணி பத்மநாப,ர் அருளிச்செய்தது)

लोकान्चार्याय गुरवे कृष्णपादस्य सन्ने ।

संसारभोगिसन्दृष्टजीवजीवात्तवे नमः ॥

லோகாசார்யாய கு:ரவே க்ருஷ்ணபாத:ஸ்ய ஸந்நவே ।

ஸம்ஸாரபே,கி, ஸந்த:ஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ॥

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த

கூரகுலோத்தமதாஸர் தனியன்

लोकान्चार्यकृपापात्रं कौण्डिन्यकुलभूषणम् ।

समस्तात्मगुणावासं वन्दे कूरकुलोत्तमम् ॥

லோகாசார்யக்ருபாபாத்ரம் கௌண்டி:ந்யகுலபூ,ஷணம் ।

ஸமஸ்தாத்மகு:ணவாஸம் வந்தே: கூரகுலோத்தமம் ॥

மணவாளமாமுனிகள் அருளிச்செய்த

திருவாய்மொழிப்பிள்ளை தனியன்

नमः श्रीशैलनाथाय कुन्तीनगरजन्मने ।

प्रसादलब्धपरमप्राप्तैश्वर्यशालिने ॥

நம:ஸ்ரீஸைலநாத்ய குந்தீநக:ரஜ்ந்மநே ।

ப்ரஸாத:லப்த, பரம ப்ராப்ய கைங்கர்யஸாலிநே ॥

மணவாளமாமுனிகளுக்கு மாதாமஹரான
கோட்டுர் அழகியமணவாளப்பெருமாள்பிள்ளை தனியன்

லோகார்ப்பதம்ஜராஜத்சாயிதாந்தரம்।

நானவ்யஜலி வந்தே சோம்யவர் குரும॥

லோகாசார்ய பதாம்பேராஜ ராஜஹம்ஸாயிதாந்தரம்।

ஜ்ஞாநவைராக்யஜலதிம் வந்தே ஸௌம்யவரம் குரும॥

மணவாளமாமுநிகள் அருளிச்செய்த

திகழக்கிடந்தான் திருநாவினுடையபிரான தாதரண்ணரையர்தனியன்

ஸ்ரீஜிஹ்வதீசாசமமலமஷஸாஸ்வவிதம்।

சுந்தரவரகுருகணாகந்தலிதநானமந்நிர் கலயே॥

ஸ்ரீஜிஹ்வாவததீஸுதாஸமமல மஸேஷஸாஸ்தாவிதம்।

ஸுந்தர வரகுருகருணாகந்தஸித ஜ்ஞாநமந்திரம் கலயே॥

இதன்பிறகு ஸ்வாசார்யபரம்பரைத் தனியன்களை
அநுஸந்திக்க வேண்டும்.

சாற்றும்போது அநுஸந்திக்கும் தனியன்கள்.

வாநமாமகேசியர் அருளிச்செய்தது.

கோதிலுலகாசிரியன் கூரகுலோத்தமதாதர்
திதில்திருமலையாழ்வார் செழுங்குரவை மணவாளர்
ஒதுபுகழ்த்திருநாவினுடையபிரான தாதருடன்
போதமணவாளமுனிபொன்னடிகள் போற்றுவனே.

வாழியுலகாசிரியன் வாழியவன் மன்னுகுலம்
வாழி முடும்பையென் னுமாநகரம்—வாழி
மனஞ் சூழ்ந்த பேரின் பமல்குமிருநல்லா
ரினஞ் சூழ்ந்திருக்குமிருப்பு.

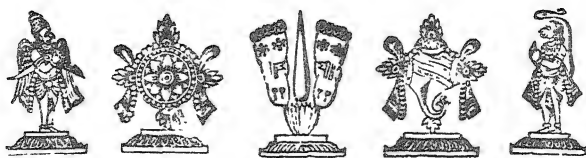
ஒதுமுடும்பையுலகாசிரியனரு
ளேது மறவாத வெம்பெருமான்—நீதி
வழுவாச் சிறுநல்லூர் மாமறையேரான் பாதந்
தொழுவார்க்கு வாராதுயர்.

இதன்பிறகு “நம:ஸ்ரீஸைல” என்று தொடங்கி ஸ்வா
சார்ய பரம்பரைத் தனியன்களை முன்போல் அநுஸந்தித்து
முடிக்கவேண்டும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முழுக்ஷுப்படி வ்யாக்யான அவதாரிகை

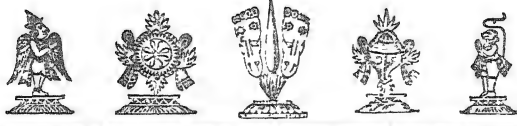
ஸ்ரீய:பதியாய். ஸ்ரீவைகுண்டநிகேதனனாய். நித்யமுக்தா நுபூவ்யனாய், நிரதியாநந்த, யுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன், அந்த நித்யஸூரிகளோபாதி தன்னை அநுபூவித்து நித்யகைங்கர்யரஸராய் வாழுகைக்கு ப்ராப்தியுண்டாயிருக்கச்செய்தேயும் அத்தை இழந்து, 1. “அசங்க” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே அஸத்கல்பராய்க்கிடக்கிற ஸம்ஸாரிசேதநருடைய இழவை அநுஸந்தித்தது. அத்யந்த வ்யாகுலசித்தனாய். இவர்கள் கரணகளோபுரங்களை இழந்து இறகொடிந்த பக்ஷிபோலே கிடக்கிற துஸையிலே கரணதிகளைக் கொடுத்து, அவற்றைக்கொண்டுவ்யபிச்சரியாதே தன்னையாஸ்ரயித்து உஜ்ஜீவிக்கைக்கு உடலாக. அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்தேயாஷமாய். ஸ்வத:ப்ரமாணமான வேதூத்தையும் ததுப்பும்ஹணங்களான ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணதிகளையும் ப்ரவர்த்திப்பித்தவிடத்திலும். அந்த ஸாஸ்த்ராப்யாஸத்துக்கு அநேகயோக்யதை வேண்டுகையாலே, அவ்வழியாலே ஐஞாநம் பிறந்து சேதநர் உஜ்ஜீவிக்கை அரிதாயிருக்கிறபடியைத் திருவுள்ளம்பற்றி. ஸகல ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையும் ஸுகூரஹமாக இவர்கள் அறியலாம்படி பண்ணவேணுமென்று, ஸ்வருபோபாய புருஷார்த்த, யாத்யாதம்யப்ரதிபாதகமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும். ஸ்வயமேவ ஆசார்யனாய் நின்று ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்.

அதில், திருமந்திரத்தை ஸ்ரீபுத்தூரிகாஸ்ரமத்திலேஸ்வரம்ஸு பூசனான நரன் விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். த்வயத்தை ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே ஸ்வமஹிஷியான பிராட்டி விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். சரமஸ்லோகத்தைத் திருத்தேர்த் தட்டிலே ஸ்வாஸ்ரிதனான அர்ஜுநன் விஷயமாக ப்ரகாஸிப்பித்தான். ஆகையாலே 2. “*ஸுமீனாயசமாரசம்*” (லக்ஷ்மீ நாத ஸமாரம்புரம்) என்று குருபரம்பராதியிலே ஈஸ்வரனை அனுஸந்திக்கிறது.

இனி இந்த ரஹஸ்யத்ரயந்தான் ஸுப்தம் ஸுக்ஷ்ரஹமாயிருந்தேதயாகிலும் அர்த்தம் உபதேஸ்யக்யமாயாகையாலும், அதறிந்தே எல்லார்க்கும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டுகையாலும், அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் பூர்வாசார்யர்களுடைய உபதேஸு பரம்பரா ப்ராப்தமான அர்த்த விஸேஷங்களை ஸர்வர்க்கும் ஸுக்ஷ்ரஹமாகவும் ஸுவ்யக்தமாகவும் பிள்ளைலோகாசார்யர் தம்முடைய பரமக்ருபையாலே இப்ரபுந்த்யமுதேந அருளிச் செய்கிறார். முன்பே ரஹஸ்யத்ரய விஷயமாக மூன்று ப்ரபுந்த்யம் இட்டருளியிருக்கக்கேதேயும். அதிலயாதுருச்சி கப்படி அதிஸங்க்ஷ்ரஹமாகையாலும், பரந்தபடி அதிவிஸ்த்ருத மாகையாலும், ஸ்ரீய:பதிப்படி உபயதேஸ்யமுமின்றிக்கே இருந்தேதயாகிலும் ஸம்ஸ்க்ருதவாக்யபுஹுளமாகையாலே பெண்ணுக்கும் பேதைக்கும் அதிகரிக்கப் போகாமையாலும், த்ரிவித்யதேஸ்யமுமில்லாதபடி இன்னமும் ஒரு ப்ரபுந்த்யமிட வேண்டுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, எல்லாவற்றுக்கும் பின் பிறே முழுக்ஷுப்படியாகிற இப்ரபுந்த்யம் இட்டருளிற்று.

ஆகையிலே, அல்லாத ப்ரபுந்த்யங்கள் கிடக்க, இத்தை எல்லாரும் அதிகரித்துப்போருகிறது. இன்னமும் பூர்வ ப்ரபுந்த்யங்களில் அநுத்தமான அர்த்த விஸேஷங்களும் இப்ரபுந்த்யத்திலே உண்டாகையாலும், இதுவே எல்லார்க்கும் ஆக்ஷரணீயமாயிருக்கும்.

வ்யாக்யாந அவதாரிகை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ :

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம :

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த முமுகூஷுப்படி-திருமந்த்ரப்ரகரணம்

மூ. 1. முமுகூஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.

முமுகூஷுப்படி வ்யாக்யானம்—திருமந்த்ரப்ரகரணம்

வ்யாக்யானம்:—(முமுகூஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.) முமுகூஷுவாகிருன் மோக்ஷத்திலே இச்சையுடையனானவன். “सुखं मोक्षेण” (முசல் மோக்ஷணே)யிறே தூரது. இத்தால், ஸம்ஸார விமோசனத்தில் இச்சையுடைய பிறந்தவனுக்கு என்றபடி. ஆத்மப்ராப்தி காமனுக்கும் முமுகூஷுத்வ முண்டேயாகிலும், இவ்விடத்தில் அவன் விவக்ஷிதனன்று, அவனுக்கு ரஹஸ்யத்ரயஜ்ஞாநாபேகை இல்லையிறே. ஆகையால், இவர் முமுகூஷுவென்கிறது. புகுவத்ப்ராப்தி காமதயா ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியில் இச்சையுடைய பிறந்தவனை. ஏவம்பூகனானவனுக்கு (அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று) என்றது—இவனுக்கு அவஸ்யம் ஜ்ஞாதவ்யமாயுள்ளது ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தங்களுக்கையாலும், அவற்றை இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் உள்ளபடி ப்ரதிபாதிக்கையாலும், ரஹஸ்யத்ரயமுமே அறியவேண்டுவது—என்கை 3. “खज्ञानं प्रापकज्ञानं प्राप्यज्ञानं मुमुक्षुभिः। ज्ञानत्रयमुपादेयमेतद्व्यञ्ज किञ्चन॥” (ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபக ஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுகூஷுபி:। ஜ்ஞாநத்ரயமுபாதேயம் ஏதத்யந்யந் கிஞ்சந॥) என்னக்கடவதிறே. (ரஹஸ்யம் மூன்று) என்று இவர் உத்தேஸிக்கிறது—திருமந்த்ரமும் த்வயமும் சரமஸ்லோகமுமாகிற இவற்றை என்னுமிடம் மேலே ஸுஸ்பஷ்டம். இவற்றை ரஹஸ்யங்களென்கிறது—ஸகல வேத்யார்த ஸாரார்த்த ப்ரதிபாதிக்கையா பரமகுஹ்யங்களாகையாலே. ஆக. இவ்வாக்யத்தால், அதிகாரி நிர்ந்தேஸுமும், தத்ஜ்ஞாதவ்ய நிர்ந்தேஸுமும் பண்ணியருளினாராய்த்து.

இனி, அந்த ரஹஸ்யத்ரயத்திலும் ப்ரத்யுமரஹஸ்யம் ஏது என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார். 'அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று;

மு. 2. அதில் ப்ரத்யும ரஹஸ்யம்—திருமந்த்ரம்.

வ்யா:—அதாவது-அந்தரஹஸ்யத்ரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு, இவ்வதிக்காரிக்கு ப்ரத்யுமம் ஐஞ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யம் ஸ்வரூபயாத்நாத்மயபரமாய். த்யாஜ்யோபாதேத்யவிப்யாக ஐஞ்ஞாதத்தைப் பரிபூர்ணமாகப்பிறப்பிக்குமகான திருமந்த்ரம்-என்கை, அநந்யார்ஹஸேஷத்வம், அநந்யரணத்வம், அநந்யபேத்யத்வமாகிற ஆகாரத்ரயத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே சேதநஸ்வரூபயாத்நாத்மய ப்ரதிபாதிநபரமாய், தத்யுநுக்ருணமான த்யாஜ்ய உபாதேத்யவிப்யாக்யத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதிப்பாநின்றதுள்ள இம்மந்த்ரத்தாலே ஸுஸ்க்ஷிதமான ஸ்வரூபத்தை உடையவனுக்கிறே. மற்றை ரஹஸ்யங்களிரண்டாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்படுகிற உபாயோபேயங்களில் அபேகை ஐநிப்பது. ஆகையால், ஸ்வரூபயாத்நாத்மயபரமான திருமந்த்ரம், ப்ரத்யும ரஹஸ்யமென்னக் குறையில்லை. இன்னமும், ப்ரணவத்துக்கு மந்த்ரஸேஷம் விவரணமானாற்போலே மந்த்ரஸேஷத்துக்கு த்வயம் விவரணமாய், த்வயத்துக்குச் சரமஸ்ஸலோகம் விவரணமாயிறே இருப்பது. அந்தந்யாயத்தாலும், இதிலுடைய ப்ரத்யுமம் ஸித்த்யுமிறே. ஆக, இவை எல்லாவற்றையும் திருவுள்ளம் பற்றியாய்த்து 'ப்ரத்யும ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்' என்று இவர் அருளிச்செய்தது. இத்தை மந்த்ரமென்கிறது 4. "मन्त्रार् वायत इति मन्त्रः" (மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:) என்கிறபடியே ஸப்த்யுஸக்தியாலும் அர்த்த்யுபேத்யாத்நத்தாலும் தன்னை அநுஸந்தியுப்பார்க்கு ரக்ஷகமாகையாலே. ஸப்த்யுஸக்தியாலே ரக்ஷகமாம், ஐபேஹாமாதிக்களாலே கார்யங்கொள்ளும் உபாஸகர்க்கு. அர்த்த்யுபேத்யாத்நத்தாலே ரக்ஷகமாம் ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்க்கு. அர்த்த்யுபேத்யாத்நத்தாலே

ரக்ஷகமாகையாவது. 5. “देहासक्तात्मबुद्धिर्यदि भवति पदं साधु विद्यान् तृतीयं, स्वात्मस्यान्धो यदि स्यात्प्रथममितरशेषत्वधीश्चेद्वितीयम्। आत्मत्राणोन्मुखश्चेन्नम इति च पदं बान्धवाभासलोलः शब्दं नारायणाख्यं विषयचपलधीश्चेत् चतुर्थी प्रपन्नः॥” (தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர்தீர்யதி: புவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்தர்யாந்தேநா யதி: ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதரஸேஷத்வதீர்ஸ்சேத் த்விதீயம்! ஆத்மத்ராணோந்முக்யஸ்சேந்நம இதி ச பதம் பூந் த்வாபாஸலோலஸ் ஸப்தம் நாராயணாக்யம் விஷய சபல தீர்ஸ்சேச் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந: ||) என்று பட்டர் அருளிச்செய்த படியே தன்னை அநுஸந்திப்பார்க்கு தேஹாத்மாபிமாநமும், ஸ்வாதந்தர்யமும். அந்யஸேஷத்வமும். ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமும். அபுந்துஸங்க்யமும் விஷயப்ராவண்யமும் மேலிடாத படிபண்ணி ஸ்வரூபா நுரூபமாக நடக்கும்படி நோக்குகை.

இனிமேல் இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை விஸ்தரேண ப்ரதிபாதிப்பதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதனுடைய அநுஸந்தார க்ரமகதநமுக்யத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘திருமந்தரத்தினுடைய’ என்று தொடங்கி.

மூ. 3. திருமந்தரத்தினுடைய சீர்மைக்குப்போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

வ்யா:-திருமந்தரத்துக்குச் சீர்மையாவது. 6. “ऋचो यजूर्वि सामानि तथैवाथर्वणानि च। सर्वमष्टाक्षरान्तस्यम्” (ருசோ யஜுர்விஸாமாநிததைவாதர்வணாநிச|ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்தம்)என்கிறபடியேஸகலவேதஸங்க்யரஹமாய்,†“மற்றெல்லாம் பேசிலும்”என்கிறபடியேஐஞ்ஞாதவ்யஸகலார்த்தப்ரதிபாதுகமாய், 7. “मन्त्राणां परमो मन्त्रो गुह्यानां गुह्यमुत्तमम्। पवित्रं च पवित्राणां मूलमन्त्रः सनातनः॥”(மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோகுஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம்! பவித்ரம் ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ்ஸநாதந:) என்கிற

படியே மந்த்ரங்களில் வைத்துக்கொண்டு பரமமான மந்த்ர மாய், குஹ்யங்களில் வைத்துக்கொண்டு உத்தமமான குஹ்ய மாய், பவித்ரங்களுக்கும் பவித்ரமாயிருக்கிற கௌரவம். (சீர்மைக்குப் போரும்படி) என்றது— தகும்படியென்கை. (ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கை) யாவது— இத்தை அநுஸந்திக்குமளவில் ஸுஷ்ருத்யனயிருந்தநுஸந்தி கையன் றிக்கே. இதின் வைலக்ஷண்ய ஜ்ஞாநமடியாக இதின் பக்கல் தனக்குண்டான ப்ரேமத்தோடே, குஹ்யாநாம் குஹ்யமானவிது அந்திகாரிகள் செவிப்படாதபடி 9. “मन्त्रं यज्ञेन गोपयेत्” (மந்த்ரம் யத்நேந கேபயேத்) என்கிறபடியே பேணிக்கொண்டநுஸந்திக்கை. இப்படி அநுஸந்திக்கவேணு மென்கையாலே ப்ரகா ராந்தரேண அநுஸந்திக்கலாகாதென் கிற நியமம் தோற்றுகிறது.

இப்படி, தன்பக்கல் ப்ரேமமுண்டாகவே இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘மந்த்ரத்திலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்கு உள்ளீடான வஸ்து விலும் மந்த்ரப்ரதான ஆசார்யன்பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்க உண்டானால் கார்யகரமாவது.

வ்யா:— அதாவது-ஜ்ஞாதவ்யார்த்தஜ்ஞாபகமான இம் மந்த்ரந்தன்னிலும், ஸேஷித்வ ஸரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களா கிற ஆகாரத்ரயயுக்ததயா இம்மந்த்ரத்துக்கு வாச்யவஸ்துவா யிருக்கிற ஸ்வரவிஷயத்திலும் 9. “तन्मन्त्रं ब्राह्मणाधीनम्” (தந் மந்த்ரம் ப்ராஹ்மணஜீநம்) என்கிறபடியே இம்மந்த்ரம் ஆசார் யாதீநமாயிருப்பதொன்றாகையாலே இத்தையதூப்ரதிபத்தி யுக்தனய்க்கொண்டு, தனக்கு உபகரித்த ஆசார்யவிஷயத் திலும் தக்கத்வைலக்ஷண்யா நுரூபமாக ப்ரேமம் அதியேந உண்டானால். இம்மந்த்ரம் இவனுக்குக் கார்யகரமாவது என்கை. 10. मन्त्रे तद्देवतायाञ्च तथा मन्त्रपदे गुरौ। त्रिषु भक्तिस्सदा

कार्यं सा हि प्रथमसाधनम्॥ (மந்திரே தத்துவதாயாஞ்ச தத்யா
மந்திரபரதே, குரோள| த்ரிஷு புக்திஸ் ஸத்யா கார்யா ஸா
ஹி ப்ரத்யம ஸாத்யம்॥) என்னக்கடவதிதே.

இனி, இம்மந்திரத்தினுடைய அவதரணப்ரகாரகத்யந
முக்யத்தாலே இதினுடைய அப்ரதிமவைபுவத்தை அருளிச்
செய்கிறார் 'ஸம்ஸாரிகள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து,
ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து, இழந்தோமென்கிற
இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே
விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேஸ்வரன் தன் க்ருபையாலே
இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி, தானே
ஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்திரத்தை
வெளியிட்டருளினான்.

வ்யா:— ஸம்ஸாரிகளாகிறார்—அநாத்யசித்ஸம்பந்த்யத்
தாலே ப்ரவாஹரூபேண வருகிற அவித்யாகர்மவாஸநாருசி
வீவராய், ஜம்மமரணத்தி, க்லேஸபாபாதிக்களாய்த்திரிகிற
பக்த்யசேதனர். (தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் மறந்து)என்றது—
11. “दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नायथा लक्षणं
तेषां वच्चे मोक्षे तथैव च॥” (தாஸபூதா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே
ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:। நான்யத்யா லக்ஷணம் தேஷாம் ப்ரந்தே
மோக்ஷே தத்யைவ ச॥)என்கிறபடியே ஸ்வதஸ்ஸித்த்யுமானபக்ய
வச்சேஷுவத்வத்தை லக்ஷணமாகவுடையராயிருக்கிற தங்களை
யும் 12. “पतिं विवश्य” (பதிம்விஸ்வஸ்ய) 13. “स्वामित्वं ब्रह्मणि स्थितं”
(ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித்தம்) இத்யாதிக்களிற்கொல்லு
கிறபடியே தங்களுக்கு நிருபாதிக்கஸேஷியாயிருக்கிற ஈஸ்
வரனையும் அறியாதே என்கை. ஆனால், அறியாமலென்னாதே
மறந்தென்பான் என்? முன் ஒருகால் நினைத்துப் பின்பு அந்
நினைவுக்கு ப்ரச்யுதி வந்தவிடத்திலே மறந்து என்னவா

வது' என்னில்: /“மறந்தேனுன்னை முன்னம்” என்கிறபடியே
 ஸ்வகஸ்ஸித்தத்தாமான ஸம்புத்தத்தையுணர்ந்தால், முன்பு
 நினைத்திருந்த அர்த்தத்தை மறந்தாற்போலே இருக்கும் ஸம்
 பத்தத்திலுறைப்பை நினைத்து அருளிச்செய்தாராமித்தனை.
 (ஈஸ்வர கைங்கர்யத்தையும் இழந்து) என்றது— கீழ்ச்
 சொன்ன அஜ்ஞாந்தகாலே வகுத்த சேஷியான ஈஸ்வர
 விஷயத்தில் கைங்கர்யமாகிற பரமபுருஷார்த்தத்தையும்
 ப்ராபிக்கப்பெறாதே—என்கை. புருஷார்த்தத்தினுடைய
 கௌரவத்தையும், அதுக்கிட்டுப் பிறந்துவைத்துக் கிட்டப்
 பெறாமல் கிடந்தபடியையும் நினைத்து, ‘இழந்து’ என்கிறார்.
 (இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே) என்றது— ஸ்வ
 ஸ்வரூபபரஸ்வரூப ஜ்ஞானமும் புருஷார்த்த ஜ்ஞானமும்
 இல்லாமையாலே. ஸ்வசேஷத்வாநுரூபமான சேஷிவிஷய
 கைங்கர்யரூப புருஷார்த்தத்தை இழந்தோமென்கிற அலாபு
 க்லேஸாந்தாநுமின்றிக்கே—என்கை. (ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்
 கடலிலே விழுந்து நோவுபட) என்றது— 14. “**संसारसागरं
 घोरमनःकुशभाजनम्**” (ஸம்ஸாரஸாக்ரம் கேரம் அந்தக்லேஸ
 பூஜநம்) என்கிறபடியே அந்தக்லேஸபூஜநமாய். ஒருவர
 லும் ஸ்வயதந்தால் கரைகாண அரிதாம்படியிருக்கிற ஸம்
 ஸாரமாகிற மஹாஸமுத்ரத்துக்குள்ளே விழுந்து காபத்ர
 யாபிபூதராய்க்கொண்டு க்லேஸப்பட—என்கை. இத்தால்,
 தங்களையும் ஈஸ்வரனையும் அறியாமையாலும், புருஷார்த்
 தத்தை அறியாமையாலும். ஸம்ஸார ஸமுத்ரத்துக்குள்ளே
 கிடந்து நோவுபடாதிருக்க, விரோதியானஸம்ஸாரந்தன்னையும்
 தநிஸ்தரணோபாயத்தையும் அறியாமையாலும், ஜ்ஞாதவ்ய
 மான அர்த்தபஞ்சகத்திலும் ஒன்றையும் அறியாமற் கிடந்
 தார்களென்கை. 15. “**प्राप्य स्रज्ज्वाला**” (ப்ராப்யஸ்ய பூரஹ்
 மணோ ரூபம்) இத்யாதிப்படியே ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ப்ரதி
 பாதிப்பது அர்த்தபஞ்சகத்தையுமிறே. இவ்வர்த்தங்களை
 இவர்களுக்கு ஸுக்ரஹமாக அறிவிக்கக்காக, ஸகலஸாஸ்த்ர
 ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்தை ஸர்வேஸ்வரன் வெளியிட்ட
 ப்ரகாரத்தைச் சொல்லுகிறது மேல்,—(ஸர்வேஸ்வரன் தன்

க்ருபையாலே) என்றது—16. “ईशेशितव्यसंवन्धादनिदं प्रथमादपि” (ஈசோஸிதவ்யஸம்பந்தாத் அநிதம்ப்ரதமாதுபி) என்கிற படியே அநாதியாக ஸர்வரோடுமுண்டான ஈசோஸிதவ்யஸம் பந்தத்தையுடையனான எம்பெருமான். 17. “एवं संसृतिचक्रस्ये भ्रास्यमाणे स्वकर्मभिः। जीवे दुःखाकुले विष्णोः कृपा काप्युपजायते॥” (ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே ப்ராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: | ஜீவே து:காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே ||) என்கிற படியே இவர்கள் படுகிற து:க்கூதர் ஸநமா த்ரத்தா லுண்டான தன்னுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையாலே-என்கை. (இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரம்சேரும்படி) என்றது—இப்படி ஸம்ஸாரஸாக்ரத்திலே கிடந்து நோவுபடுகிற இவர்கள் 18. “त्वामेव शरणं प्राप्य निस्तरन्ति मनीषिणः” (த்வாமேவ ஸாரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மனீஷிண:) என்றும், 19. “संसाराणिवमग्नानां विषयाक्रान्तचेतसां। विष्णुपोतं विना नान्यत् किञ्चिदस्ति परायणम्॥” (ஸம்ஸாராரணவமக்ஞாநாம் விஷயாக்ராரந்தசேதஸாம் | விஷ்ணு போதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி பராயணம் ||) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஸம்ஸார நிஸ்தரனோபாயபூதனான தன்னை யறிந்து ஸம்ஸாரஸாக்ரத்தைக் கடந்து அக்கரைப் படும்படி—என்கை. (தானே ஸிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று) என்றது—*.. நரநாரணனாயுலகத்தறநூல் சிங் காமைவிரித்தவன்” என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண அவதரித்து நரனானதான் ஸிஷ்யனுமாய், நாராயணனான தான் ஆசார்யனுமாய் நின்று—என்கை. (திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்) என்றது—ஸகலஸாஸ்த்ரஸங்க்ரஹ மாய், அந்த ஸாஸ்த்ர தாத்பர்யமான அர்த்தபஞ்சகத்தையும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ப்ரதிபாதியாநிற்கும் திருமந்த்ரத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தருளினான்—என்கை. அருளிச்செய்தானென்னுதே வெளியிட்டருளினுனென்றது. இப்போது தான் ஒன்றை நிர்மித்துச் சொன்னால்லன், அநாதியானத்தை ப்ரகாஸிப் பித்தானித்தனை என்னுமிடமும், அதிஞ்ஹ்யமாயுள்ளத்தை

இவர்கள் துர்க்குதி கண்டு ஸஹிக்கமாட்டாமையாலே ப்ரகாஸிப்பித்தானென்னுமிடமும் தோற்றுகைக்காக.

ஆனால், ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளிவிட அமையாதோ? ஸிஷ்யனாய் நின்றது எதுக்காக? என்ன, அருளிச் செய்கிறார்—, ஸிஷ்யனாய் என்று தொடங்கி.

மூ. 6. ஸிஷ்யனாய் நின்றது, ஸிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை அறிவிக்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது - ஆசார்யனாய் நின்று வெளியிட்டருளின அளவன்றிக்கே, தானே ஸிஷ்யனுமாய்க் கொண்டு நின்றது. 20. “आस्तिको धर्मशीलश्च शीलवान् वैष्णवः शुचिः। गम्भीरश्चतुरो धीरः शिष्य इत्यभिधीयते॥” (ஆஸ்திகோ தூர்ம ஸீலர்ஸ்ச ஸீலவாந் வைஷ்ணவஸ்ஸாசி:। கும்பீரர்ஸ்ச துரோ தீர்ஸ்ச ஸிஷ்ய இத்யபிதீயதே॥) 21. “शरीरं वसु विज्ञानं वासः कर्म गुणानसून्। गुर्वैधं धारयेद्यस्तु स शिष्यो नेतरः स्मृतः॥” (ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாநஸூந்। குர்வார்த்தம் தாராயேத்யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸம்ருத:॥) 22. “सद्वृद्धिः साधुसेवी समुचितचरितस्तत्त्वबोधामिलाषी शुश्रूष्यस्वकमानः प्रणिपतनपरः प्रश्नकाल-प्रतीक्षः। शान्तो दान्तोऽनसूयुः शरणमुपगतः शास्त्रविश्वासशाली शिष्यः प्राप्तः परीक्षां कृतविदभिमतस्तत्त्वतः शिक्षणीयः॥” (ஸத்யுத்தி: ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ்தத்வபோதாமிலாஷீ ஸுஸுஸ்யக்மான: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷ:। ஸாந்தோ தூரந்தோ டாநஸூயுஸ்யரணமுபகத்யஸ்பாஸ்த்ரவிஸ்வாஸஸாலீ ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித்யபிமதஸ்தத்வதஸ்பரீக்ஷணீய:॥) இத்தயாதிடிகளிற் சொல்லுகிறபடி களும், ஸாதுயாந்தர நிவ்ருத்தியும், பூலஸாதூந ஸுஸ்ருஷை யும், ஆர்த்தியும், ஆதாரமும், அநஸூமையம் உடையனாயிருக்கையுமாகிற ஸிஷ்யலக்ஷணம் லோகத்திலுள்ளார் அறியாமையாலே, அத்தை ஸ்வாநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்கைக்காக—என்கை. உபதேஸுத்தாலே அறிவிக்குமளவில், ஸ்வோத்கர்ஷம் தேடிக்கொள்ளவந்தானித்தனை யென்று நினைக்கவங் கூடும்; அநுஷ்டாநத்தாலே அறிவிக்குமளவில், நமக்கும் இது

LIBRARY
ACADLMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE 571 431

வேணுமென்று விஸ்வஸித்துப் பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

“இப்படி சிஷ்யனாய் நின்று இம்மந்திரசீகைப் பண்ணி இவ்வழியாலேஜ்ஞாநம்பிறக்கவேணுமோ?† ஞானக்கலைகள் என்கிறபடியே. ஸகலஸாஸ்த்ரங்களும் ஜ்ஞாநஸாத்யநமாயன்றோ இருப்பது: அவற்றை அப்யஸித்து அவ்வழியாலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தாலோ? ’ என்ன, ஸாஸ்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும், இம்மந்த்ரஜந்யஜ்ஞாநத்துக்கும் உண்டான விசேஷத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 7. ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம்போலே.

வ்யா:—அதாவது-தத்வஜ்ஞாந ஜநகங்களான ஸ்ருதி ஸ்ம்ருத்யாதி ஸகலஸாஸ்த்ரங்களாலும் சேதநருக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயம் ஆர்ஜிதநம்போலே அத்யாயாஸலப்யமாயிருக்கும். ஆசார்யோபதேசமடியாகத் திருமந்திரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம். பைத்ருகதநம்போலே அநாயாஸலப்யமாயிருக்கும்—என்கை. 23. “शास्त्रज्ञानं बहुक्लेशं बुद्धिचलनकारणम्। उपदेशाद्विं बुद्ध्वा विरमेत्सर्वकर्मसु॥” (ஸாஸ்த்ர ஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஸம் புத்த்தே,ஸ்சலநகாரணம்! உபதேஸாத் ஹரிம் புத்த்த்வா விரமேத் ஸர்வ கர்மஸு॥)என்னக்கடவதிறே. இத்தால், ஸாஸ்த்ரங்களிற்காட்டில் தத்ஸங்க்ரஹமான திருமந்த்ரத்துக்கு உண்டான வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஆனால், ஸாஸ்த்ரங்களொழிந்ததாகிறது; புகுவந் மந்த்ரந்தான் இதொன்றுமன்றே; பின்னையும் பலவில்கையோ? என்கிற ஸங்கையிலே, மந்த்ராந்த்ரங்களிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைபவத்தை அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம் பற்றி, ‘புகுவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்’ என்கிறார்.

மூ. 8. பகவந் மந்த்ரங்கள் தான் அநேகங்கள்.

வ்யா:-24. “आस्तां ते गुणराशिवद्गुणपरीवाहात्मनां जन्मनां सङ्ख्या” (ஆஸ்தாம் தே குணராஸிவத்குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம் ஸங்க்யா) 25 “बहवो नृप कल्याणगुणाः पुत्रस्य सन्ति ते” (புஹுவோ ந்ருப கல்யாணகுணா: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே) 26. “तवानन्तगुणस्यापि षडेव प्रथमे गुणाः” (தவானந்தகுணஸ்யாபி ஷடேவ ப்ரதமே குணா:) 27. “बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि तव चाजुन” (புஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந) என்றும் * “எண்ணில் தொல்புகழ்” என்றும். † “எந்நின்ற யோனியுமாய்ப்பிறந்தாய்” என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே புகுவத்குணங்களும், குணபரீவாஹரூபங்களான அவதாரங்களும் அஸங்க்யாதமாயிருக்குமாபோலே, அவற்றை அநுபூந்தித்திருக்கும் மந்த்ர விசேஷங்களும் 28. “अनन्ता वै भगवन्मन्त्राः” (அனந்தா வை புக-வந்மந்த்ரா:) என்கிறபடியே அநேகங்களாயிருக்கும்-என்கை.

‘அவையெல்லாந்தான் ஏகவர்க்குமோ?’ என்ன, ‘அவை தான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்’ என்கிறார்;

மூ. 9. அவைதான், வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றும் இரண்டு வர்க்கும்.

வ்யா:— அதாவது—ஸர்வவ்யாபகமான புகுவத்ஸ்வ ரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே வ்யாபகங்களென்றும், புகுவத்வதாரகுண சேஷ்டிதங்களில் ஓரொன்றை ப்ரதிபாதிக்கையாலே அவ்யாபகங்களென்றும் உபயவர்க்குமாயிருக்கும்—என்கை.

‘வர்க்குத்வயமும் தன்னிலொக்குமோ?’ என்ன, ‘அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்’ என்கிறார்.

மூ. 10 அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்கள்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களாய் இருந்துள்ள ஸகல மந்திரங்களிலும் 29. “नारायणाय विद्महे वासुदेवाय धीमहि तन्नो विष्णुः प्रचोदयात्” (நாராயணைய வித்மஹே, வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்) என்று விஷ்ணு காயத்ரியில் ஓதப்படுகிற வ்யாபகமந்திரங்கள் மூன்றும் ஸ்ரேஷ்டங்களாயிருக்கும்—என்கை.

இந்த விஷ்ணுகாயத்ரியிலே நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு ஸப்தங்கள் அந்த மந்திரதர்யத்துக்கும் ப்ரத்யாக்ருத நாமதர்யங்களாகையாலே, ஸாத்யாரணப்ரணவ நமஸ்ஸுக் களோடேகூடின மந்திரதர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணமாகக் கடவது.

இந்த வ்யாபகமந்திரதர்யமும் தன்னிலொக்குமோ என்ன. ‘இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யாக்ருதம்’ என்கிறார்.

மூ. 11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரிய திருமந்திரம் ப்ரத்யாக்ருதம்.

வ்யா:—அதாவது-அவ்யாபகங்களிற்காட்டில் ஸ்ரேஷ்ட மாயிருந்துள்ள இந்த வ்யாபகமந்திரங்கள் மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு, 29. “नारायणाय विद्महे” (நாராயணைய வித்மஹே) என்று ப்ரத்யாக்ருதமாதமாகையாலும். அர்த்த பூர்த்த்யாதிகளாலும், 30. “नास्ति चाष्टाक्षरात्परः” (நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:) 31. “न सन्विष्टाक्षरात्परः” (ந மந்திரோஷ்டாக்ஷராத்பர:) என்னும்படியான பெருமையையுடைய திருமந்திரம் ப்ரத்யாக்ருதமாயிருக்கும்—என்கை.

‘மற்றை வ்யாபகத்வயத்துக்கும் தாழ்வு ஏது? என்ன. ‘மற்றையவையிரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரிக்கூரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு’ என்கிறார்.

மூ. 12. மற்றையவை இரண்டுக்கும் அஸிஷ்டபரி
க்ரஹமும் அபூர்த்தியும் உண்டு.

வ்யா:— அதாவது-வாஸுதேயவலிஷ்ணுஸப்தங்களுள்
மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டுக்கும், நாராயணஸப்தம்
போலேஸ்வரூபரூபகுணதிசுக்களையெல்லாம் ப்ரதிபாதிசயாதே,
ஸ்வரூபமாத்ரத்தை ப்ரதிபாதிக்கையாலே, நிர்விஸேஷசுந்
மாத்ரவஸ்துவாதிசுக்களான குத்ருஷ்டிகள் மிகவும் ஆதூரித்
துப்பேரருகையாகிற அஸிஷ்டபரிக்ரஹமும், வ்யாப்யாத்யா
ஹாராதிசுஸாபேக்ஷதையாகிற அபூர்த்தியும் உண்டு-என்கை.
‘ஷ்டுக்ஷரி-வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களுக்கும், வ்யாபநப்ரகாரத்
தையும் வ்யாப்திபூலத்தையும் வ்யாபகனுடைய குணங்களை
யும் சொல்லாதே, வ்யாப்திமாத்ர ப்ரகாஸகமாகையாலே
அபூர்ணம். வ்யாபநப்ரகாரத்தைச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே
யும், வ்யாப்யபத்யார்த்தங்களுக்கு வாசகஸப்தம் இல்லாமை
யாலும் ‘सर्वं वसति’ (ஸர்வம் வஸதி) என்று அர்த்தபூலத்
தாலே ஸர்வஸப்தம் புகுந்தாலும், அதில் குணம் அந்வயி
யாமையாலும், இனி, குணஸித்திதிக்காக புகுவச்சப்தத்தி
தைக் கூட்டிக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், வ்யாப்திபூலத்
தைச் சொல்லாமையாலும், திருத்வாத்யாஸுக்ஷரியும்
அபூர்ணம். இம்மந்த்ரம் அவைபோலன்றியிலே, வ்யாப்ய
பத்யார்த்தங்களுளாடு, வ்யாபநப்ரகாரத்தோடு, வ்யாப்திபூலத்
தோடு, வ்யாபகனுடைய குணங்களுளாடு வாசியறஸாப்த
மாகக் காட்டுகையாலே, அவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு அர்த்த
பௌஷ்கல்யநிபந்தநமான ஆதிச்யம்உண்டு’ [பரந்தரஹஸ்
யம்] என்று மற்றை வ்யாபகமந்த்ரங்களிரண்டினுடைய
அபூர்த்தியையும் திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தபூர்த்தியை
யும் ஸுஸ்பஷ்டமாக ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

‘இதுதனக்கு அஸிஷ்டபரிக்ரஹம் உண்டோ?’ என்ன,
அருளிச்செய்கிறார் இத்தை என்று தொடங்கி.

மூ. 13. இத்தை, வேதங்களும், ருஷிகளும், ஆழ்
வார்களும், ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

வ்யா:—அதாவது—விஷ்ணுகராயத்ரிமிலே வ்யாபகமந்திர
 த்ரயத்தையுஞ் சொல்லுகிறவளவில், ப்ரத்யுத்திலே நாராயண
 யணஸ்ப்துத்தை ப்ராத்யாந்தேந ப்ரதிபாதிக்கையாலும்,
 32. “विश्वं नारायणं” (விஸ்வம் நாராயணம்) என்று தொடங்கி.
 33. “नारायणपरं ब्रह्म तत्त्वं नारायणः परः। नारायणपरो ज्योतिरात्मा
 नारायणः परः। यच्च किञ्चिज्जगत्स्यस्मिन् दृश्यते भूयतेऽपि वा।
 अन्तर्बहिश्च तत्सर्वं व्याप्य नारायणः स्थितः॥” (நாராயணபரம்
 ப்ரஹ்ம தத்த்வம் நாராயண: பர:। நாராயணபரோ
 ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:। யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜகத்யஸ்யமிந்
 த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதேபி வா। அந்தர்ப்ருஹிஸ்ச தத்ஸர்வம்
 வ்யாப்ய நாராயணஸ் ஸ்தித:॥) என்று ஸ்கலவேததூந்த
 ஸாரபூதமான நாராயணநுவாகத்திலும், 34. “एको हवै नारायण
 आसीन्न ब्रह्मा नेशानो नेमे द्यावापृथिवी” (ஏகோ ஹவை நாராயண
 ஆஸீந்ந ப்ரஹ்மா நேஸானோ நேமே த்யாவாப்ருதிவீ) என்று
 மஹோபநிஷத்திலும், 35. “चक्षुश्च दृश्यश्च नारायणः। श्रोत्रश्च श्रोतव्यश्च
 नारायणः।” (சக்ஷுஸ்ச த்ரஸ்யஸ்ச நாராயண:। ஸ்ரோத்ரஸ்ச
 ஸ்ரோதவ்யஸ்ச நாராயண:।) என்று தொடங்கி 36. “दिशश्च प्रदि-
 शश्च नारायणः” (திசஸ்ச ப்ரதிசஸ்ச நாராயண:) என்று முடிவாக
 நடுவு அடைய ஸுப்ராலோபநிஷத்திலும், 37. “यस्यात्मा शरीरं
 यस्य पृथिवी शरीरं” (யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய ப்ருதிவீ ஸரீரம்)
 என்று தொடங்கி 38. “यस्य सृत्युः शरीरं” (யஸ்யம்ருத்யு: ஸரீரம்)
 என்கிறதூ ஈரூக நடுவுள்ளபர்யாயங்கள்தோறும் 39. “एष
 सर्वभूतान्तरात्मा अपहतपाप्मा दिव्यो देव एको नारायणः” (ஏஷ
 ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாப்மா திவ்யோ தேவ ஏகோ நாராயண:) என்று
 அந்தர்யாமி ப்ரஹ்மணத்திலும்
 வாஸுதேவ விஷ்ணுஸ்ப்துங்களை அநாதூரித்து நாராயண
 ஸ்ப்துத்தையிடடு புகுவத்ஸ்வரூபாதிக்களை நிர்த்தேயசிக்கையா
 லும், அபௌருஷேயமாய், நித்யநிர்த்தேயாஷமாய், ஸ்வத:
 ப்ரமாணங்களான வேத்யங்களும் விரும்பிறற்றின. 40. “यथा
 सर्वेषु देवेषु नास्ति नारायणात्परः। तथा सर्वेषु मन्त्रेषु नास्ति चाष्ट-
 शरात्परः॥” (யத்யா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத்
 பர:॥ தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத்பர:॥)

31. “भूवोर्ध्ववाहुरद्यात्र सत्यपूर्वं ब्रवीमि वः । हे पुत्रशिष्याः शृणुत न मन्त्रोष्ट्राक्षरात्परः ॥” (பூ,த்வேஹர்த்யவபுஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமீ வ: | ஹே புத்ரஸிஷ்யா:ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத்பர: ||) 41. “सर्ववेदान्तसाराथिः संसारार्णवतारकः । गतिरष्टाक्षरो नृणां अपुनर्भवकाङ्क्षिणाम् ॥” (ஸர்வவேத்யாந்த ஸாரார்த்ததஸ்ஸம் ஸாரார்ணவதாரக: | க்ஷுதிர்ஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணம் அபுநர்ப்பவ காங்க்ஷிணம் ||) 42. “आर्ता विषण्णाः शिथिलाश्च भीताः घारेषु च व्याधिषु वर्तमानाः । सङ्कीर्त्य नारायणशब्दमात्रं विमुक्तदुःखाः सुखिनो भवन्ति ॥” (ஆர்த்தா விஷண்ண: ஸிதி,லாஸ்ச பீதா: கேடாரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: |ஸங்கீர்தய நாராயணஸ்ப்யத்யமா த்ரம்விமுக்த து:க்க்யாஸ்ஸுக்தேநோ புவந்தி||) 43. “नारायणेति शब्दो ऽस्ति वागस्ति वशवर्तिनी । तथापि नरके घोरे पतन्तीति किमद्भुतम् ॥” (நாராயணேதி ஸ்ப்யதேநாஸ்தி வாக்யஸ்தி வஸவர்த்திநீ | தத்யாபி நரகே கேடாரே பதந்தீதி கிமத்யப்யதம் ||) 44 “किं तत्र बहुभिर्मन्त्रैः किं तत्र बहुभिर्व्रतैः । नमो नारायणायेति मन्त्रः सर्वार्थसिद्धयकः ॥” (கிம் தத்ர ப்யஹுபியர்வரதை: | நமோ நாராயணயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்ததஸ்ஸாத்யக: ||) இத்யாதிகளாலே வேத்யார்த்தத்யோப்யநம்ஹணங்களாயிருக்கிற ஸ்வப்ரப்யந்த்யங்களிலே பல விடங்களிலும் இத்தை ஸ்லாகித்துக்கொண்டு சொல்லுகையாலே, வேத்யார்த்தத்ய விஸதிகரண ப்ரவ்ருத்தரான வ்யாஸாதிக் பரமருஷிகளும் விரும்பினார்கள்; * “வண்புகழ்நாரணன்” || “செல்வநாரணன்” என்று தொடங்கி | “வாழ்புகழ் நாரணன்” என்று முடிவாக. ஆதிமத்யாவஸாநமாக நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்கையாலும். § “நாடுநகரமும் நன்கறிய நமோ நாராயணய” என்று தொடங்கி † “ஓவாதே நமோ நாரணுவென்பன்” என்று பெரியாழ்வாரும், ‡ “நாத்தமும் பெழ நாரண” என்று தொடங்கி i “நலந்திகழ் நாரணன்” என்று பெருமானும், e “நான் முகனை நாராயணன் படைத்தான்” என்று தொடங்கி s “எட்டெழுத்து மோதுவார்கள்

* திருவாய்1-2-10. || திருவாய்1-10-8. | திருவாய்10-9-1.
 § திருப்பல்-4. † பெரியாழ்கிரு 5-1-3. ‡ பெரு-திரு 2-4.
 i பெரு-திரு10-11. e நான்-திருவ-1. s திருச்சந்த-77.

வல்லர் வானமாளிலே" என்று திருமழிசைப்பிரானும்,
 o "நான் கண்டுகொண்டேன் நாராயண வென்னும் நாமம்"
 என்று உபக்ரமத்யாயிலே ஒருகால் சொன்னாற்போலே
 ஒன்பதின்கால் சொல்லி r "நாராயணவே! மணிவண்ணா!
 நாகணையாய்! வாராய்" என்று திருமங்கையாழ்வாரும் உபக்ர
 மத்தோடு உபஸம்ஹாரத்தோடு வாசியற அருளிச்செய்கை
 யாலும், i "நன்மலைகொண்டு நமோ நாரண வென்னும்
 சொன்மலை கற்றேன்" என்றும், i "நாரணவென்றேருவா
 துரைக்கு முரையுண்டே" என்றும், s "நானச்சுடர்
 விளக்கேற்றினை நாரணற்கு" t "நாரணன் கன் நாமங்கள்"
 o "பகற்கண்டேன் நாரணனைக்கண்டேன்" என்றும், || "நாமம்
 பல சொல்லி நாராயண" என்றும் முதலாழ்வார்களும்
 அருளிச்செய்கையாலும், / "மயர்வறமதிநல மருளின்"
 என்கிறபடியே நிரீஹதுக புகுவத் கடாஷுத்தாலே ஸமதி
 க்குத ஸமஸ்த வஸ்து வாஸ்தவரான ஆழ்வார்களெல்லாரும்
 விரும்பினார்கள். இதரமந்திரங்களை அநாதரித்து இத்தையே
 தந்தாமுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்து, உபதேசியேவ
 யிலும் தந்தாமைப் பற்றினவர்களுக்கும் இத்தையே உஜ்
 ஜீவநஹேதுவாக உபதேசித்துப்போருகையாலே, அவ்
 வாழ்வார்களைப் பின் சென்ற ஆசார்யர்களெல்லாரும்
 விரும்பினார்களென்கை.

இத்தால் மந்திரந்தரங்களிற் காட்டில் இம்மந்திரத்துக்
 குண்டான வைபவஞ் சொல்லிற்றாய்த்து.

இனி, வாச்யந்தன்னிலும் இதுக்குண்டான வைப
 வத்தை அருளிச்செய்கிறார் "வாச்ய ப்ரபாவம் போலன்று
 வாசக ப்ரபாவம்" என்று.

o பெரிய திரு 1-1-1. r சிறிய திரும 50. i முதல் திருவ 57.
 i முதல் திருவ 95. s இர-திருவ 1. t இர-திருவ-2.
 o இர-திருவ 81. || மூன்-திருவ 8. / திருவாய் 1-1-1.
 முமு-3

மூ.14. வாச்ய ப்ரபூவம் போலன்று வாசக ப்ரபூவம்.

வ்யா:— அதாவது.—இதுக்கு வாச்யனாயிருந்துள்ள ஈஸ்வரனுடைய பெருமை போலன்று தத்வாசகமான இதின் பெருமையென்றபடி.

அதுகான் ஏது என்னவருளிச்செய்கிறார் 'அவன் தூரஸ் த்னானாலும் இது கிட்டி நின்றுதவும்' என்று;

மூ.15. அவன் தூரஸ்த்னானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்.

வ்யா:—அதாவது-இதுக்கு வாச்யனானவன் ஸந்ரிஹித னன்றிக்கே தூரஸ்த்னாயிருந்த காலத்திலும் வாசகமான இது ஆஸந்நமாய்நின்று தனை வசித்தவர்கள் அபேக்ஷிதங்களை ஸாதித்துக்கொடுக்குமென்கை.

'இப்படி வாச்யன் தூரஸ்த்னாயிருக்க, வாசகம் உதவின இடம் உண்டோ?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே' என்று.

மூ.16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடைவை சுரந்தது திருநாமமிதே.

வ்யா— அதாவது-மஹாஸதஸ்ஸிலே துஸ்ஸாஸனன் வஸ்த்ரபஹாரம் பண்ணுகிறபோது. 45. "महत्यापदि संप्राप्ते सन्त्यो भगवा र हरिः" (மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸந்ததவ்யோ புகுவார் ஹரி:) என்று முன்பே ஸ்ரீவஸிஷ்டுமஹர்ஷி சொல்லி வைத்தகை நினைத்து. 46. "शुचिकृदापाणे द्वारकानिलयाच्युत। गोविन्द पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां शरणागता र॥" (சுங்குகட்குத்ராபாணே த்வாரகானிலயாச்யுத | கே.விந்த் புண்ட்ரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம் ஸரணாக்ஷ தாம் ||) என்று ஸரணம் புகுந்த த்ரௌபதிக்கு அவ்வாபத்திலே 47. "गोविन्देति यदाकन्दक्षणा मां दृष्ट्वा सेनम्" (கே.விந்தேதி யதாக்கந்தக்ருஷ்ண மாம் தூரவாலிநம்) என்கிறபடியே வாச்யனான க்ருஷ்ணன் தூரஸ்த்னாயிருக்கச்செய்தேயும். வஸ்த்ரத்தை

வர்த்திப்பித்துக்கொடுத்தது. அவ்வவதாரத்துக்கு வாசகமான கேட்காவிந்தன்னென்கிற திருநாமமிதேயென்கை. நாராயணஸ்பூகூர்த்தத்தில் ஏகதேவத்துக்கு வாசகமான ஒருதிருநாமம் செய்தபடி கண்டால். இதன் ப்ரபூரவம் கிம்புநர்ந்யாயஸித்தியுமிதேயென்று கருத்து.

இன்னம் ஒருப்ரகாரத்தாலே இதன் வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 17. சொல்லும் க்ரமம் ஒழியச்சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

வ்யா:— அதாவது-ஏதேனும் ஒருமந்திரமும் தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொன்னவர்களுக்கொழியத் தன்கார்யம் செய்யாதேயாகிலும். இது அங்ஙனன்றிக்கே தன்னைத் தஞ்சமாக விஸ்வஸித்துச் சொல்லுகையாகிற க்ரமம் ஒழிய. 48. “साङ्ख्यं पारिवायञ्च स्तोभं हेनमेव वा” (ஸாங்கிகத்யம் பாரிஹாஸ்யஞ்ச ஸ்தோபம் ஹேனமேவ வா) என்கிறபடியே சொல்லிலும். சொன்னவர்களுக்கு ரக்ஷகமாகையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தில் நழுவநில்லாதென்கை.

இனி. இதன் ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரத்யக்வமாகிற வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 18. இதுதான் “குலந்தரும்” என்கிறபடியே எல்லா அபேக்ஷிதங்களையும் கொடுக்கும்.

வ்யா:— அதாவது-இம்மந்திரந்தான் “குலந்தரும்” என்று தொடங்கி ஆழ்வார் அருளிச்செய்தபடியே, அதிகாராநுசூணமான அபேக்ஷிதங்களையெல்லாம் கொடுக்குமென்கை.

அத்தை விஸ்தீக்ரிக்கிறார் 'ஐஸ்வர்ய' இத்யாதித்யாலே.

மூ. 19. ஐஸ்வர்ய கைவல்ய புகுவல்லாபங்களே ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

வ்யா:—அகாவது-49 “ऐहलौकिकमैत्र्यं खर्गाच्च पारलौकिकम् ।
 कैवल्यं भगवन्तश्च मन्त्रोऽयं साधयिष्यति॥” (ஐஹலௌகிகமைய்வர்யம்
 ஸ்வர்க்குர்த்த்யம் பாரலௌகிகம் । கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச
 மந்த்ரோயம் ஸாத்யிஷ்யதி॥) என்கிறபடியே ஐஹிகமாயும்
 பாரலௌகிகமாயுமிருக்கும் ஐஸ்வர்யத்தையும், ஆத்மப்ராப்தி
 ரூபமான கைவல்யத்தையும், ப்ரமபுருஷார்த்தமான புகுவல்
 லாபத்தையும் ஆசைப்பட்ட அதிகாரிகளுக்கு ஜப
 ஹோமாதிகளாலே ஸ்வயம் ஸாத்யமான நின்ற, அவ்வோ
 புருஷார்த்தங்களைக் கொடுக்கு மென்கை.

இனி, கர்மாத்யுபாய ஸஹகாரித்வரூபமான இதன் வைப
 வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘கர்மஜ்ஞாந’ இத்யாதியாலே.

மு. 20. கர்மஜ்ஞாநபுக்திகளிலே இழிந்தவர்
 களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்
 கட்டிக்கொடுக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-கர்மயோக்யத்தில் இழிந்தவர்களுக்கு
 ஜபஹோமாதிகளாலே தன்னை ஸஹாயமாகக்கொள்ளுமள
 வில், கர்மயோக்யாரம்பு விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி,
 அந்தக் கர்மத்தினுடைய அவிச்சேதுதூபாத்யகமாய்க்கொண்டு
 அதைத் தலைக்கட்டிக்கொடுக்கும். ப்ரத்யுமத்திலே, ஜ்ஞாந
 யோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத் தன்னை ஸஹாயமாகக்
 கொள்ளுமளவில் கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநாரம்பு, விரோதி
 பாபநிவ்ருத்தியைப்படண்ணி அந்தஜ்ஞாநத்துக்கு நானோ றும
 அதியைத் தைப்படண்ணி நிற்கொண்டு, அதைத் தலைக்
 கட்டிக்கொடுக்கும். புக்தியோக்யத்திலே இழிந்தவர்களுக்குத்
 தன்னை ஸஹாயமாகக் கொள்ளுமளவில், புக்தியோக்யாரம்பு
 விரோதியான பாபத்தைப்போக்கி, புக்திவிவ்ருத்தியேஹது
 வாய்க்கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்கை.

இங்ஙனன்றிக்கே, ப்ரபந்நர்க்கு இது செய்யும் உபகார
 வைபவத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ப்ரபத்தியிலே’ என்று
 தொடங்கி.

மூ. 21. பாபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தைப் பிறப்பித்துக் காலகேஷபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ்ச்சொன்னவைபோலே துஷ்டகமாய். ஸ்வரூபவிருக்சுமாமாய் இருக்கையன்றிக்கே. ஸுஸகமமாய், ஸ்வரூபாநுரூபமுமான ப்ரபத்யுபாயத்திலே இழிந்தவர்களுக்கு. ததுநுரூபமான புகுவத்பாரதந்தர்யரூப ஸ்வரூப ஜ்ஞானத்தை விஸுகுமாசப் பிறப்பித்து அர்த்தநாநுஸந்தானாதிகளாலே போதுபோக்குகைக்கும் ஹேதுவாய். * “எனக்கென றுந் தேனும்பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம்” என்கிறபடியே ப்ரதிபாத்யவஸ்துவைப்போலே ஸ்வயம் பேராக்யமாயிருக்கையாலே. பேராக்யத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்குமென்கை.

இனி. ஜ்ஞானதவ்ய ஸகலார்த்த ப்ரதிபாத்யகத்வமாகிற இதனை வைபவத்தை அருளிச்செய்க்கிறார். ‘மற்றெல்லாம் பேசிலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 22. † “மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

வ்யா:—அதாவது- † “நின் திருவெட்டெழுத்துங் கற்று மற்றெல்லாம் பேசிலும்” என்கிறபடியே, ஆக்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு உடலாக அறியவேண்டும் அர்த்தவிஸேஷங்க ளெல்லாம் இம்மந்திரத்துக்குள்ளே உண்டென்கை.

‘அறியவேண்டும் அர்த்தமெல்லாம் ஆகிறது எது?’ என்னும் ஆகாங்க்ஷையிலே அருளிச்செய்கிறார் ‘அதாவது அஞ்சர்த்தம்’ என்று.

மூ. 23. அதாவது-அஞ்சர்த்தம்.

வ்யா:—ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூப புருஷார்த்தஸ்வரூப உபாயஸ்வரூப விரோதிஸ்வரூபங்களாகிற அர்த்தபஞ்சக மும் என்றபடி. 50. “अप्यस्य ब्रह्मणो रूपं प्राणश्च प्रत्यगात्मनः। प्राणप्रायं फलं प्रत्यक्षया प्रातिविरोधि च॥ वदन्ति सकला वेदाः सेतिहासपुराणाः। सुनयश्च महात्मानो वेदवेदार्थवेदिनः॥” (ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்தூஸ்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந:। ப்ராப்த்யுபாயம் பூலம் ப்ராப்தேஸ் ததூ ப்ராப்திவிரோதி, ச। வதந்தி ஸகலா வேதூஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா:। முநயஸ்ச மஹாத்மானோ வேதூவேதூர்த்துவேதி,ந:) என்கிறபடியே. ஸகல வேதூஸ்தரங்களும் ப்ரதிபாதிப்பது இவ்வர்த்தபஞ்சகத்தையுமாகையாலே. தத்ஸங்கூரஹமான இம்மந்த்ரத்துக்கும் ப்ரதிபாத்யம் இதுவேயிறே. இம்மந்த்ரந்தான் பரணவத்தாலே ப்ரத்யக்ஷாத்ம ஸ்வரூபத்தையும். நமஸ்ஸாலே விரோத்யுபாய ஸ்வரூபங்களையும், நாராயணபத்யத்தாலே பரஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே பூலஸ்வரூபத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கக் கடவாயிறே இருபடது.

இம்மந்த்ரார்த்து வைபுவத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'பூர்வாசார்யர்கள்' என்று தொடங்கி.

மூ. 24. பூர்வாசார்யர்கள், இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிறபடியே இத்தையொழிய வேண்டுன்னால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

வ்யா:—அதாவது. ந1 துயாமுந யதிவராதிசுளான நம் பூர்வாசார்யர்கள். “அன்று நான் பிறந்திலேன்” என்கிறபடியே இம்மந்த்ரத்தில் அர்த்தமறிவதற்கு முன்பு தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் தங்களுக்குண்டான பின்பு, ‘பிறந்தபின் மறந்திலேன்’ என்று ஆழ்வார் துவ்யஸூக்தியில் சொல்லுகிறபடியே இம்மந்த்

ரார்த்தத்தையொழிய மற்றொன்றால் காலவேஷபம் பண்ணியறியார்களென்கை. வேஷபம் உரங்கள் ஆழவ ர் அருளச் செயல்கள் இவற்றால் போதுபோக்கும்பதும் இம்மந்திரார்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாடல் (இதையொழிய வேறொன்றால் காலவேஷபம் பண்ணியறியார்கள்) என்னத்தட்டிலலை.

வாசகஸக்தி ஸர்வத்தையும் ஸாதிக்கதுகமிக்ருகவற்றாயிருக்க, இதினுடைய வாச்யத்திலே இவர்களுளுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன அருளிச்செய்கிறார், வாசகத்திற்காட்டில் என்று தொடங்கி.

மு. 25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கடி, ஈஸ்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

வ்யா:—அதாவது:— ஸர்வபுலத்துக்கும் ஸ்வயம் ஸாதநமாயும், ஸாதநந்தரங்களுக்கும் ஸஹகாரியாய் நின்று தலைக்கட்டிக்கொடுத்தும் போருகிற இதினுடைய வாசகஸக்தி தானே அமைந்திருக்கச்செய்கே, அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்னபடியே, இம்மந்திரத்தினுடைய வாச்யத்திலே பூர்வாசார்யர்கள் ஊன்றுகைக்கடி, உபேயாந்தரபராய், இத்தை ஸாதநமாகக்கொண்டு ஸாதித்தல், உபாயாந்தரபராய் இத்தை ஸஹகாரியாகக்கொள்ளுதல் செய்யுமவர்களைப் போலன்றிக்கே, உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஈஸ்வரனையென்று ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கையென்றபடி.

ஆக, "திருமந்திரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போருப்படி" என்று தொடங்கி, இவ்வளவும்—வாய்வந்தபடி அநுஸந்திக்கவொண்ணாதபடியான இதனுடைய கெளுரவத்தையும், ஈஸ்வரன் தானே ஸிஷ்யனுமாய், ஆசார்யனுமாய் நின்று வெளியிட்டருளுகையால் வந்த ஏற்றத்தையும், ஸகலஸாஸ்தரங்களிலும், ஸகலமந்திரங்களிலும், வாச்யந்தன்னிலும்

காட்டில் இதுக்கு உண்டான பெருமையையும், அக்ரம மாகச் சொல்லிலும் தன்கார்யம் செய்யும் ஆதிக்கத்தையும், அபேகுகித ஸகலபுலப்ரகூத்வரூபமாஹாத்யத்தையும், கர் மாத்யுபாயஸஹகாரித்வரூபமான உத்கர்ஷத்தையும், ஜ்ஞா தவ்யஸகலார்த்கூபரதிபாதிததயா வந்த மாஹாதம்யத்தையும், ஏதத்ப்ரதிபாத்ய அர்த்கூக்ஷரவ விஸேஷத்தையும் அருளிச்செய்கையாலே இம்மந்தரத்தினுடைய வைபவத்தை எல்லாரும் அறியும்படி சூர்ஸீப்பிதகருளினராயிற்று.

இனிமேல். இம்மந்தரத்துக்கு வாக்யார்த்தமும் இரண்டு படியாக அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதன்னில்' என்று தொடங்கி.

மு. 26. இதுதன்னில்சொல்லுகிற அர்த்தம்-ஸ்வ ரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் புலமுமென்னவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—இம்மந்தரத்தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம்-இவ்வாத்மாவினுடைய ஸேஷத்வபாரதந்தர்யங்க ளாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயிருந்துள்ள கைங்கர்யமாகிற ப்ராப்யமும்; அன்றிக்கே, ஸேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், அந்த ஸ்வரூபாநுரூபமான உபாயமும். உபாயலப்யமான புலமும் என்று சொல்லவுமா மென்கை. இதில் ப்ரதமமேயாஜநயில் ப்ரணவ நமஸ்ஸுக் களாலே ஸ்வரூபமும், நாராயணபதூத்தாலே ப்ராப்யமும் சொல்லுகிறது. அநந்தரமேயாஜநயில், ப்ரணவத்தாலே ஸேஷத்வமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும். நாராயணபதூத் தாலே புலமும் சொல்லுகிறது.

‘புலவேஷந்தானிருக்கும்படி எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘புலமிருக்கும்படி’ என்று தொடங்கி.

மு. 27. புலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகூரத்திலும் அர்ச்சிராதிக்கூதியிலும் சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்யமான பலந்தான். அர்ச்சிராதிமூர்க்கூத்தாலே பரமபதத்திலே போய் பரிபூர்ண புகுவகூது புவத்தைப் பண்ணி அவ்வநுபுவல்கித ப்ரீதிபேரரிதனயக்கொண்டு பண்ணும் அஸேஷஸேஷவ்ருத்தியாகையாலே, அதிருக்கும்படியை ஸங்க்ரஹேண ப்ரமேயஸேக்யமாகிற ப்ரபுந்சுத்திலும், விஸ்தரேண அர்ச்சிராதி கூதியாகிற ப்ரபுந்சுத்திலும் விஸ்துமாகச் சொன்னோம்; அவற்றிலே கண்டுகொள்வதென்கை.

இனி. இம்மந்தரத்துக்கு ப்ரதிபதும் அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதமம் இதினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும், பதஸங்க்யையையும் அருளிச்செய்கிறார், 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ 28. இதுதான் எட்டுத் திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இம்மந்தரந்தான் 51. “ஓமித்யேகாஶர். நம இதி ஶ்ரே நாராயணேதி பஜாஶராணி. இத்யாஶர் ஓம்ஸா ஶாயி வேதி” (ஓமித்யேகாஶரம், நம இதி துவே அக்ஷரே, நாராயணேதி பஞ்சாஶராணி. இத்யஷ்டாஶரம் சூந்தஸா க்யாயத்ரீசேதி) 52. “ஓமித்யக்ரே வ்யாஹரேத். நம இதி பஸ்சாத். நாராயணேத்யு பரிஷ்டாத்” என்கிறபடியே எட்டுத்திருவக்ஷரமாய், மூன்று பதமாயிருக்குமென்கை. இதனுடைய அஷ்டாஶரத்வம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, 51 “ஓமித்யேகாஶர்” (ஓமித்யேகாஶரம்) என்று ப்ரணவத்தை ஓரக்ஷரமாகவும் 51 “நம இதி ஶ்ரே நாராயணேதி பஜாஶராணி” (நாராயணேதி பஞ்சாஶராணி) என்று நாராயண பதத்தை அஞ்சக்ஷரமாகவும் ஸ்ருதி சொல்லுகையாலே, ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷ்டக்ஷரமாக்கி, ப்ரணவத்தை முழு—4

யொழிய அஷ்டாக்ஷரத்வம் சொல்லுமவர்களுடைய பக்ஷம் அவைதிசுகமாகையாலே அநாத்ரணீயமாகக்கடவது.

· இதில் பக்தத்ரயமும் எவ்வர்த்தகூத்தைச் சொல்லுகிறது? 'என்னும் ஆகாங்கைக்ஷயிலே, 'மூன்று பத்யமும் மூன்றர்த்தகூத்தைச் சொல்லுகிறது' என்கிறார்.

மூ. 29. மூன்று பத்யமும் மூன்று அர்த்தகூத்தைச் சொல்லுகிறது.

அவ்வர்த்தகூங்கள் தம்மை விஸ்துமாக அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது-ஸேஷத்வமும், பாரதந்த்ரயமும், கைங்கர்யமும்' என்று.

மூ. 30. அதாவது-ஸேஷத்வமும், பாரதந்த்ரயமும், கைங்கர்யமும்.

வ்யா:-'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்று முதற்சொன்ன வாக்யார்த்தம் இத்தை நினைத்திறே.

'இப்பக்தத்ரயத்திலும் ப்ரத்யுபத்யந்தான் எது? என்ன, 'இதில் முதல்பத்யம் ப்ரணவம்' என்கிறார்.

மூ. 31. இதில் முதற்பத்யம் ப்ரணவம்.

வ்யா:-52. "ஓமித்யக்ஷரே வ்யாஹரேத்" என்றிறே ஸ்ருதி சொல்லிற்று. ஸ்ம்ருதியும், 53. "अणवाद्यं नमोमध्यं नारायणपदान्तिमम्। मन्त्रमष्टाक्षरं विद्यासर्वसिद्धिकरं नृणाम्॥" (ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் | மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யாத் ஸர்வஸித்திசுகரம் ந்ருணாம் ||) என்றதிறே.

இனி, ப்ரணவத்துக்கு அர்த்தகூம் அருளிச்செய்வதாக, இதனுடைய அக்ஷரத்ரயாத்மகதையை அருளிச்செய்கிறார், - 'இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்' என்று.

மூ. 32. இது 'அ' என்றும், 'உ' என்றும், 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.

வ்யா:— இப்ரணவந்தான், அஸம்ஹிதா காரத்தாலே மூன்றக்ஷரமாய். மூன்றுபதமாய். மூன்றர்த்துப் ப்ரகாஸகமாய். ஸம்ஹிதா காரத்தாலே ஏகாக்ஷரமாய். ஏகபதமாய், ஏகார்த்துப் ப்ரகாஸகமாயிதே இருப்பது.

இந்த அக்ஷரத்ரயத்தினுடையவும் உத்பத்திக்ரமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'மூன்று தாழியிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 33. மூன்று தாழியிலே தயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டினாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்று அக்ஷரத்தையும் எடுத்தது.

வ்யா:—54. भूरिति ऋवेदादजायत। भुव इति यजुर्वेदात्। सुवरिति सामवेदात्। तानि वृकाण्यभ्यतपत्। तेभ्योभितसेभ्यस्त्रयो वर्णा अजायन्त। अकार उकार मकार इति। तानेकधा समभरत्तदेतदोमिति॥ (பூரிதி ருக்வேதாதாஜாயத புவ இதி யஜுர்வேதாத் ஸுவரிதி ஸாமவேதாத் தானி வுக்ராண்யப்யதபத் தேப்யோஸ்பிதப-தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ணா அஜாயந்த அகார உகார மகார இதி தானேகதா ஸமபுரத் ததேததோமிதி) என்றும், 55 "अकारश्चाप्यु-कारश्च मकारश्च प्रजापतिः। वेदत्रयान्निरवृहत् भूर्भुवस्स्वरिति च॥" (அகாரஞ் சாப்யுகாரஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: | வேதத்ரயாந் நிரப்யுஹத் பூர்புவஸ் ஸ்வரிதீதி ச ||) என்றும் ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி களிற்சொல்லுகிறபடியே ருக்யஜுஸ்ஸாமரூபமான வேதத்ரயத்தில் நின்றும், "பூ: புவ: ஸுவ:" என்கிற வ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் தோற்றுவித்து அந்தவ்யாஹ்ருதித்ரயத்தையும் பொன்னோட வைக்குமாபோலே தன் ஸங்கல்பத்தாலே ஓடவைத்து, அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற அக்ஷரங்கள் மூன்றும், அடைவே தோன்றும்படிடண்ணி, இப்படி ஸர்வேஸ்வரன் ஸமுத்தூரித்தபடியைத் திருவுள்ளம்

பற்றி,பாத்ரத்ரயகூதமான தயிரைத் தனித்தனியேகடைந்து, ததஸாரமன வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினாற்போலே, (மூன்று வேதத்திலும் மூன்றகூரத்தையும் எடுத்தது) என்கிறார்.

இத்தால் பூலித்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம் என்று.

மு. 34. ஆகையால், இது ஸகலவேதஸாரம்.

வ்யா:— அகாவது-அக்ஷரத்ரயமும் ஓரோ வேதத்தினுடைய ஸாரமாக ஸமுத்த்யுருதமாகையாலே இவ்வக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸாரம்-என்றபடி.

ஆக. " இதுதன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம் " என்று தொடங்கி இவ்வளவும்-இம்மந்தரத்தினுடைய வாக்யார்த்தத்தையும், அக்ஷர ஸங்க்யையையும்,பத்யஸங்க்யையையும், பத்யத்ரயமும் அர்த்தத்ரய ப்ரதிபாதுகமென்னுமத்தையும், அதில் ப்ரத்யுமபத்யம் இன்னதென்னுமத்தையும், அதுதான் அக்ஷரத்ரயாத்மகமாய் இருக்குமென்னுமத்தையும்,அவ்வக்ஷரத்ரயமும் வேதத்ரயஸாரமாக உத்பந்நமாகையாலே தத்ஸமுத்த்யாயமான ப்ரணவம் ஸகலவேதஸார மென்னுமத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. இவ்வக்ஷரத்ரயத்துக்கும் அடைவே அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரத்யுமம் அகாரார்த்தத்தையே அருளிச்செய்கிறார். ' இதில் அகாரம் ' என்று தொடங்கி.

மு.35.இதில் அகாரம்-ஸகலஸப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபத்யத்துக்கு ஸங்க்யரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஐக்யத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது— இவ்வக்ஷர சரயத்திலும் வைத்துக் கொண்டு ப்ரக்யமாக்ஷரமான அசாரம். 56. “न,मरूपञ्च भूतानां कृत्यानाञ्च प्रपञ्चनम्। वेदशब्देभ्य एव,दो देवादीनां चकार सः॥” (நாமருபஞ்ச பூதநாம கருக்யநாஞ்ச பரபஞ்சநம் | வேத, ஸப்ஜேத்ய ஏவாதேஷ தேவாதீநாஞ்ச கார ஸ: ||) என்கிற படியே லௌகிக ஸ்கலஸ்ப்த்யங்களுக்கும் வேத்யம்காரணமாய், 57. “प्रणवाद्यास्तथा वेदाः” (ப்ரணவாத்யாஸ்தத்யா வேதா:) 58. “ओङ्कारप्रभवा वेदाः” (ஓங்காரப்ரபவா வேதா:) இத்யாதிசுளிற் சொல்லுகிற டிச்ய அந்சவேத்யங்களுக்குப் பரணவம் காரணமாய், 59. “तस्य प्रकृतिरिनीयस्य” (தஸ்ய ப்ரக்ருதிலீநஸ்ய) என்கிற படியே அந்த பரணவந்தனக்குத் தான் காரணமாயிருக்கையாலே 60. “अकारो वै सर्वो वाक्” (அகாரோ வை ஸர்வா வாக்) 61. “समस्त शब्दमूलवदकारस्य स्वभावतः” (ஸமஸ்தஸ்ப்த்யமூலத்வாத், காரஸ்ய ஸ்வபாவத:) என்கிறபடியே ஸ்கலஸ்ப்த்யக்தகருங் காரணமாய் ஸர்வோஸ்வரன் ஸமஸ்த வஸ்துஸரீரதயா ஸர்வ ரக்ஷகனாயிருக்கும்படியை ப்ரதிபாதிக்கிற நாராயணபத்யத் துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே 62. “यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति” (யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி) 63. “स एव सृज्यः स च सर्गकर्ता स एव पालयति च पाल्यते च” (ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்யஸ் ஸ ச ஸர்க்கர், கர்த்தா ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச) இத்யாதிசுளிற் சொல்லுகிறபடியே எல்லாஐக்யத்துக்கும் காரணமாய் எல்லார்க்கும் ரக்ஷகனாயிருக்கும் எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது—என்கை. இத்தால், இவ்வக்ஷரத்தில் ப்ரக்ருத்யர்த்த்யுமான காரணத்வமும், தூத்வர்த்த்யுமான ரக்ஷகத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று. இவ்வகாரத்துக்கு நாராயணபத்யஸங்க்ரஹதயா ரக்ஷகவாசித்வம் சொல்லும்போதும், தூதுஸித்த்யவேஷத்தை அவலம் பித்தே சொல்லவேணுமிதே.

‘ரக்ஷிக்கையாவது தான் ஏது’ என்னும் ஆகாங்கக்ஷயிலே அருளிச்செய்கிறார் ‘ரக்ஷிக்கையாவது’ என்று தொடங்கி.

மு. 36. ரக்ஷிக்கையாவது—விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

வ்யா:- அகாவது-ரக்ஷிதவந்தான் அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வ இஷ்டப்ராபகத்வநீடண துவிவித்யுமானகயாலே, ஈஸ்வரன் சேதநர ரக்ஷிகையாவது-அவர்களுக்கு துக்கூவஹமான விரோதினையே போக்குகையுட ஸுக்ஷ்வஹமான அபேக்ஷி தத்தைக் கொடுக்கையுட—என்கை.

இவர்களுக்கு இவன் போக்கும் விரோதி எது? கொடுக்கும் அபேக்ஷிகம எது? எனன. அருளிச்செய்கிறார் இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்' என மு.

மு. 37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

வ்யா:-சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும் என்றது—கத்தசுத்திகாராதுகுணமகயிருக்கும்—என்றபடி.

இது தன்னை வ்யக்தமாக அருளிச்செய்கிறார் மேல் 'ஸம்ஸாரிகளுக்கு' இக்யாதி.

மு.38.ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி, ஸத்ருபீடாதி, அபேக்ஷிதம் அந்நபாநாதி, முழுக் கூக்களுக்கு விரோதி, ஸம்ஸார ஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம் பரமபதப்ராப்தி; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி, கைங்கர்ய ஹாநி, அபேக்ஷிதம் கைங்கர்ய வருத்தி.

வ்யா:-அகாவது-தேஹாத்மாபிமானாதிகளும் ஸப்தாதி விவ்யாநுபவமுமே யாத்ரையாயிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்தயமான விரோதி, ஸத்ருக்களால் வரும் நலிவு தொடக்கமானவை; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் சோறு தண்ணீர் முதலானவை—என்கை. 'ஸத்ருபீடாதி, அபேக்ஷிதம்' என்கிறவிடத்தில் 'ஆதி' ஸப்தக்காலே ஆதிவ்யாதி முதலானவற்றால் வரும் பீடைகளைச் சொல்லுகிறது. 'அந்நபாநாதி' என்கிற விடத்தில் 'ஆதி' ஸப்தக்காலே ஸ்ரக்ஷவஸ்தர் ஆபரண அங்குராக, அங்குநாஸிங்குநாதி, களைச் சொல்லுகிறது.

‘முமுக்ஷுக்களுக்கு’ இத்யாதி₃. அதாவது:— எம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதித்துப் பரமபசுத்திலே போக ஆசைப்படாநிற்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு நிவர்த்தயமான விம்ரதி₄-பொய்ந்நின்ற ஞானமுட பொல்லாவொழுகுப அழுசுருட்டபுமாய்க்கொண்டு இவ்விஷயிலேயிருக்கையாகிற ஸம்ஸாரஸம்பந்தம்; ப்ராப்யமான அபேக்ஷிதம் புகுவது₅நு₆ வாதிகளுக்கு அநுகூலமான பரமபசுத்தை ப்ராபிககை-என்கை.

‘முக்தர்க்கும்’ இத்யாதி₃. அதாவது—நிவ்ருத்த எம்ஸாரராயும். அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரக₃ந்த₄ராயும். புகுவது₅நு₆புகுவஜரிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யபரராயுமிருக்கும் முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி₄. வகுத்த ஸேஷியான ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிலே ஸ்வரூபாநுரூபமாகப் பண்ணிக்கொண்டு போரும் கைங்கர்யத்துக்கு வரும் விச்சேக்யம்; அபேக்ஷிதம் உத்தரோத்தரம் அடிமைசெய்து செல்லுகையாகிற கைங்கர்ய வ்ருத்தி₄—என்கை.

ஆக இப்படி அதிகாராநுகுணம் விரோதியைப்போக்கி அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையால் ஈஸ்வரனே ஸர்வரக்ஷகனென்னுமிடம் சொல்லிற்றாயிற்று.

‘இப்படி ஈஸ்வரனையோ பின்னையெல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவன். லோகத்திலே மாதாபித்ரு ப்ரப்தருதி தேவதாந்தர பர்யந்தமாக ரக்ஷகராய்ப் போருகிறவர்கள் பலருமில்லையோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஈஸ்வரனே ஒழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லரென்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்’ என்று.

மூ. 39. ‘ஈஸ்வரனையொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்’ என்னுமிடம் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-நிருபாதி₄க ப₃ந்துவாய். ஸர்வகாலமும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போரும் ஸர்வீஸ்வரனே

யொழிக்க ஒளபாதிக்க ஸ்தூத்திரங்களான மாதாபித்ராதிர்களும், அர்வாசீரான சேதுவகாந்தரட்சுரனும் ரக்ஷகரஸ்வரென்னுமிடம் ஸநிஹத்யமாச ப்ரபந்தபரித்ராண மொகிற ப்ரபந் தூத்திரேல சொன்னேன்; அதிலே நன்குகொள்வது-என்கை.

அநந்தரம் அர்த்தபுலத்தாலே இப்பத்யத்தில் அநுஸந்திக்கப்படும் ஸ்ரீய:பதித்வத்தை அநுஸந்திக்கிறார். 'ரக்ஷிக்கும்டோது' என்று சொல்கிறார்.

மூ.40. ரக்ஷிக்குமபோது பிராட்டி ஸந்ரிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:— அசாவது- 04. “अस्या सह ह्रीकेशो देव्या कारुण्य-
रुपया । रक्षकस्सर्वसिद्धान्तो विद्वानपि च गीयते॥” (லக்ஷ்மீயா ஸஹ
ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா| ரக்ஷகஸ்ஸர்வஸித்
தூந்தே வேதாந்தேபி ச கீயதே||) என்கிறபடியே ரக்ஷகனான
ஈஸ்வரன் சேதநரை ரக்ஷிக்கும் துஸ்யில் இவர்களுடைய
அபராதங்களைக் கண்டாகல். தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலே
யாதல் உபேக்ஷியாமற்செய்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையை
ஐநிப்பிக்கும் புருஷசாரூபதயான பிராட்டிஸந்ரிதி
அவஸ்யாபேக்ஷிதமாகையாலே, ரக்ஷகனான அவனைச் சொல்லு
கிற இவ்வகாரத்திலே அவனுடைய லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும்
அநுஸந்தேயம்-என்கை. 'லக்ஷ்மீ' என்னுத 'ஸ்ரீ'என்றது
05. “अयत इति श्रीः” (அயத இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே அவனை
நித்யஸேவை பண்ணுகையாலே அவனோடு இவனுக்கு
உண்டான அவிநாபாவமும். 06. “श्रीयत इति श्रीः” (ஸ்ரீயத
இதி ஸ்ரீ:) என்கிறபடியே சேதநருக்கு இவன் நித்ய
ஸேவ்யையாயிருக்குமென்னுமதவும் தோற்றுகைக்காக.

இன்னமும் இவ்வகாரத்தில் ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீ
ஸம்பந்தம் வியமேந தோற்றுமென்னுமத்தை ஆப்தவசநத்
தாலே தர்ஸிப்பிக்கிறார் 'அத்ர' இத்யாதி்யால்.

மூ.41. அத்ர புகுவத்ஸேநாபதிமிஸ்ரர் வாக்யம்:-அவன்
மார்புவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது.

வ்யா:— அதாவது—இவ்விடத்திலே ஜ்ஞாநாதிகரான ஸ்ரீஸேநாபதிசீயர் அருளிச்செய்யும் வார்த்தை:—‘| அகலகில் லேனிமையும்’ என்று அவன் திருமார்பிலே நித்யவாஸம் பண்ணும் இவன். அம்மார்க்பவிட்டுப் பிரியிலாயிற்று, அவனுக்கு ப்ரதிபாதுகமான இவ்வக்ஷரத்தைவிட்டுப் பிரிவது” என்று—என்கை. ‘என்று’ என்கிற இத்தனையுங் கூட்டாத போது, கீழோடு இவ்வாக்யம் அந்வயியாது.

இத்தால், அவன் திருமார்பில் ஸம்பந்தும் இவனுக்கு நித்யமாகையாலே அவன் தோற்றுமிடத்திலே இவனும் தோற்றுகை நிச்சிதமாகையால், அவன் திருமார்பில் அந்வயத்தோபாதி அவனுக்கு வாசகமான அகாரத்தில் அந்வயமும் இவனுக்கு நித்யமென்றதாயிற்று.

இன்னமும் இவ்வர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கைக்காக ஈஸ்வர சேதந வாசகங்களான அகார மகாரங்களிரண்டிலும் இவனுக்கு உண்டான அந்வரதாந்வயத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘பூர்த்தாவினுடைய’ என்று தொடங்கி.

மூ.42. பூர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதும் சரமபதங்களை விடாதேயிருக்கும் இருப்பு.

வ்யா:—அதாவது—ஸூஷ்ருதையான தன்ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அவனை ரளிப்பிக்கைக்காக பூர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் விடாதே, ரக்ஷகையான தன்ஸ்வரூபத்துக்கும் போரும்படி தத்ருக்ஷணம் பண்ணுகைக்காக ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே இருக்கும் மாதாவானவனைப்போலே, இவனும் பூர்த்தருபூதனை ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள ப்ரதமபதமான அகாரத்தையும், ப்ரஜாபூதரான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதுகமாயிருந்துள்ள சரமபதம்

/ திருவாய் 6-10-10.

மூ—5

மான மகாரத்தையும் தத்சத்விஷயத்தில் தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு ஈடாக ரஸிப்பிக்கை ரக்ஷிக்கையாகிற இவற்றைப்பற்றி, விடாதேயிருக்குமிறப்பு—என்கை.

கிழ்ச்சொன்ன த்ருஷ்டாந்தத்தை ஒருவிசேஷ நிஷ்டை மாக்கி அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத' என்று தொடங்கி.

மூ. 43. ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே.

வ்யா:—அதாவது-பூர்வையான தன் ஸ்வரூபாநுசூணமாக ரஸிப்பிக்கைக்காக பூர்த்தாவான ஸ்ரீநந்தகோபரையும் விடாதே. மாதாவான தன் ஸ்வரூபாநுசூணமாக ரக்ஷிக்கைக்காகப் புத்ரனான க்ருஷ்ணனையும் விடாதே †“அம்பரமே” என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிறபடியே மத்யேயவர்த்திக்கும் யசோதைப்பிராட்டியைப்போலே ப்ரதம சரமபத்ய வாச்யரான ஈஸ்வர சேதனர்களிருவரையும் விடாதே இவளும் வர்த்திக்கும்படி—என்கை.

‘ஈஸ்வரஸேஷத்வமாத்ர மொழியப் பிராட்டிக்கும் ஸேஷமென்னுமிடம் இவ்வாசகத்தில் இன்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும். இவளுக்கும் ஸேஷம் என்று நாம்கொள்ளுகிறபடி எங்ஙனே?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒருவன்’ என்று தொடங்கி.

மூ.44.ஒருவனடிமைகொள்ளும்போது க்ருஹிணிக் கென்றன்றே ஆவணவோலையெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

வ்யா:—அதாவது-லோகத்திலே ஒருவன் தூஸதூஸிகள் முதலானதோரடிமையைக் கொள்ளும்போது தனக்கென்றே

எழுதிக்கொள்ளுமதொழிய, தன் க்ருஹிணிக்கென்றன்று விலையோலை எழுதிக்கொள்வது; ஆயிருக்கச்செய்தேயும், அடிமைத் தொழில் செய்வது க்ருஹிணிக்கிறே; அதுபோலே ஈஸ்வர ஸேஷம் என்னும் அளவை இவ்வகாரம் சொல்லிற்றேயாகிலும், நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி—என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஹேதுக்களையெல்லாம் அநுவதித்துக் கொண்டு ஈஸ்வரனுக்கும், பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் ப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை' என்று.

மூ. 45. ஆக, பிரித்து நிலையில்லை.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு இரண்டு த்ருஷ்டாந்தமருளிச்செய்கிறார் 'ப்ரபாயை' என்றுதொடங்கி

மூ. 46. ப்ரபாயையும், ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே.

வ்யா:-அதாவது-ப்ரபாயுக்கும் ப்ரபாவானுக்கும்ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும், புஷ்பத்துக்கும்பரிமளத்துக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லாதாப்போலவும்-என்கை. 67. "अन्या राघ-वेणाढं भास्करेण प्रभा यथा" (அந்யா ராகுவேணாஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபா யதா) 68. "अन्या हि मया सीता भास्करेण प्रभा यथा" (அந்யா ஹி மயாஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபா யதா) என்றுப்ரபாப்ரபாவான் களைப்போலே இருவருக்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் இருவர் வாக்காலும் சொல்லப்பட்டதிறே. 69. "प्रसूतं पुण्यंतीमपि परिमलङ्घिं जिगदिषुः" (ப்ரஸூநம் புஷ்யந்தீமபி பரிமளாந்தித்மிக்கதிஷு:) என்கிறவிடத்திலே ஈஸ்வரனைபுஷ்பஸ்தாநேயாகவும், பிராட்டியைப்பரிமளஸ்தாநேயாகவும்பட்டருளிச் செய்கையாலே, புஷ்ப பரிமளங்களுக்குப்போலே, இருவர்க்கும் ப்ருதக்ஸ்திதி இல்லையென்னுமிடம் அர்த்தாத்ஸித்ததும்.

இந்த ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்தை அநுவதித்துக்கொண்டு இச்சேரத்தியே சேதநர்க்கு உத்தேத்யம்மாய்த்தலைக்கட்டின

படியை அருளிச்செய்கிறார் “ஆக, இச்சேர்த்தி உத்₃தே₃ஸ்யமாய்விட்டது” என்று.

மூ.47. ஆக,இச்சேர்த்தி உத்₃தே₃ஸ்யமாய்விட்டது.

வ்யா:—‘இச்சேர்த்தி உத்₃தே₃ஸ்யம்’ என்கையாலே, இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை உத்₃தே₃ஸ்யம் என்று என்றபடி. இருவரையும் பிரித்து விரும்பினால், ராவண குர்ப்பணகைகளுக்குப்போலே, அநர்த்த₃மே ப₃லிக்குமத் தனை. இருவரையும் பற்றினாலே, ஸ்ரீவி₃ஷ்ணும்வாணைப் போலே வாழலாவது.

இனிமேல், இதில் விப₃க்த்யர்த்த₃ம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத₃மம் விப₃க்திதனை நிர்த்தே₃சிக்கிறார் ‘இதிலே சதூர்த்தி₃யேறிக் கழியும்’ என்று.

மூ. 48. இதிலே, சதூர்த்தி₃யேறிக்கழியும்.

வ்யா:—அதாவது— இவ்வகாரத்திலே சதூர்த்தி₃யேறி “சுர₃ஸூ₃ந₃” (ஸுபாம்ஸுலுக்) இக்யாதி₃ ஸுதரத்தாலே லுப்தமாய்ப்போம்-என்கை.

“விப₃க்த்யந்தரமெல்லாங்கிடக்க, இவ்வகாரத்தில் சதூர்த்தி₃யேறினபடிதான் எங்ஙனே?” என்கிற ஸங்கையை அநுவதி₃க்கிறார் ‘சதூர்த்தி₃யேறினபடியென்? என்னில்’ என்று.

மூ. 49. ‘சதூர்த்தி₃யேறினபடியென்?’ என்னில், -

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘நாராயண பத₃த்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே’ என்று.

மூ. 50. நாராயணபத₃த்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வகாரம், சதூர்த்த்யந்தமான நாராயணபத₃த்துக்கு ஸங்க்ரஹமாகையாலே, இதிலும் சதூர்த்தி₃

ஏற்று—என்கை. இங்ஙன் அன்றாகில். இரண்டுக்கும் ஸங்க்ரஹவிவரணத்வம் ஸித்தியாதிறே.

‘இத்தாற்சொல்லுகிற அர்த்தம்தான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால். ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது’ என்று.

மூ. 51. இத்தால், ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—இதுதான் 70. “तादृश्यं चतुर्थी” (தாத்ரீத் த்யேசதுர்த்தீ) ஆகையாலே இச்சதுர்த்தியால் ஈஸ்வரனுக்கு ஸேஷமென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

71. “सर्वं परवर्षं दुःखं” (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) 72. “सेवा श्ववृत्तिः” (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி:) என்கிற லௌகிக ந்யாயத்தைக்கொண்டு ஸேஷத்வத்தை து:க்கரூபமாக நினைத்திருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்நத்தை அநுவதிக்கிறார் ‘ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டில் காண்கிறதென்னில்’ என்று.

மூ. 52. ‘ஸேஷத்வம் து:க்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற் காண்கிறது’ என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்த நியமமில்லை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 53. அந்த நியமம் இல்லை; உகந்தவிஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்கும் இருப்பு ஸுகுமரமாகக்காண்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது—நாடுதன்னிலே / ‘‘பணிமின் திருவருள்’’ இத்தயாதிப்படியே அபிமத விஷயத்துக்கு ஸேஷமாயிருக்குமிருப்பு ஸுகுமரமாகக் காண்கையாலே. ஸேஷத்வமாகில் து:க்கரூபமாயிருக்குமென்கிற நியமமில்லை—என்கை.

“அபிமத விஷயத்தில் சோஷத்வம் ஸுகுமாகிறது. அவ்விஷயத்தில் குணமடியாக வந்ததாகையாலேயன்றே” என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அகாரத்திலே’ என்றுதொடங்கி.

மு. 54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த சோஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

வ்யா:-அதாவது-ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷதத்வப்ரதிபாதகமான அகாரத்திலே அந்த ரக்ஷணோபாயாகியுமான கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, ஈஸ்வர விஷயமான இந்த சோஷத்வமும் அந்த குணங்களடியாக வந்தது-என்கை. ஆகையால், இதுவும் ஸுகுரூபமாயிருக்கக் குறையில்லை யென்று கருத்து.

‘ஆனால், ஒளபாதிக்கமான இது ஸ்வரூபமன்றே?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘சோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்’ என்று.

மு. 55. சோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

வ்யா:-அதாவது-உகந்தவிஷயத்தில் இதன் ஸுகுரூபத்வத்துக்கு குணக்ருதத்வத்தை ஹேதுவாகச் சொல்லுகையாலே அந்த குணக்ருதத்வம் இங்கும் உண்டென்னுமிடத்துக்குச்சொன்னஇத்தனையொழிய, அர்த்தஸ்தித்தியை நிரூபித்தால் 73. “स्वमात्मनि सज्ञातं स्वमित्वं ब्रह्मणि स्थितम्” (ஸ்வத்வமாத்மநி ஸ்ஞாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம்) 74. “आत्मदास्यं हरेः स्वाम्यं स्वभावश्च सदा सर” (ஆத்மத்யாஸ்யம் ஹரேஸ் ஸ்வாமயம் ஸ்வபாவம் ச ஸத்யா ஸ்மர) 75. “दासभूताः स्वतः सर्वे ह्यात्मानः परमात्मनः। नान्यथा लक्षणं तेषां वन्धे मोक्षे तथैव च ॥” (த்யாஸபூதாஸ் ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹ்யாத்மாநஃ பரமாத்மநஃ| நான்யத்யாலக்ஷணம் தேஷாம் ப்ரந்தே மோக்ஷே ததேவ ச||) இத்யாதிகளிலே இத்தை ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபாவிகமாகச் சொல்லுகையாலே, சோஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்-என்கை.

‘ஸேஷத்வமேயென்று அவதூரிப்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த, ஸ்வரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு அல்லாதபோதும் ஸ்வரூபம் இல்லையோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸேஷத்வமில்லாத போது ஸ்வரூபமில்லை’ என்று.

மூ. 56. ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஆத்மாபஹாரரூபமான ஸ்வாதந்திரியபூத்தி நடக்கையாலே, ஸ்வரூபம் அழிந்துவிடும் என்னுமத்தை தூர்சிப்பிக்கிறார். மேலிரண்டு வாக்யத்தாலே:—‘ஆத்மாபஹாரமாவது’ என்று கொடங்கி.

மூ. 57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்திரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்திரமாம்போது இல்லையாய்விடும்.

வ்யா:—அதாவது—76. “यस्यथा सन्तमात्मानमन्यथा प्रतिपद्यते। किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारीणा॥” (யோச்யத்யா ஸந்தமாத்த்மாநமந்யத்யா ப்ரதிபத்யதே! கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்த்மாபஹாரிணா॥) என்று ஸர்வபாபமூலமாகச் சொன்ன ஆத்மாபஹாரமாவது தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்திரம் என்கிற ப்ரதிபத்தி; ஸ்வதந்திரம் ஆமளவில் 77. “असत्त्वं” (அஸந்நேவ) என்கிறபடியே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும்— என்கை. ஆகையால் ‘ஸேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை’ என்னத்தட்டில்லை என்று கருத்து.

ஆக, ப்ரக்ருத்யர்த்ததுமான ஈஸ்வரனுடைய காரணத்வமும், தூத்வர்த்ததுமான ரக்ஷகத்வமும், அர்த்தபூலத்தால் வந்த ஸ்ரீய:பதித்வமும், ப்ரத்யயஸித்ததுமான சேதன ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான ஸேஷத்வமும் ஆகிற அகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் மத்யமாக்ஷரமான உகாரத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் ‘ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதூரணர்த்தும்’ என்று.

மு. 58 ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதார ணார்த்தம்.

வ்யா:-அதாவது—78. “तदेव भूतं तदु भव्यमा इदं” (ததேவ பூதம் தது பவ்யமா இதம்) என்றும், 79 “तदेवानिस्तद्धायुस्तत् सूर्यस्तदु चन्द्रमाः” (ததேவாக்ஸ்தத்ஸ்வாயுஸ்தத்ஸூரியஸ்தது: சந்த்ரமா:) என்றும் இத்யாதிகளிலே ஏவகாரஸ்தூநத் திலே உகாரத்தைப் ப்ரயோகிக்கக் காண்கையாலே, ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணத்தை அர்த்தமாக்க உடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

‘அவதாரணத்துக்கு அர்த்தம் அயோக்யவ்யவச்சேத்யுமாதல், அந்யயோக்யவ்யச்சேத்யுமாதல் ஆகையாலே, இவ்வவதாரணத்தாற் சொல்லுகிறது எது?’ என்ன. அருளிச் செய்கிறார் ‘இத்கால், பிறர்க்கு ஸேஷமன்றென்கிறது’ என்று.

மு.59.இத்தால்,பிறர்க்குஸேஷம்அன்று என்கிறது

வ்யா:-அதாவது:-அவதாரண வாசகமான இவ்வுகாரத்தால் கீழ் ஈஸ்வர ஸேஷமாகச் சொன்ன இவ்வாத்மவஸ்து. அந்யர்க்கு ஸேஷமன்று என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. சதுர்த்தியாலே ஈஸ்வரஸேஷத்வம் ப்ரதிபாதித்தமாகச்செய்தே, அந்யஸேஷத்வம் ப்ரஸ்துதமாமோ? என்னில் லோகத்திலே ஒருவனுக்கு ஸேஷமான க்ருஹக்ஷேத்ர புத்ர தூஸாதிக்கள், வேறேயுஞ்சிலர்க்கு ஸேஷமாயிருக்கக் காண்கையாலே, அப்படிப்பட்ட அந்யஸேஷத்வம் இந்த ஸ்தூலத்திலும் உண்டோ? என்று ஒரு ஸங்கை உதிக்குமிதே; ஆகையாலே தாக்ருஸமான அந்யஸேஷத்வம் இங்கில்லை என்னுமிடத்தை ப்ரதிபாதிக்கிறது உகாரம்.

அங்ஙனன்றிக்கே, இவ்வுகாரத்தாலே லக்ஷ்மீஸேஷத்வம் சொல்லுகிறது என்பாரும் உண்டென்கிறார் ‘பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறது என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்’ என்று.

மூ. 60. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமென்கிறது என்றும் சொல்லுவார்கள்.

வ்யா:-அதாவது- ௮0“அகாரश्चिस्वरूपस्य विष्णोर्वाचक इत्यते। उकार-श्चिस्वरूपायाः श्रियो वाची तथा विदुः॥ मकारस्तु तयोर्दास इति प्रणवलक्ष-णम्॥”(அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர்வாசக இஷ்யதே। உகா ரஸ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசீ தத்யா விது:॥ மகாரஸ்து தயோர்த்யாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம்॥)என்றும், 81“अकारेणोच्यते विष्णुः सर्वलोकेऽवरो हरिः। उद्धृता विष्णुना लक्ष्मीकारेणोच्यते सदा॥ मकारस्तु तयोर्विप्र श्रीनारायणयोर्दसदा। आत्मनः शेषभूतस्य वाचकः श्रुति-चोदितः॥”(அகாரேணோச்ச்யதே விஷ்ணுஸ் ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி:। உத்ஃத்ருதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணோச்ச்யதே ஸத்யா॥ மகாரஸ்து தயோர்விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ்ஸத்யா। ஆத்மநஸ் ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸ்ருதிசோதித:॥) என்றும் இத்யாதி களாலே புகுவச்சூஸ்த்ரத்திலே அகாரத்தை புகுவத்வாசக மாகவும், உகாரத்தை லக்ஷ்மீவாசகமாகவும், மகாரத்தை ததுபூயஸேஷபூத ஜீவவாசகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே, உகாரத்தை அவதூரணவாசகமாகக் கொள்ளாதே. லக்ஷ்மீ வாசகமாகக்கொண்டு, இவ்வுகாரத்தாலே பெரியபிராட்டி யார்க்கு ஸேஷமென்கிறதென்றும் நிர்வஹிப்பார்கள்-என்கை.

அத்தைப் பற்றவும் பூர்வயோஜனையே முக்யமென்னு மத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யானம்’ என்று.

மூ.61.அதிலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யானம்.

வ்யா:— அதாவது-பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸேஷமாகை யாகிற அதிலுங்காட்டில் கீழ்ச்சொன்ன புகுவச்சேஷத் வத்துக்கு விரோதியான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ர த்யானாபேக்ஷிதம்—என்கை.

அந்யஸேஷத்வமிப்படி க்ரூரமோ? என்ன, க்ரௌர்யத்தை ஸத்நுஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'தேவர்களுக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ.62. தேவர்களுக்கு சேஷமான புரோடாஸத்தை நாய்க்கு இடுமாபோலே, ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை.

வ்யா:— அதாவது-ஆராத்யரான இந்த்ராதி தேவர்களுக்கு பேடாக்யதயா சேஷமாகக் கல்பிதமான புரோடாஸத்தை துர்ஸநஸ்பர்ஸநாதிசுக்கு அநர்ஹமாம்படி நிஹீநமாயிருக்கிற நாய்க்கு இடுமாபோலே இருப்பதொன்று, ப்ராப்தஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்ம வஸ்துவை ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷமாக்குகை—என்கை.

• இப்படி க்ரூரமான அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு ப்ரத்யாநாபேக்ஷிதம்' என்று கீழ்ச்சொன்ன அர்த்தத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் 'புகுவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம்' என்று.

மூ.63. புகுவச்சேஷத்வத்திலும் அந்யஸேஷத்வம் கழிகையே ப்ரத்யாநம்.

வ்யா:— அதாவது-லக்ஷ்மீஸேஷத்வத்திலுங்காட்டில் ப்ரத்யாநம் என்ற அளவேயன்று. புகுவான் தனக்கு சேஷமாயிருக்குமதிலுங்காட்டில் அந்யவிஷயத்தில் சேஷத்வம் கழிகை ஆத்மாவுக்கு ப்ரத்யாநாபேக்ஷிதம்—என்கை.

இதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் "மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்" என்கையாலே" என்று.

மூ.64. "மறந்தும்புறந்தொழா மாந்தர்" என்கையாலே.

வ்யா:—அதாவது-யமகிங்கரஸம்வாதூத்தைத் திருமழி
சைப்பிரான் அருளிச்செய்த || “திரும்பேன் மின்கண்டர்”
என்கிறபாட்டிலே பூகூவத லக்ஷணம் சொல்லுகிறவளவில்,
||‘திருவடி தன்னுமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்’ என்று
ஸ்வாமியுடையதிருநாமத்தை மறந்தார்களாகிலும் மற்றொரு
விஷயத்தில் சேஷவ்ருத்திபண்ணாதவர்கள் என்று சொல்லு
கையாலே—என்கை.

ஈஸ்வரஸேஷமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஸ்வஸேஷத்வ பர
ஸேஷத்வங்களிரண்டும் அந்யஸேஷத்வமாகையாலே உபயத்
தையும் இவ்வுகாரம் கழிக்கிறதென்று சொல்லி நிகழிக்கிறார்
‘இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன் றென்கிறது’ என்று.

மூ.65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று
என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது-அந்யஸேஷத்வநிவர்த்தகமான இவ்வு
காரத்தாலே, அந்யரில் அந்யதமத்வம் அவிஸிஷ்டமாகை
யாலே இவ்வாத்மவஸ்து தனக்கும் உரித்தன்று. தன்னை
யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கும் உரித்தன்று என்னுமிடம்
சொல்லுகிறது—என்கை.

ஆக, உகாரார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.
அந்தரம், த்ருதியாக்ஷரமான மகாரார்த்தத்தை அருளிச்
செய்கிறார் ‘மகாரம்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 66. மகாரம், இருபத்தஞ்சாம் அக்ஷரமாய்
ஜ்ஞாந வாசியுமாய் இருக்கையாலே, ஆத்மாவைச்
சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-82“भूतानि च कर्वाण चवर्गेणन्द्रियाणि च। एवर्गेण
तवर्गेण ज्ञानगन्धाद्यस्तथा ॥ मनःपकारेणैवोक्तं फकारेण त्वहङ्कृतिः। बकारेण

|| நான்-திருவ-68.

भकारेण महान् प्रकृतिरुच्यते॥ आत्मा तु स मकारेण पञ्चविंशः प्रकीर्तितः॥” (பூதாதி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணந்த்யியாணி ச | டவர் கேண தவர்கேண ஜ்ஞாநகூந்த்யாத்யஸ்ததா || மந: பகா ரேணவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: | புகாரேண புகா ரேண மஹாந் ப்ரக்ருதிருச்யதே || ஆத்மாது ஸ மகாரேண பஞ்ச விம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||) என்கிறபடியே ப்ருதிவ்யாதி ப்ரக்ருத் யந்தமான இருபத்துநாலு தத்வத்துக்கும் வாசகமாயிருந் துள்ள ககாராதிபுகாராந்தமான இருபத்துநாலு அக்ஷரமும் போலன்றிக்கே மகாரம் இருபத்தஞ்சாமக்ஷரமாய், “मन-ज्ञाने” (மந-ஜ்ஞாநே) என்கிற தூதுவிலேயாதல், “मनु-अवबोधने” (மநு-அவபோதநே) என்கிற தூதுவிலேயாதல் நிஷ்பந்நமாகையாலே, ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே, 83. “पञ्चविंशोयं पुरुषः” (பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:) 84. “पञ्चविंश आत्मा भवति” (பஞ்ச விம்ஸ ஆத்மாபவதி) என்கிறபடியே பஞ்சவிம்ஸகனாய் 85. “विज्ञानात्मा पुरुषः” (விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:) 86. “विज्ञातात्मरे केन विजानीयात्” (விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாந்யாத்) என்கிற படியே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாயிருக்கிற ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது-என்கை.

கீழ்ச்சொன்ன ஸேஷத்வம் ஸர்வஸாதாரணமாகையாலே த்ரிவிததூதமவர்க்கூத்தையும்இதிலே சொல்லவேண்டு மாகையாலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘இதுதான் ஸமஷ்டிவாச கம்’ என்று.

மூ. 67. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம்.

வ்யா:-அதாவது-இப்படி ஆத்மவாசகமான இம்மகாரந் தான் ஆத்மஸமஸ்டிக்கு வாசகம்-என்கை.

‘ஏகவசநம் ஸமஷ்டி வாசகமாமோ?’ என்கிற ஸங்கையிலே. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஜாத்யேகவசநம்’ என்று.

மூ. 68. ஜாத்யேகவசநம்.

வ்யா:-அதாவது-வ்ரீஹிஸமுஹத்தைச் சொல்லுகிறவன் ‘இது ஒரு நெல்’ என்றால், அந்த ஏகவசநம் ஜாதிபரமானாற் போலே. இதுவும் ஆத்மஜாதிபரமான ஏகவசநம்-என்கை.

‘இம்மகாரத்தால், ஆத்மாவினுடைய எவ்வாகாரஞ் சொல்லுகிறது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

வ்யா:-அதாவது-பஞ்சவிம்ஸாக்ஷரமாய், ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருந்துள்ள இம்மகாரத்தால், ‘ஸேஷத்வாஸ்ரயமான ஆத்மா ஜ்ஞாநாஸ்ரயபூகனாவன்’ என்று, அசேதநமான தேஹத்திற்காட்டில் ஆத்மாவின் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று-என்கை.

‘தேஹோஹம், மநுஷ்யோஹம், ஸ்தூலோஹம், க்ருஸோஹம்-என்று தேஹத்திலே அஹம்பூக்தி வ்யவஹாரங்கள் நடவாநிற்க, அஹமர்த்தபூகனான ஆத்மா, தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தனென்று சொல்லுகிறபடிதான் எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்’ என்று.

மூ. 70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஸேகரத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:-அதாவது-அநேக ஹேதுக்களாலே தேஹத்தினுடைய அநாத்மத்வத்தை ஸாதூயாநின்றகொண்டு, ஆத்மாவினுடைய தத்வ்யாவ்ருத்தியைத் தத்வஸேகரமாகிற ப்ரபுந்தத்திலே வ்யக்தமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது-என்கை.

‘தூர்மிஸ்வரூபகதூந பூர்வகமாக தத்தூர்மமான ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்க, இப்ரணவந்தன்னிலே ப்ரதூமம் ஸேஷத்வத்தைச் சொல்லீ, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுவானென்?’ என்கிற ஸங்கையிலே. அப்படி

சொல்லுகைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'மணத்தையும்' இய்யதி, வாக்யத்ரயத்தாலே.

மூ. 71. மணத்தையும், ஒளியையுங்கொண்டு, பூவையும், ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, சேஷமென்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது. அல்லாதபோது * "உயிரினாற் குறைவில்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அதுதோன்ற சேஷத்வத்தைச் சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-மணத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்று பூவை விரும்புமாபோலேயும், ஒளிக்கு ஆஸ்ரயமென்று ரத்நத்தை விரும்புமாபோலேயும், சேஷத்வத்துக்கு ஆஸ்ரயமென்றாயிற்று ஆத்மாவை ஆதரிக்கிறது; சேஷத்வாஸ்ரயமல்லாதபோது * "உயிரினாற் குறைவில்" என்று பகுவச்சேஷத்வ ரஹிதமான ஆத்மாவால் அபேகைபுடையோமல்லோம் என்கிறபடியே த்யாஜ்யமாய்விடுமித்தனை. இப்படியிருந்துள்ள சேஷத்வத்தின் ஊற்றந்தோற்றம், சேஷத்வத்தை முந்துறச் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லிற்று-என்கை.

பத்யத்ரயாத்மகமான இப்ரணவத்தாற் சொல்லித் தலைக் கட்டின அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஆக' என்று தொடங்கி.

மூ. 72. ஆக, ப்ரணவத்தால் / "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க்குரியேனோ" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

வ்யா:-அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும், ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்று டையானுக்கு" என்று சதுர்த்த்யந்தமான அகாரார்த்தத்தையும், / "அடியேன்" என்று சேஷத்வாஸ்ரயவாசியான மகாரத்தில் அர்த்தத்தையும், / "ஒருவர்க்குரியேனோ" என்று அந்யசேஷத்வ நிவர்த்தகமான

உகாரார்த்தத்தையும் சொல்லாரின்றுகொண்டு ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்தித்த திருமங்கையாழ்வார்புரீஸுலக்திப்படியே, ஜீவபரஸங்குக்கு உண்டான ஸேஷஸேஷிபூவஸம்பூந்தத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

இன்னமும் பொய்கையாருடைய திவ்யஸுலக்தியாலே ‘ஸேஷத்வப்ரதிஸம்பூந்தி ஒரு மிதுநம்’ என்னுமிடந்தோற்ற இந்த ஜீவபரஸம்பூந்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் “இத்தால் * ‘தாமரையாள் கேள்வன்’ ” என்று தொடங்கி.

மூ. 73. இத்தால், * “தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு” என்றதாயிற்று.

வ்யா:—அதாவது—இப்ரணவத்தால். * “தாமரையாள் கேள்வன்” என்று—அகாரவாச்யனாய் ஸேஷித்வப்ரதிஸம்பூந்தியான ஸ்ரீய:பதியையும், * ‘ஒருவனையே நோக்கும்’ என்று சதுர்த்தியுகாரங்களாற் சொல்லுகிற அநந்யாஹஸேஷத்வப்ரயுக்தமான ஆத்மாவினுடைய ததேகபரதையையும், ‘உணர்வு’ என்று—அந்த ஸேஷத்வ—ஆஸ்ரயமாகம காரத்தாற் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானநகரிருபணியான ஆத்மாவையும் சொல்லுகிற ஸுலக்தியிற்படியே, ஜீவபரஸம்பூந்தம் சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

அகாரத்தில் ப்ரத்யயார்த்தப்ரத்யூநமாக ப்ரணவார்த்தத்தையோஜித்தார் கீழ்; அதில் தூதவர்த்தப்ரத்யூநமாக ப்ரணவத்துக்கு இன்னமும் ஒருயோஜனை அருளிச்செய்கிறார் ‘அகாரத்தாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 74. அகாரத்தாலும், மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும், ரக்ஷயத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும், உகாரத்தாலும் ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும், பூலத்தையும் சொல்லிற்று.

வ்யா:—அதாவது-அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான ஈஸ்வரனைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே தத்ரக்ஷயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான ஸோஷத்வமாகிற ப்ராப்தியைச் சொல்லிற்று; இப்படி ரக்ஷிக்கிறதற்குப் பூலம்-இவ்வாத்மவஸ்து அத்தலைக்கு அநர்யார்ஹமாக விநியோகப்படுகையாகையாலே, அவ்வநர்யார்ஹ ஸோஷத்வ வாசியான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபூலத்தைச் சொல்லிற்று—என்கை.

ஆக. இம்மந்த்ரத்திற் ப்ரத்யுமபத்யமான ப்ரணவார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி. மேலிற்பத்யங்களுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்ததாக மந்த்ரஸோஷமும் இதுக்கு விவரணமாயிருக்கும்படியை மூந்தூற அருளிச்செய்கிறார். (இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது) என்று.

மு. 75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

வ்யா:—“இவ்விடத்தில் விவரணமாகிறது. ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்துக்கு உபயுக்தமான அர்த்தத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு பூர்வோக்தமான அர்த்தத்தை விஸ்தீகரிக்கை” என்று தீபப்ரகாஸத்திலும், 87. “उक्तार्थविशदीकारयुक्तार्थान्तर-बोधनम्। सत् विवरणं तत्र महितानां मनीषिणाम्॥” (உக்தார்த்த விஸ்தீகாரயுக்தார்த்தந்நர போதநம்। மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மனீஷிணாம்॥) என்று ரஹஸ்யத்ரயார்த்த விவரணக்ரமமருளிச்செய்த ப்ரபூந்தூத்திலும் விவரண லக்ஷணத்தை ஜீயரருளிச்செய்தாரிறே.

விவரிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேனென்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு’ என்று தொடங்கி.

மு.76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபத்யம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபத்யமென்றுஞ் சொல்லுவார்கள்.

၄၄-၇

மூ. 78. நமஸ்ஸு-“ந” என்றும் “ம:” என்றும் இரண்டு பதம்.

‘இவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் அர்த்தம் எது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ம: என்கிற இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 79. ‘ம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியன்’ என்கிறது; ‘ந’ என்று அதைத் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—‘ம:’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான இம் மகாரத்தால். மகாரவாச்யனான ஆத்மாவுக்குக் கீழ்ச்சொன்ன தாதூர்த்த்ய ப்ரதிகோடியான ஸ்வார்த்தகூவம் தோற்றுக்கையாலே ‘தனக்கு உரியன்’ என்னுமத்தைச் சொல்லுகிறது; ‘ந’ என்று நிஷேதகூவாசியான நஞ்ஞாலே அதைக் கழிக்கிறது—என்கை.

உபாயபதூத்தாலும் சொன்ன அர்த்தத்தைச் சேரப் பிடித்து அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆக நம: என்கிற இத்தால் தனக்கு உரியன் அன்றென்கிறது’ என்று.

மூ. 80. ஆக ‘நம:’ என்கிற இத்தால், ‘தனக்கு உரியனன்று’ என்கிறது.

வ்யா:—பதூக்ரமத்திலே அர்த்தஞ் சொல்லாதே, வ்யுத் க்ரமமாகச் சொல்லுகிறது நிஷேதூயத்தைச் சொல்லி நிஷேதிக்க வேண்டுகையாலே; க்ரமத்திலே சொல்லும்போது *‘வீடுமின்முற்றவும்’ என்னுமாபோலே நிஷேதூபூர்வமாக நிஷேதூயத்தைச் சொல்லுகிறதென்று யோஜிக்கவேணும். அதுதானும் பரந்தபடியிலே இவர் தாமே அருளிச்செய்தார்.

‘தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று’ என்று அந்யஸேஷத்வத்தை நிஷேதித்த உகாரத்தை விவரிக்கிறதாகில், பிறர்க்கு

LIBRARY
ACADEMY OF SANSKRIT RESEARCH
MELKOTE 571 431

உரித்தன்றென்றத்தையும் விவரியாமல், 'தனக்குரியனன்று' என்ற இத்தகையே விவரிப்பானேன்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பிறர்க்கு உரியனானவன்று' என்று தொடங்கி.

மூ. 81. பிறர்க்கு உரியனான அன்று தன் வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையுங்கூட அழியும்.

வ்யா:- அதாவது-அந்யஸேஷபூதான அன்று,ஸேஷத்வத்துக்கு இசைகையாலே, அந்யரிற்காட்டில் தனக்குண்டான ஸர்வகாரணத்வ ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸர்வஸேஷித்வாதியான வைலக்ஷணயத்தைக்காட்டி அந்நிலையில் நின்றும் மீட்கலாம். 'தனக்குரியன' என்று நிற்குமன்று 90. "ஃ சே" (த்வம் மே) என்றால், 90. "அஃ சே" (அஹம் மே) என்னுமது ஒழிய ஸேஷத்வத்துக்கு இசையாமையாலே. மீட்கைக்கு யோக்யதையுங்கூட இல்லையாய்விடும்—என்கை.

'இந் நமஸ்ஸரல் செய்கிற அம்ஸந்தான் எது?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது' என்று.

மூ. 82. இத்தால் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

'அதுதான் ஒன்றோ? பலவோ?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'விரோதிதான் மூன்று' என்று.

மூ. 83. விரோதிதான் மூன்று.

அம்மூன்றுந்தான் எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'அதாவது, ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்' என்று.

மூ. 84. அதாவது-ஸ்வரூப விரோதியும், உபாய விரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.

வ்யா:—இத்தால் ப்ரத்யுமபத்யுத்திற்சொன்ன ஸ்வரூபத் துக்கு விரோதியும். இப்பத்யுத்தில் ஆர்த்த்யமாக ஸித்திச்சுக் கிற உபாயத்துக்கு விரோதியும் உத்தரபத்யுத்தில் சொல்லுகிற ப்ராப்யத்துக்கு விரோதியுமென்கை. இந்நமஸ்ஸுதான் காகாக்ஷி ந்யாயத்தாலே பூர்வோத்தரபத்யுங்களிற் சொல்லு கிற ஸ்வரூப ப்ராப்யங்களினுடைய விரோதிகளைக் கழிக்கக் கடவதாயிதே இருப்பது.

‘ இவ்விரோதித்ரயமும் கழிகையாவதுதான் எது? ’ என்ன. அது தன்னை அடையே அருளிச்செய்கிறார், மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மு.85.ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது-“யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே” என்றிருக்கை; உபாயவிரோதி கழிகையாவது-“களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்” என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது- / “மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று” என்றிருக்கை.

வ்யா:- ‘ஸ்வரூபவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத் துக்கு விரோதி * “யானே என் தனதே” என்றிருக்கையாகையாலே. அது கழிகையாவது * “யானே நீ யென்னுடைமையும் நீயே” என்று ஆகம் ஆத்மீயங்கள் இரண்டும் அத்தலைக்கு ப்ர காரதயா ஸேஷம் என்றிருக்கை-என்கை. ‘உபாயவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது-உபாயத்துக்கு விரோதி ஸ்வரக்ஷணே ஸ்வாந்வயமாகையாலே. அது கழிசையாவது-“களைவாய்துந் பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்” என்று— ‘துக்கத்தைப் போக்குவாய் போக்காதொழிவாய். வேறொரு ரக்ஷகவஸ்துவையுடையேனல்லேன்’ என்றிருக்கை-என்கை. ‘ப்ராப்யவிரோதி’ இத்யாதி. அதாவது—ப்ராப்யத்துக்கு விரோதி ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தியாகையாலே. அது கழிகை

* திருவாய் 2-9-9. † திருவாய் 5-8-8. | திருப்பாவை 30.

കുറുപ്പുകൾ കിരണപ്രകാശം പ്രദാനമുള്ളതായിരുന്നു.
ഒരു തരം: "കുറുപ്പുകൾ" "അവയവങ്ങൾ" എന്ന് പറയപ്പെടും.

யாவது- / “மற்றைநங்காமங்கள் மாற்று” என்று- ‘உன்னு கப்புக்குப் புறம்பான் எங்களுடைய ஆசையைப் போக்கு’ என்றிருக்கை-என்கை.

இப்படி ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதியாகிறது இவனுடைய அஹங்கார மமகாரங்க ளாகையாலே. அதினுடைய க்ரௌர்யத்தையும் சந்நிவ்ருத்தி யிலுண்டானநன்மையையும் அருளிச்செய்கிறார் ‘...ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாஸம். ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்’ என்று.

மூ. 86. ‘ம:’ என்கை ஸ்வரூபநாஸம், ‘நம:’ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

வ்யா:—அதாவது- 91. “चेतनस्य यदा मम्यं स्वस्मिन् स्वीये च वस्तुनि। मम इत्यक्षरद्वन्द्वं तदा मम्यस्य वाचकम्॥” (சேதநஸ்ய யத்யா மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸ்வீயே ச வஸ்துநி | மம இத்யக்ஷரத்வந்த்வம் தத்யா மம்யஸ்ய வாசகம் ||) என்கிறபடியே, ‘ம:’ என்கிற இதிலே அஹங்கார மமகாரங்கள் இரண்டுமுண்டாகையாலே அதிலே அந்விதனைகை—இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத் துக்கு நாஸம்; ‘நம:’ என்று அதில் அந்வயமற்றிருக்கை-ஸ்வ ரூபத்துக்கு உஜ்ஜீவநம்-என்கை. 92. “इत्यक्षरस्तु भवेन्मृत्युस्यक्षरं ब्रह्मणः पदम्। ममेति द्वयक्षरो मृत्युर्न ममेति च शाश्वतम्॥” (த்யக்ஷரஸ்து புவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதம் | மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||) என்னக்கடவதிறே.

இப்படி ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தக் விரோதிகளைக் கழிக்கிற அளவன்றிக்கே. இந்நமஸ்ஸுதான் ஸ்வரூபாதி, த்ரயத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கும் என்கிறார் ‘இதுதான் ஸ்வ ரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பூலத்தையும் காட்டும்’ என்று.

மூ. 87. இதுதான்-ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பூலத்தையும் காட்டும்.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார். மேல் மூன்று வாக்யத் தாலே.

மூ.88. * “தொலைவில்லிமங்கலந் தொழும்” என்கையாலே, ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; † “வேங்கடத்து உறைவார்க்கு நம” என்கையாலே, உபாயம் சொல்லிற்று; || “அந்தி தொழுஞ் சொல்” என்கையாலே, பூலம் சொல்லிற்று.

வ்யா:— ‘தொலைவில்லி மங்கலம்’ இத்யாதி. அதாவது— * “தொலைவில்லி மங்கலந்தொழும்” என்று அவனுக்கநுள்ளின நிலத்தளவும்செல்ல ஸேஷமாயிருக்கும் படியைச் சொல்லுகிறவளவில் ‘தொழும்’ என்று நமஸ்காரத்தைச் சொல்லுகையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று-என்கை. ‘வேங்கடத்து’ இத்யாதி. அதாவது—† “வேங்கடத்துறைவார்க்குநம” என்று ‘திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஸேஷம் நான்; எனக்குரியனல்லேன்’ என்று ஸ்வரக்ஷணத்தின்பிராப்தியில்லாத ஸ்வரூப பாரதந்தீர்யத்தைச் சொல்லுகையாலே, அவனை உபாயமென்னுமிடம் எடுத்துதிக்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று-என்கை. ‘அந்தி தொழுஞ்சொல்’ இத்யாதி. அதாவது. || ‘அந்திதொழுஞ் சொல்’ என்று தூஸ்யரஸம் அதிஸயித்தால் அதனுடைய சரமதூஸ்யரஸே சொல்லக்கடவ “தொழுஞ்சொல்” என்று நமஸ்ஸபூக்யத்தைச் சொல்லுகையாலே. பூலம் சொல்லிற்று-என்கை.

இப்பகுத்திலே, ததியஸேஷத்வமும் ஆர்த்ததுமாக அநுஸந்தேயமாகையாலே. அதை அருளிச்செய்கிறார் ‘உற்றதும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.89. / “உற்றதும் உன்னடியார்க்கடிமை” என்கிறபடியே இதிலே பாகுஷதஸேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:—அதாவது- / “நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்றுநானுற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை” என்று ‘திருமந்திரங்கற்றத்தால் நான் உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை

* திருவாய் 6-5-1. † திருவாய் 3-3-6. || திருவாய் 10-8-7. டெரியதிரு 8-10-3. ‡ (பா) என்கையாலே.

என்னும் இவ்வர்த்துத்திலே' என்கிறபடியே, அஹங்கார மமகாரங்கள் நிவ்ருத்தமாய். புகுவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி ப்ரகாஸிக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே தத்காஷ்டையான புகுவத ஸேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கவேணும்—என்கை.

இப்படி ஆர்த்துமாக அநுஸந்திக்கப்படும் புகுவத ஸேஷத்வந்தான். இந்நமஸ்ஸிலன்றிக்கே ஸ்தூலாந்ரகங்களிலே சொல்லுவாருமுண்டாகையாலே. அதை அருள்ச் செய்கிறார் 'இது அகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள். உகாரத்திலே என்றுஞ்சொல்லுவர்கள்' என்று.

மூ. 90. இது-அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

வ்யா:— அதாவது- சதுர்த்தியாலே ஆத்மாவின்னுடைய புகுவச்சேஷத்வத்தைச் சொல்லுகையாலே, புகுவச்சேஷத்வகாஷ்டையான இந்த புகுவத ஸேஷத்வாநுஸந்தூநம் அகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள். அந்நயார்ஹஸேஷத்வத்துக்கு எல்லை ததிய ஸேஷத்வபர்யந்தமாக நிற்கையாகையாலே, அந்நயார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான உகாரத்திலேயென்றும் சிலர் சொல்லுவர்கள்—என்கை. ஆர்த்துமாகையாலே, அவ்வவஸ்துலங்களிலும் சொல்லலாயிருந்ததேயாகிலும். கந்தல் கழிந்தவிடத்திலே சொல்லுகையே உசிதமென்று கருதது.

இந்நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தியைப் பற்றஇகிற்பிறந்த ப்ரதிபத்திக்குண்டான வாசியை அருள்ச் செய்கிறார், 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்' என்று தொடங்கி.

மூ.91. 'ஈஸ்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும் பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்கும்' என்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

வ்யா:- அதாவது- 93. “स्वरूपं स्वातन्त्र्यं भगवतः” (ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகுவத:) என்கிறபடியே, ஸ்வாதந்தர்யமே ஸ்வரூபமான ஈஸ்வரன் ஸ்வார்த்தரூபரூபையே இருக்கும்; சைகந்தர்யரூபமாகையாலேதனக்கே என்கைக்கு யோக்யதை யின்றிக்கே பாரதந்தர்ய ஸ்வரூபமாயிருக்கும் அசித்து. பரார்த்தமாயே இருக்கும். சதுர்த்தியிற்சொன்னஸேஷத்வத் தையும் மகாரத்திறசொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையும் உடையனான ஆக்மாஜ்ஞாத்ருத்வபுலத்தாலே ஸ்வார்த்ததைக்கும், ஸேஷத்வத்தாலே பரார்த்ததைக்கும் பொதுவாயிருக்கும் என்று, நமஸ்ஸுக்குப் பூர்வபதூத்திற் பிறந்த ப்ரதிபத்தி; அப்படியின்றிக்கே, பரார்த்ததைக வேஷமான அசித்துப் போலே “தனக்கேயாக வெனைக்கொள்ளுமீதே” என்கிற படியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் கொள்ள வேணும் என்று அபேக்ஷிக்கிறது இந்நமஸ்ஸாலே—என்கை.

“தனக்கேயாக” என்றத்தை உபபாதிக்கிறார் ‘அதாவது’ என்றுதொடங்கி.

மு.92. அதாவது-பேராகுத்யஸையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்கவேணுமென்று அழியாதொழிகை.

வ்யா:-இத்தால் அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங் படுகையாவது—தன்னோடே கலந்து பரிமாறும் த்யஸையில் பேராக்தாவான ஈஸ்வரன் “ஆட்கொள்வானெடுத்து என்னுயிருண்டமாயன்” என்கிறபடியே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகந்து, தன் வ்யாமோஹத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் ஸேஷத்வத்தை அழிக்கும்போது, “நம் ஸேஷத்வத்தை நாம் நோக்கவேணும்” என்று நைச்யம் பூவித்து இறய்த்து அவன் பேராகத்தை அழியாதொழிகை—என்கை.

‘இப்படி இவன் அழிக்கைக்கு ஹேதுவென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘அழிக்கைக்கு ஹேது’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 93, அழிக்கைக்கு ஹேது-கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ்சொல்லும்.

வ்யா:— அதாவது-ஈஸ்வரன் மேல்விழுந்து விநியோகங் கொள்ளுகிறத்குழையிலே இவன்னைச்சயம்பூவித்துஇறுய்த்து அவன் பேடாகுத்தை அழிக்கைக்கு ஹேது. 'ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்' என்கையாலே கீழே ப்ரணவத்திலே சொல்லிற்று; சதுர்த்தியிலே சிங்கரஸ்வபூவனாகச் சொல்லுகையாலே, மேலிற் பதத்திலும் சொல்லும்—என்கை.

இனி, இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தியினுடைய வைபவத்தைப் பலபடியாக அருளிச்செய்யாநின்றனுகொண்டு, இப்பதத்தை நிகழித்தருளுகிறார் மேல்;

மூ. 94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவில்லாதபோது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு. இதுஇன்றிக்கே இருக்கப்பண்ணும் யஜ்ஞாதிசுங்களும் ப்ராயஸ்சித்தாதிசுகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்; இதுதன்னாலே எல்லாபாபங்களும்போம், எல்லாபுலங்களும்உண்டாம்.

வ்யா:— 'இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்' என்றது—*தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளவேணும்' என்னும் இவ்வத்யந்த பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தி பிறந்தபோதே தன்னுடைய ஹிதத்துக்கு உடலாகச் செய்யவேண்டுவதெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவன்—என்கை.

'இந்நினைவு இல்லாதபோது எல்லாதுஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்' என்றது-இப்பாரதந்தர்ய ப்ரதிபத்தி இல்லாதபோது. 94. "किं तेन न कृतं पापं चोरेणात्मापहारिणा" (கிம் தேந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிணா) என்கிறபடியே ஸகலதுஷ்க்ருதங்களும் இவனாலே செய்யப்பட்டதாய்விடும்—என்கை.

‘இந்நினைவிலே எல்லா ஸூக்ருதங்களும் உண்டு’ என்றது—இது உண்டாகவே எல்லா ஸூக்ருதமும் பண்ணினாற்பிறக்கும் ப்ரீதி ஈஸ்வரனுக்கு வினாகையாலே, இந்தப்பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தியிலே ஸகலஸூக்ருதமும் உண்டு—என்கை.

‘இது இன்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்’ என்றது—இந்தப் பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தி இன்றிக்கேயிருக்கசெய்தே, ஈஸ்வர ப்ரீணநார்த்துமாக இவன் பண்ணும் யாகூதிதிகர்மங்களும், தன் பாபவிமோசனார்த்துமாகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ரசார்த்துராயணாதிதிகளாகிற ப்ராயஸ்சித்தாதிதிகளும் ஈஸ்வரப்ரீதிக்கும் ஸ்வபாபவிமோசனத்துக்கும் உடலாகாமையாலே நிஷ்ப்ரயோஜனங்கள்—என்கை.

‘இது தன்னாலே எல்லாப் பாபங்களும்போம், எல்லா பூலங்களும் உண்டாம்’ என்றது—இந்தப் பாரதந்தர்யப்ரதிபத்தியாலே ஈஸ்வரன் இவனளவிலே அநுக்ரஹாதிஸயத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனுடைய நிக்ரஹாத்மகமான ஸகல பாபங்களும் போம்; * “உன்னடியார்க்கென் செய்வனென்றேயிருத்தி நீ” என்கிறபடியே இவனுக்கெத்தைச் செய்வோமென்று மேன்மேலும் உபகரிக்கையாலே ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி தொடக்கமாக கைங்கர்யப்ராப்தி பர்யந்தமாக ஸகல பூலங்களும் உண்டாம்—என்கை. ஆக மத்யமபதூர்த்துத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம் நாராயண பதூர்த்துத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘நாராயணனென்றது’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 95. நாராயணனென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—நாராயண பதூந்தான் “நாராணம் அயநம் ய:ஸ: நாராயண:” என்றும் “நாரா: அயநம் யஸ்ய ஸ:

* பெரிய-திருவ 53.

நாராயண:"என்றும் தத்புருஷபஹுவீ ஹிருப ஸமாஸத்வய ஸித்வகாமாகையாலே, அதில் தத்புருஷனில் அர்த்தத்தை முந் துற அருளிச்செய்கிறார் 'நாரங்களுக்கயநமென்றபடி' என்று.

நாரங்களாகிறவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச்செய் கிறார் 'நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்' என்று.

மூ. 96. நாரங்களாவன-நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.

வ்யா:-நாரபத்யம் "நர" என்றும் "நார" என்றும் "நாரா:" என்றுமாய் "ரித்-ஜ்யே" (ரிங்-ஷ்யே) என்கிற தூதுவிலே 'ர' என்று பத்யமாய் ஷ்யிக்கும் வஸ்துவைச் சொல்லி நகாரம் அதை நிஷேதித்து "நர" என்று ஷ்யமில்லாத நித்ய வஸ்துவைக்காட்டி ஸமுஹார்த்தத்திலே 'அண்'ப்ரத்யயமும், ஆதிவ்ருத்தியுமாய் "நார" என்று நித்யவஸ்து ஸமுஹத் தைச் சொல்லி "நாரா:" என்று பஹுவசநமாகையாலே ஸமுஹ பூஹுவ்யத்தைச் சொல்லுகையால், 'நித்யவஸ்துக் களினுடையதிரள்' என்கிறார். இதில் 'நித்ய' என்கையாலே நரஸப்தார்த்தமும், 'வஸ்துக்கள்' என்கையாலே நார ஸப்தார்த்தமும். அவற்றினுடைய 'திரள்' என்கையாலே பஹுவசநார்த்தமும் சொல்லப்பட்டதினே.

'தாத்ஸ்ருஸங்களானவை தாம் எவை? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுதொடங்கி.

மூ. 97. அவையாவன-ஜ்ஞாநாநந்த்யாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாந ஸக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌரீல்யாதிக் களும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்யபூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய ஸூரிகளும், சூத்ரசாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும்

முதலிகளும், கண்ணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாசமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாதாமாக்களும், காலமும், மஹாதாதி, விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.

வ்யா:—(ஜ்ஞாநாநந்த்யாமலத்வாதி)ஆவன—ஸ்வரூப நிரூபக தூர்மங்கள். ஆதிபுத்தாதாலே அநந்தத்வத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஜ்ஞாநாஸக்த்யாதி) ஆவன—நிரூபித ஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஸமஸ்த கல்பாணகுணங் களுக்கும் ப்ரத்யாநமாயிருந்துள்ள ஜ்ஞாநஸக்தி பல் ஐஸ்வர்ய வீர்யதேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்ஞுணங்கள். (வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்யாதி)ஆவன—அந்த ஷாட்ஞுணயாதத்தமான வாத்ஸல்ய ஸௌஸீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யாத்ய ஸங்க்யேயகல்பாணகுணவிசேஷங்கள். (திருமேனி) ஆவது—அஸாதாரணமான திவ்யமங்களு விக்ரஹம். ஏகவசநம் ஜாத்யபிப்ராயமாய், நித்யமான திவ்யவிக்ரஹத்தையும் ஐச் சிகமாகப் பரிக்ரஹிக்கும் விக்ரஹாந்தரங்களையும் சொல்லு கிறது; அல்லாதபோது ஒரே ஸமூஹமாக எண்ணிவருகிற ப்ரகரணத்துக்குச் சேராது. இதுதான் நடுவிற்பிறுவிதிப் பிள்ளைபுட்டர். ஆச்சான் பிள்ளை இவர்கள் அருளிச்செய்த ப்ரபுந்தங்களிலே ஸுஸ்பஷ்டம். (காந்தி ஸௌகுமர்யாதி கள்) ஆவன—அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமர்ய ஸௌக்யந்த்ய லாவண்ய யௌவநாதி. (திவ்யபூஷணங்கள்) ஆவன—ஆபரணக்ரணையிலே பூஷ்ய காரர் அருளிச்செய்தபடியே கிரீடாதி நூபுராதமாக அத் திருமேனிக்குச் சாத்தும் அஸங்க்யேயமான திருவாபரணங் கள். (திவ்யாயுதங்கள்) ஆவன—அழகுக்கும் ஆஸ்ரிதவிரேதி, நிரஸநத்துக்கும் உடலாயிருந்துள்ள ஸங்க்ஷக்ரக்யூதா—அஸி ஸார்ங்க்யூதி—அஸங்க்யேய ஆயுதவிசேஷங்கள். (பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்) ஆவார்—95. “श्रीवृक्ष एवभूतभूमिनीलानायक” (ஸ்ரீவல்லப, எவம்பூதபூமிநீலாநாயக) 96. “देवि त्वामनु नीलया सह मही देव्यस्सहस्रं तथा” (தேவித்வா

மநு நீளயா ஸஹ மஹீ தேவ்யஸஸஹஸ்ரம் ததூ) என்கிற படியே ப்ரதூநமஹிஷியான பெரியபிராட்டியார் முதலாகத் தத்ஸமாநைகளான பூமிநீளைகளும். மற்றும் அநேகராகச் சொல்லப்படுகிறவர்களும். “லக்ஷ்மீ பூரப்ருதி மஹிஷீவர்க்குங் களும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (நித்ய ஸூரிகள்) ஆவார்-அநந்தகருட, விஷ்வக்ஸேநா திசுளாயிருந் துள்ள அஸங்க்யேயரானஸூரிஜநங்கள். (சுத்தர்சாமராதிகள்) ஆவன-கைங்கர்ய உபகரணங்களான சுத்தர் சாமர தாலவ்ருந்த பூருங்கூரபதத்க்ரஹா திசுள். (திருவாசல்காக்கும் முதலிகள்) ஆவார்-சண்டப்ரசண்ட, பூத்ரஸுபூத்ர ஜய வ்ஜயாதிசு கள். (கண்ணாதிபர்) ஆவார்-குமுகுமுகுக்ஷ புண்டூரீக வாமந ஸங்குகர்ண ஸர்வநேத்ர ஸுமுகு ஸுப்ரதிஷ்டிதாதிசுள். (முக்தர்) ஆவார்-“கரைகண்டோர்” என்கிறபடியே ஸம்ஸார ஸாக்ரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்டு நித்யஸூரிகளோடு ஸமாநாகாரராய், நிகிலகைங்கர்ய நிரதராயிருக்கும் அஸங்க்யேயரான சேதநர். (பரமகாஸம்) ஆவது-பஞ்சோபநிஷந் மயமான பரமபதம். இதுதான் பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே ஸமுஹாத்மகமாயிறே இருப்பது. ஆனக யால் ஸமுஹகுணனைக்கு விரோதாயில்லை. “பஞ்சோபநிஷந் மயமாகையாலே. பரமபதமும் ஸமுஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக. ‘ஜ்ஞாநாநந்தூமலத்வாதிசுளும்’ என்றுதொடங்கி இவ்வளவும் ஸ்வரூப நிருபக தூர்மங்களையும், நிருபித ஸ்வரூப விஸேஷணங்களான கல்யாணகுணங்களையும். அக்குணங் களுக்கு ப்ரகாஸகமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். விக்ரஹகுணமானஸௌந்த்யாதிசுளையும், அந்தஸௌந்த்யர் யாதிசுளோபாதி பூத்தாற்போலே சாத்தின திவ்யாபூரணங் களையும். அவ்வாபூரணங்களோடு விகல்பிக்கலாம்படியான திவ்யாயுகங்களையும். இவையித்தனையும் காட்டிலெறித்த நிலவாகாதபடி அருகேயிருந்து அநுபூவிக்கிறநிச்சிமாரையும்.

* திருவாய் 8-3-10.

அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கிற நித்யஸூரிகளையும், அவர் களுக்குக் கைங்கர்யோபகரணங்களான சூத்ரசாமராதி களையும். “இச்சேர்த்திக்கு என்வருகிறதோ” என்று வயி மெறிந்து நோக்கும் திருவாசற்காக்கும் முதலிகளையும். அப்படி மங்குளாஸாஸநபரராய், திருப்படைவீட்டுக்கடையக் காவலாயிருக்கும் க்ஷணதிபரையும். நிவ்ருத் தஸம்ஸாரராய், அவர்களோடு ஒருகீகார்வையாய் அடிமைசெய்கிற முக்தரையும், அவ்வடிமைக்கு வர்த்தகமான பரமபத்யத்தையும் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

லீலாவிபூதியிலுள்ளவற்றை அருளிச்செய்கிறார் மேல். (ப்ரக்ருதி) ஆவது—குணத்ரயாத்மகதயா ஸமூஹாத்மிகை யாயிருக்கும் மூலப்ரக்ருதி. “குணத்ரயாத்மிகையாகையாலே மூலப்ரக்ருதியும் ஸமூஹாத்மிகையாயிருக்கும்” என்றிறே இதற்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது. (புத் தூத்மாக்கள்) ஆவார்—உரைமெழுகிற்பொன்போலே, இப்ரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்த்து கிடக்கிற ஆத்மாக்கள். (காலம்) ஆவது—அஹோராத்ராதிவிபூக்யுக்கதயா ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும் அசித்விலேஷம். “அஹோராத்ராதிவிபூக்யங்கள் அநேகமாகையாலே, காலமும் ஸமூஹாத்மகமாயிருக்கும்” என்றிறே இதுக்கும் ஆச்சான் பிள்ளை அருளிச்செய்தது.

ஆக இவ்வளவும் ஸ்வரூபேண நித்யங்களான வஸ்துக்களைச் சொல்வீற்று.

மேல் ப்ரவாஹரூபேண நித்யங்களைச் சொல்லுகிறது. ஸ்வரூபேண நித்யத்வமாவது—ஸத்தான பதூர்த்தத்தினுடைய உத்பத்தி விநாஸாத்யந்தாபூவம். ப்ரவாஹரூபேண நித்யத்வமாவது—உத்பத்தி விநாஸயோக்யாகா நிற்கச் செய்தேயும், பூர்வகாலத்திலுண்டான நாமரூப லிங்காதிகளுடைய அந்யதூபூவம்.

இதில் (மஹாதூதி, விகாரங்கள்) ஆவன—மஹத்தத்வந் தொடங்கி ப்ருதிவியளவாக உண்டான இருபத்துமூன்று

தக்வமும். (அண்டங்கள்) ஆவன—இம்மஹத்யாதிகளாலே ஆரப்யதங்களாய் 97. “अण्डानां तु सहस्राणां सहस्राण्ययुतानि च” (அண்டநாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச) என்கிறபடியே அஸங்க்யேயமாயிருக்கிற அண்டுவிஸேஷங்கள். (அண்டுத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதிபத்யார்த்தங்கள்) ஆவன—அண்டூரார்ந்தர்வர்த்திகளான தேவ மநுஷ்ய திர்யக்ஸ்தாவரங்கள். ஆக, நாரபத்யார்த்தம் அருளிச்செய்தா ராயிற்று.

மேல். அயநபத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்—‘அயந மென்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்றபடி’ என்று.

மூ. 98. அயநம் என்றது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி.

வ்யா:—அதாவது—அயநபத்யம் ஆஸ்ரயவாசியாகையாலே இவற்றுக்கு அயநமென்றது இவற்றுக்கு ஆஸ்ரய மென்றபடி—என்கை.

பஹுவீஹி ஸமாஸார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக உடைய நென்னவுமாம்’ என்று.

மூ. 99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஸ்ரய மாகவுடையனென்னவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயமென்று தத்புருஷ னாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே, ‘இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாக வுடையன்’ என்று பஹுவீஹியாகச்சொல்லவுமாம்—என்கை.

‘இவற்றுக்கு ஆஸ்ரயம்’ என்கிறவிடத்தில் குணங்களையும் சொல்லிற்றேயாகிலும், ‘இவைதன்னை ஆஸ்ரயமாகவுடையன்’ என்கிற இடத்தில், குணங்களையொழியச் சொல்லவேணும்: அக்குணங்களுக்கு வ்யாப்யத்வம் சொல்லுமளவில், ஆத்மாஸ்

ரயமும் அநவஸ்தையுமாகிறதேதூஷங்கள் வருமாகையாலே. “தன் குணங்களிலே ஈஸ்வரன் வ்யாபிக்கும்போது குண விசிஷ்டனாயே வ்யாபிக்கவேணும். நிர்க்குணமாய் வஸ்து இராமையாலே; அப்டோது, வ்யாப்யகுணங்களே வ்யாபக குணங்களாய், வ்யாபக குணங்களே வ்யாப்ய குணங்களாயாகையாலே. ஆத்மாஸ்ரய தேதூஷமுண்டாம்; அதுக்கு மேலே. தன் குணங்களிலே குணி வ்யாபிக்கவென்று புக்கால், ததூஸ்ரயமான குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்கவேணும்; அந்த வ்யாபகனுடைய குணங்களையும் குணி வ்யாபிக்க வேணும். ஆகையாலே, அநவஸ்தூதுஸ்தமாம்” என்று இது தன்னைஸுஸ்டஷ்டமாக ஆச்சு என்பிள்ளை அருளிச்செய்தாரிதே.

இவ்வுபய ஸமாஸத்தாலும் பூலிதாம்புத்தை அருளிச் செய்கிறார் ‘இவையிரண்டாலும்’ என்று தொடங்கி.

மு. 100. இவையிரண்டாலும் பூலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

வ்யா:—அதாவது—‘நாரங்களுக்கு அயநம்; ‘நாரங்களை அயநமாகவுடையவன்’ என்கிற இவை இரண்டாலும் பூலித்த அர்த்தம்—தன்னையொழிந்த ஸமஸ்த வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையாகிற பரத்வமும், இப்படிப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னையமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யமும்—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ப்ரகாரத்தாலே இந்த ஸமாஸத்துவய பூலிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும். உபேயத்வமுமாகவுமாம்’ என்று.

மு. 101. அந்தர்யாமித்வமும், உபாயத்வமும், உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

வ்யா:—அதாவது—பூஹுவ்ரீஹியும் தத்புருஷனுமாகிற உபயஸமாஸத்தாலும் பூலித்தது—அந்தர்யாமித்யுபாஹ்மனாகி

களிற் சொல்லுகிறபடியே. அகில சேதநாசேதநங்களிலும் அந்தராத்மதயா அவஸ்திதனாய்க்கொண்டு நியந்தாவா யிருக்கையாகிற அந்தர்யாமிதவமும் “इण-गतौ” (இண்குதௌ) என்கிற தூதுவிலேயாதல் “अय गतौ” (அய கதுதௌ) என்கிற தூதுவிலேயாதல் எரித்துக் கழிமான அயநபதத்தில் கரணேவ்யுத் பத்தியாலும் கர்மணிவ்யுத் பத்தியாலும் ப்ரகாஸிதமான உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்—என்கை. பூஹு வ்ரீஹியோஜநை சொல்லுகிறவிடத்திலே யோக்யதா நு குணமாக நாரஸ்ப்துத்தை குணங்களை யொழிந்த வஸ்துக் களுக்கு வாசகமாகக் கொண்டாப்போலே தத்புருஷ யோஜநையிலும் அயநஸ்ப்துத்தை உபாயோபேயவாசியாகக் கொள்ளுமளவில் யோக்யதா நுகுணமாக நாரஸ்ப்துத்தை அசேதநங்களை ஒழிந்த சேதந வஸ்துக்களுக்கு வாசகமாகக் கொள்ளக்கடவது. 98. “नारस्विति सर्वेषां समूहः परिकथ्यते। गतिरात्मनः तस्य तेन नारायणः स्मृतः॥” (நாரஸ்த்விதி ஸர்வ பும் ஸாம் ஸமுஹ: பரிகத்யதே। கதுதிராலம்பநம் தஸ்ய தேந நாராயணஸ் ஸம்ருத:) என்றும். 99. “नारशब्देन जीवानां समूहः प्रोच्यते बुद्धेः। तेषामयन-भूतत्वाच्चारायण इहोच्यते॥” (நாரஸ்ப்தேந ஜீவானாம் ஸமுஹ: ப்ரோச்யதே பூதது:। தேஷாமயந பூதத் வந் நாராயண இஹோச்யதே॥) என்றும் இத்யாதிகளிலே இவ்வர்த்தும் சொல்லப்படாநின்ற நுதிநே.

கர்மணிவ்யுத் பத்தி எரித்துக் கழிமான ப்ராப்யத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே ஸர்வ ப்ரகார விஸிஷ்டமாயிருக்கையாலும். பூந்து லாபமும் ப்ராப்யமாயிருக்கையாலும். ஈஸ்வரனுடைய ஸர்வவிசு பூந்துத்வமும் இப்பதத்தில் சொல்லும்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘எம்பிரான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 102. “எம்பிரானெந்தை” என்கையாலே, ஈஸ்வரனே எல்லாவுறவுமுறையுமென்று சொல்லும்.

வ்யா—அதாவது-நாராயண ஸப்ஃதார்த்தத்தை அநுஸந்திச்சுத் திருமங்கையாழ்வார் * ‘எம்பிரானெந்தையென்னுடைச்சுற்றமெனக்கர சென்னுடைவாணள்’ என்கையாலே, ஈஸ்வரனே இவ்வாத்மாக்களுக்கு ஸர்வவிதபூந்துஷ்டமென்று இப்பதத்திலே சொல்லும்—என்கை.

‘இப்படி பூந்துஷ்டதனய்க்கொண்டு, இத்தலைக்கு அவன் செய்யுமது எது?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘நாம் பிறர்க்கானவன்றும். அவன் நமக்காயிருக்கும்’ என்று.

மூ.103. நாம் பிறர்க்கான அன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-நாம் தன்னோடு ஓட்டற்றுப் பிறர்க்கு நல்லராயிருந்த காலத்திலும், அவன் நமக்கு நல்லனாயிருக்கும்—என்கை.

‘இப்படி நாம் அந்யபரரான அன்றும் நமக்கேயாயிருந்து அவன் செய்து போருமது தான் எது? என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இராமடம்’ என்று தொடங்கி.

மூ.104. இராமடம் ஊட்டுவாரைப்போலே உள்ளே பதி கிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக்கொண்டு போரும்.

வ்யா:— அதாவது-நேர்கோடுநேர் தங்கள் பக்கல் வந்து அபேக்ஷிதங்களை வாங்கி ஜீனியாதே துர்மாதத்தாலே பட்டினியே திரியுமவர்களையும் விடமாட்டாமையாலே அசலறியாதபடி ராத்ரி மடத்திலே புஜிப்பிப்பாரைப்போலே தன்பக்கல் தலைசாயோம் என்று இச்சேதநர் ஸ்வாதந்தர்ய மடித்துத்திரியாநிற்க. இவர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு உள்ளே மறைந்திருந்து இவர்கள் ஸத்தையே தொடங்கி ரக்ஷித்துக்கொண்டு போரும்—என்கை.

* பெரிய திருமொழி 1-1-6.

ஆக, இந்நாராயண பதத்தாலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம் பூந்தியான ஈஸ்வரன் படியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இதில் விபூக்த்யம்ஸத்தாலே கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார், 'ஆய என்கிற இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 105. 'ஆய' என்கிற இத்தால் * "சென்றற் குடையாம்" என்கிறபடியே எல்லா அடிமைகளும் செய்வேனுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-'ஆய'என்கிற இந்தச் சதூர்த்தியாலே * "சென்றற் குடையாம்" என்கிற பாட்டிற் சொல்லுகிற படியே திருவநந்தாழ்வானைப்போலே ஸர்வவிதகைங்கர்யங்களும் செய்யவேனுமென்று அபேக்ஷிக்கிறது—என்கை.

'நமஸ்ஸாலே தனக்கென்ன ஒன்றை விரும்புகைக்கு ப்ராப்தியில்லாத அத்தந்த பாரதந்தர்யம் சொல்லியிருக்க, இக்கைங்கர்யத்தைத் தான் விரும்பி அபேக்ஷிக்கை ஸம்பவியாது' என்று இருக்குமவர்கள் பண்ணும் ப்ரஸ்ஸத்தை அநுவதிக்கிறார் 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ வென்னில்' என்று.

மூ. 106. 'நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்று வைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்குக் கூடுமோ?' என்னில்;

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'படியாய்க்கிடந்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 107. / "படியாய்க் கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தினை வந்தேறி அன்று; ஸ்வரூப ப்ரயுக்தம்.

* முதல்திருவ 53. /பெருமாள் திருமொழி 4-9.

வ்யா:— அதாவது— “படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே” என்று, அத்யந்த பாரதந்தர்யத்தோடே கைங்கர்யப்ரார்த்ததுணையையும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கர்யப்ரார்த்ததுணை-ஸ்வரூபமாகத்ருத்வரூப அஹங்காரப்ரயுக்தமாய்க் கொண்டு வந்தேறியானது அன்று. ஸேஷிக்கு அதியுயத்தை விளைத்தல்லது தான் தூரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி வந்தது—என்கை

உக்தத்தை ஹேதுவாகக்கொண்டு சதுர்த்தியின் கைங்கர்யப்ரார்த்ததுநாப்ரகாஸகத்வத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆகையால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 108. ஆகையால் *‘வழுவிலா அடிமை செய்ய வேண்டும்நாம்’ என்கிறப்ரார்த்ததுணையைக்காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—கைங்கர்யப்ரார்த்ததுணை வந்தேறி அன்றிக்கே, ஸ்வரூபப்ரயுக்தமாகையாலே, * ‘‘வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும் நாம்’’ என்று, ‘அடிமையில் ஒன்றும் நமுவாதபடி ஸ்கலகைங்கர்யங்களும் செய்யவேண்டும் நாம்’ என்கிறப்ரார்த்ததுணையை, இச்சதுர்த்திப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை.

இனி, இந்தக் கைங்கர்யப்ரார்த்ததுணை இடைவிடாமல் நடக்கைக்கு உறுப்பானப்ராப்யருசியுடையார்படியை அருளிச்செய்கிறார் ‘கண்ணாரக்கண்டு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 109. ||“கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்” என்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை. கண்டால் “ஸத்யா பஸ்யந்தி” ஆகையாலே உறக்கமில்லை.

வ்யா:-அதாவது-||“இமையோர்க்குழாம்,தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமலைக் கண்ணாரக்கண்டு, கழிவ

* திருவாய் 3-3-1. || திருவிருத்தம்-97.

தோர் காதலுற்றுக்குமுண்டோ கண்கள் துஞ்சுதல்' என்று 'சித்யஸூரிகளுடைய திரளானது நிரந்தரம் அநுபூவம் பண்ணுகிற ஸர்வேஸ்வரனைக் கண்கள் நிறையுட்படி கண்டொழியக் கழியாதபடியான காதலிலே நிலைநின்றவர்களுக்கும் கண்கள் உறங்குதலுண்டோ?' என்னுமாபோலே, விஷயத்தைக் காண்பதற்குமுன்பு ஜ்ஞாநஸங்கோசரூபமான உறக்கமில்லை; கண்டகாலத்தில் 100. "सदा पश्यति" (ஸதா பர்யந்தி) என்கிறபடியே ஸதா அநுபூவம் பண்ணுகையாலே உறக்கமில்லை—என்கை.

இன்னமும் ஒரு ஹேதுவினாலே இவனுக்கு உறக்கமில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் 'பழுதே' என்று தொடங்கி.

மூ. 110, ‡ "பழுதே பல பகலும் போயின" என்று இழந்த நாளுக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கிவிடவில்லை.

வ்யா:-அதாவது—‡ "செங்கண்டலோதவண்ணரடி அரவணைமேற்கண்டு தொழுதேன், பலபகலும் பழுதேபோயின வென்று அஞ்சி அழுதேன்" என்று—'விஷயத்தைக்கண்டு அநுபூவித்தவாறே இப்படி அநுபூவிக்கைக்கு உடலான அநேக்காலமெல்லாம் வ்யர்த்தமே போய்விட்டதே!' என்று இழந்த நாளை நினைத்து க்லேஷித்துக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு மேலுள்ள நாளில் உறக்கம் வர வழியில்லை—என்கை.

இன்னமும் இவ்விஷயத்தில் அறிவுபிறந்தார்க்கு மறக்கப் போகாது' என்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் 'அன்று நான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 111 † "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்னுந்நின்றார்களிறே.

‡ முதல்திருவ 16. † திருச்சந்தவிருத்தம் 64.

வ்யா:—அதாவது—‘அவன் என்னைப் பெறுகைக்காகத் திருப்பதிகளிலே நிற்பது இருப்பது கிடப்பதாகிற்க. அக் காலத்தில் நான் ஐஞ்ஞாந லாபுருபமான ஐந்மத்தையுடைய னாகப் பெற்றிலேன்; அந்த ஐந்மமுண்டான பின்பு, அவனை ஒருகாலும் மறந்திலேன்’ என்று சொல்லா நின்றார்களிறே— என்கை. ஆக, ப்ராப்ய வைவக்ஷண்ய ஐஞ்ஞாநம் பிறந்தார்படி இதுவாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடை விடாமல் நடக்கும் என்று கருத்து.

இனி, இந்தக்கைங்கர்யத்துக்கு தேயுசகாலாதியுநியம பில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவ்வடிமைதான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 112. இவ்வடிமைதான் †“ஒழிவில்லா காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்கிறபடியே ஸர்வதேயுஸ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இவ்வா த்மாவினுடைய ஸ்வரூபாநு ரூபபுருஷார்த்தமான இந்தக் கைங்கர்யந்தான் †“ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி” என்று—“ஒழிவில்லாத கால மெல்லாம் ஸர்வதேயுஸத்திலும் உடனாய் ஸர்வாவஸ்தை யிலும் பிரியாதுநின்று’ என்கிறபடியே ஸர்வதேயுஸத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் நடந்துசெல்லும்— என்கை.

பூர்வாயைக்கு மங்ஙுளஸுத்தரதாரணம் பூர்த்தாவுக்கு அநந்யார்ஹையென்று காட்டுமாபோலே, திருமந்தரதார ணம் சேதநர்க்கு புகுவதநந்யார்ஹத்வப்ரகாஸகம் என்னு மிடந்தோற்ற இத்தையொரு மங்ஙுளஸுத்தரமாக நிரூபித் தருளிச்செய்கிறார் ‘எட்டிழையாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 113. எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்ப தொரு மங்களஸுத்தரம்போலே திருமந்தரம்,

† திருவாய் 3-3-1.

வ்யா:— அதாவது-பதினாறிழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும் லௌகிகமான மங்குளஸூத்ரம்போலன்றிக்கே, எட்டிழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்குளஸூத்ரம்போலே, எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்றுபதும்மாயிருக்கிறது இத்திருமந்தரம்—என்கை.

‘இப்படி நிரூபித்துச்சொன்ன இத்தால் எவ்வர்த்தும் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 114. இத்தால், ஈஸ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கும் என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இத்தை மங்குளஸூத்ரமாகச்சொன்ன இத்தால், ஈஸ்வரன் இத்தோடு அந்வயமுடைய ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய் நின்று கொண்டு ரக்ஷிக்கும்—என்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, இம்மந்தரத்தால் ப்ரதிபாதித்த அர்த்தத்தை ஸங்க்ரஹித்துச்சோல்வி இத்தை நிக்ஷிபித்தருளுகிறார் ‘ஆக, திருமந்தரத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ.115. ஆக,திருமந்தரத்தால் ‘எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்; ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்’ என்ற தாயிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருமந்தர்ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

வ்யா:—‘ஆக’ என்றது, கீழ்பரக்க அருளிச்செய்த எல்லா வற்றையும் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் என்னுமிடந்தோற்ற. (எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான்) இதில்

‘எம்பெருமானுக்கு’ என்று சதுர்த்தியந்தமான ப்ரத்யமாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்துத்தையும், அவதாரணத்தாலே மத்யமாக்ஷரத்தின் அர்த்தத்துத்தையும் ‘உரியேனான் நான்’ என்று த்ருதியாக்ஷரத்தில் அர்த்தத்துத்தையும் சொல்லுகையாலே ப்ரத்யமபத்யார்த்தத்துத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (எனக்கு உரியனன்றிக்கே ஒழிய வேணும்) இதில் ‘எனக்குரியன்’ என்று ஷஷ்ட்யந்தமான மகாரார்த்தத்துத்தையும் ‘அன்றிக்கேயொழிய’ என்கையாலே நகாரார்த்தத்துத்தையும், ‘வேணும்’ என்கையாலே இவ்வர்த்தம் சேகநனுக்கு ப்ரார்த்தக்யமம் என்னுமத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே மத்யமபத்யார்த்தத்துத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லா அடிமைகளும் செய்யப் பெறுவேகைவேணும்) இதில் ‘ஸர்வஸேஷியான நாராயணனுக்கே’ என்று கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் கைங்கர்ய ப்ரார்த்தக்யநா ப்ரகாஸிகையான சதுர்த்தியையும் ‘எல்லா அடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேகை வேணும்’ என்று கைங்கர்ய ப்ரார்த்தக்யநா ப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே த்ருதியபத்யார்த்தத்துத்தை ஸங்க்ரஹித்தபடி. (என்றதாயிற்று) என்றது—என்று சொல்லிற்றாயிற்று—என்கை.

விஸ்தரேண அருளிச்செய்தத்தை மீளவும் இப்படி ஸங்க்ரஹித்தருளிச்செய்தது இத்திருமந்த்ரார்த்தத்துத்தை எல்லாருமறிந்து அநுஸந்திக்கைக்காக. ஆகையாலே எல்லார்க்கும் இவ்வர்த்தம் எப்போதும் அநுஸந்தேயம்.

திருமந்த்ரபாகரணம் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

முழுக்ஷுப்படி த்வயப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

ப்ரத்யம் ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம், அதில் மத்யமபத்யத்தாலும் த்ருதீய பத்யத்தாலும் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட உபாயோபேயங்களை விஸ்த்யமாக ப்ரதிபாதியாவின்றுள்ள த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

‘முன்பு அருளிச்செய்த மூன்று ப்ரபுந்த்யங்களிலும் திருமந்த்ரநந்தரம் சரமஸ்லோகத்தை அருளிச்செய்து பின்பு த்வயத்தை அருளிச்செய்தவர், இப்போது த்வயத்தை முந்துற அருளிச்செய்வான் என்?’ என்னில், -இரண்டு ப்ரகாரமும் அருளிச்செய்யலாயிருக்கையாலே. ஆச்சான் பிள்ளை, சீயர் முதலானாரும் இந்த ப்ரகாரமிதே அருளிச்செய்தது.

‘இவ்விரண்டு ப்ரகாரந்தனக்கும் கருத்து என்?’-என்னில், சரமஸ்லோகம் முன்னாக த்வயத்தைச்சொல்லுகிறது— வித்யநுஷ்ட்யாந ரூபங்களாயிருக்கையாலே விதிமுன்னாக அநுஷ்ட்யாநத்தைச் சொல்லுகை ப்ராப்தமாயிருக்கையாலும், திருமந்த்ரம் ப்ராப்யபரமாய் சரமஸ்லோகம் ப்ராபகபரமாய் த்வயம் உபயத்தினுடையவும் அநுஷ்ட்யாந ப்ரதிபாத்யகமாயிருக்கையாலும், த்வயம் முன்னாகச் சரமஸ்லோகத்தைச் சொல்லுகிறது-திருமந்த்ரத்தில் மத்யமத்ருதீயபத்யங்களுக்கு வாக்யத்வயம் விவரணமாய், அதுதனக்குச் சரமஸ்லோகத்தில் அர்த்த த்வயம் விவரணமாயிருக்குமாகாரத்தாலே. ஆனபின்பு, இரண்டு ப்ரகாரமும் அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லை. அதில் ஒரு ப்ரகாரத்தை மூன்று ப்ரபுந்த்யத்திலும் அருளிச்செய்தவராகையாலே, மற்றை ப்ரகாரத்தையும் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, திருமந்த்ரார்த்தம் அருளிச்செய்த அநந்தரம் த்வயார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

அதில் ப்ரத்யமத்திலே, வைஷ்ணவனாயிருப்பானொரு வனுக்கு ஸ்வாதிக்காரார்த்தமாக அவஸ்யாபேக்ஷிதமாயுள்ள வற்றை, ஸுக்ரஹமாக அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும்' என்று தொடங்கி ஒரு சூர்ணையாலே.

மூ.116.புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறுதப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணநுபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகையும், இப்படி இருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் ஏற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்திரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப் போருகையும், ஜ்ஞாநமும், விரக்தியும், ஸாந்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிக்காரிக்கு அவஸ்யாபேக்ஷிதம்.

வ்யா:—புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸனையோடேவிடுகையாவது-101. "पितरं मातरं दारान्" (பிதரம் மாதரம் தூராரம்) இத்யாதிப்படியே, பூரஹ்யவிஷயஸங்குங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸ்வாஸநமாகவிடுகை. எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையாவது—வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி, நிருபாதிக்க ரக்ஷகனான ஸர்வேஸ்வரனையே தஞ்சமாக ஸ்வீகரிக்கை. இவ்விரண்டு வாக்யத்தாலும், சரமஸ்லோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தில் அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். எங்ஙனென்னி? 'புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய' என்று—'ஸர்வதூர்மாந்' என்கிற பதத்தில் அர்த்தத்தையும், 'வாஸனையோடேவிடுகையும்'

என்று-‘பரித்யஜ்ய’ என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், ‘எம் பெருமானே’ என்று-‘மாம்’ என்கிற பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், ‘ஏ’ என்று ஏவகாரத்தாலே-ஏகபத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், ‘தஞ்சம்’ என்கையாலே-‘ஸரண’ பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், ‘பற்றுகையும்’ என்று-‘வ்ரஜ’ பத₃த்தில் அர்த்த₂த்தையும், அடைவே சொல்லுகையாலே.

பேறுதப்பாடுதென்று துணிந்திருக்கையாவது— உபாய பூல்கூத்வமும், உத்யோத்யுத்ய து₃ர்ப்பத₄த்வமும், ஸ்வக்ருத தோஷபூயஸ்த்வமும் அடியாக வரும் ஸங்காத்ரயமு மின்றிக்கே பூலம் தப்பாமல் ஸித்தி₃தி₄க்குமென்று விஸ்வஸித் திருக்கை. பேற்றுக்கு த்வரிக்கையாவது,—இப்படி வ்ஸ்வ ஸித்து ‘பேறுஸித்தி₃தி₄த்தபோது காண்கிறோம் என்று இருக் கையன்றிக்கே, †“மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கென் மனமேக மெண்ணும்” * “தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்டிகே கூவிக்கொள்ளுங்காலமின்னங் குறுகாதோ” என்கிறபடியே, க்ரமப்ராப்தி பற்றாமற் பதறுகை. ஆக இவை இரண்டா லும் உபாயோபேயாதி₃காராபேக்ஷிதங்களான மஹாவிஸ்வா ஸத்தையும், ப்ராப்யத்வரையையும் சொல்லுகிறது.

இருக்கும் நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவண னாய் குணநுபுவ கைங்கர்யங்களே பொழுது போக்காகை யாவது-பரமபத₃த்திலேபோய் ப₄குவத₃நுபுவ கைங்கர்யங் களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் த்வரை நடவா நிற்கச்செய்தேயும், இஸ்ஸரீரத்தோடே இருக்கும் நாள் / “தானுகந்தவூர்” என்கிறபடியே ஸர்வேஸ்வரன் உகந்து வர்த்திக்கிற தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலே || “கண்டியூரரங்கம் மெய் யம் கச்சி பேர் மல்லை” என்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண் யத்தையுடையனாய், அவ்வோ தி₃வ்யதே₃ஸங்களிலே நிற்கிற வனுடைய கல்யாணகுணநுபுவமும், அதடியாகக்

† திருவாய் 9-3-7. * திருவாய் 6-9-9. / திருநெடு 6.
|| திருக்குறு 19.

கரணத்ரயத்தாலும் அவன்விஷயத்திற் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேபவிஷயமாம்படி யிருக்கை.

இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றம் அறிந்து உகந்திருக்கையாவது-கீழ்ச்சொன்ன இவ்வாகாரங்களெல்லாம் உடையராயிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டால், இந்த ளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இங்ஙனையும் சிலருண்டாவதேயென்று அவர்கள் வைபவத்தை அறிந்து அவர்களளவில் ப்ரீதியுத்தையிருக்கை. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் உண்டானாலும் உண்டாக அரிதாயிருப்ப கொன்றிறே இது.

திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையாவது—மந்த்ரந்தரங்களினுடைய அருகும் மறந்தும் போகாதே. த்யாஜ்ய உபாதேயங்களைத் தெளிய அறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்துக்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டையுயிருக்கை.

ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையாவது.-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரத்தையெல்லாம் உபதேயஸத்தாலே தனக்கு உண்டாக்கின ஆசார்ய விஷயத்தில் 102 “अस्य देवे परा भक्तिर्या देवे तथा गुरौ” (யஸ்ய தேவே பரா பக்திர் யதா தேவே ததா குரௌ) என்கிறபடியே ப்ரேமம் அதியுத்திருக்கை.

ஆசார்யன் பக்கலிலும், எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருத ஜ்ஞனாய்ப் போருகையாவது.—நித்யஸம்ஸாரியான தன்னை, நித்யஸூரிகள்பேற்றுக்கு அர்ஹனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின ஆசார்யன் பக்கலிலும், அதுவேஷாதிசுகளை விளைத்துக்கொண்டுவந்து ஆசார்ய விஷயத்தோடே சேர்த்த எம்பெருமான் பக்கலிலும் உபகரஸம்ருதி உடையனாய்ப் போருகை.

ஜ்ஞானமும், விரகதியும், ஸாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையாவது—தான்கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குகைக்கு உறுப்பாகவும்

கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்கள் தனக்கு வர்த்திகைக்கு உறுப் பாகவும் தத்வயாதூதம்ய ஜ்ஞாநமும். அப்ராப்தவ்ஷய விரக்தியும். இவைதானிரண்டும் நமக்குண்டென்று இறு மாப்பற்றிருக்கையாகிற ஸார்தியும் உடையனாயிருக்கும் பரமஸத்வநிஷ்ட்யுயிருப்பானொரு பூரகூவதனோடேகூட வளித்துப்போருகை.

‘வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அஸ்யாபேக்ஷிதம்’ என்றது— இவையித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதி காரிக்கு அவஸ்யம் உண்டாகவேணும்—என்கை.

இப்படியிருக்கும் இவனுக்கு அநுஸந்தூந விஷயம் வகுத்து அருளிச்செய்கிறார் மேல் ‘இந்த’ என்று தொடங்கி.

மூ. 117. இந்த அதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தேயம்.

வ்யா:-அதாவது-கீழ்ச்சொன்ன ஆகாரங்களையுடையனா யிருக்கும் இவ்வதிகாரிக்கு, அந்த ஜ்ஞாநா நுஷ்டூநங்களுக்கு வர்த்தகமான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தூந விஷயமாக வேணும்—என்கை.

இனி. தவயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் வீறுடை மையை அறிவிக்கக்காக, ஸாஸ்த்ரம் திருமந்த்ரம் சரம ஸ்லோகம் இவற்றிற் சொல்லுகிற ப்ரகாரங்களை அருளிச் செய்துகொண்டு சென்று, பின்னை அதுதன்னை அருளிச் செய்கிறார் ‘எல்லா ப்ரமாணங்களிலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 118. எல்லா ப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென் கிறது; சரமஸ்லோகத்தில் ஈஸ்வரனாலே பேறென்கிறது. தவயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-சேதநனுடைய விஸிஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான ஸகல ஸாஸ்த்ரங்களிலும், ஸாதூநா நுஷ்டூந

யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்கிறது. நிஷ்க்ருஷ்டவேஷத்திலே நோக்கான திருமந்த்ரத்தில், இவன் ஸ்வரக்ஷணத்தில் நின்றும் கைவாங்கினு லொழிய ஈஸ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே, தத்ப்ரவ்ருத்தி விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக் கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்த்ரயத்திலே நோக்கான சரமஸ்வோகத்தில், இவ னுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி. தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்திப்ரதிபூந்தக் ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈஸ்வரனாலே புரு ஷார்த்தலாபம் என்கிறது. ஈஸ்வரனுடைய லக்ஷ்மீவிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்தில், விசேஷணபூதையான பெரியபிராட்டியாராலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது-என்கை.

உபாயம் ஈஸ்வரனாயிருக்க. இவளாலே பேறாகையாவ தென்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'பெரிய பிராட்டியாராலே' என்று தொடங்கி.

மூ.119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறாகையாவது- இவன் புருஷகாரமானால்லது ஈஸ்வரன் கார்யஞ் செய்யானென்கை.

வ்யா:—அதாவது-இஷ்டாநிஷ்ட ப்ராப்தி பரிஹாரங்கள் இரண்டும் பண்ணுவான் ஈஸ்வரனேயாயிருக்கப் பெரிய பிராட்டியாராலே இவனுக்குப் பேறாகை ஆகிறது—இவ னுடைய அபராதத்தைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவன் புருஷகாரமானால் ஒழிய. ஈஸ்வரன் இவன் கார்யஞ்செய்யான் என்றபடி—என்கை.

கீழ், ஸாமான்யத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அபேக்ஷி தங்களிறே சொல்லிற்று; விசேஷித்து த்வயத்துக்கு அதி காரியாமவனுக்கு அபேக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'த்வயத்துக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 120, த்வயத்துக்கு அதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும், அநந்யகூதித்வமும் உடையவன்.

வ்யா:—அதாவது—ஸித்தேகூபாயவரண ப்ரதிபாதகமான த்வயத்துக்கு அதிகாரி 103. “அகிஞ்சநோ஽கூதி: த்வமேவோபாயபூதோமே பூவ) 104. “அகிஞ்சநோ஽ந்யகூதி: ஶரணய” (அகிஞ்சநோ஽ந்யகூதிர் ஶரணய) என்றும், * “புகலொன்றில்லா அடியேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகூதித்வமும் ஆகிற இரண்டும் உடையவன்—என்கை.

‘இவையிரண்டின் வேஷமுந்தான் எங்ஙனே?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவையிரண்டும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 121. இவை இரண்டும் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

வ்யா:—அதாவது—உபாயாந்தர ராஹித்யமாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், ரக்ஷகாந்தர ராஹித்யமாகிற அநந்யகூதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்ந பரித்ராணமாகிற ப்ரபந்தகூதிதிலே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொன்னோம். அதிலே கண்டுகொள்வது—என்கை.

இனி, த்வயத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் முற்கூற்றல்’ என்று தொடங்கி.

மூ.122.இதில் முற்கூற்றல், பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈஸ்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது; பிற்கூற்றல் அச்சேர்த்தியிலே அடிமையை யிரக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இந்த த்வயத்தில் பூர்வகூண்டூத்தாலே ‘ஸ்ரீமத்’ என்று பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு, ‘நாராயண

சரணெள' என்று ஈஸ்வரன் திருவடிகளை 'ஸரணம் ப்ரபத்யே' என்று உபாயமாகப் பற்றுகிறது; உத்தரகூண்டூத்தாலே 'ஸ்ரீமதே' என்று பெரியபிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே, 'நாராயணய' என்கிற சதூர்த்தியாலே கைங்கர்யத்தை அர்த்திக்கிறது—என்கை. 'நமஸ்ஸு' கைங்கர்ய விரோதிநிவ்ருத்தி ப்ரதிபாதகமாகையாலே, 'அடிமையை இரக்கிறது' என்ற இதிலே அந்தர்ப்பூதம்.

இனி, ப்ரதிபத்யம் அர்த்த்யம் அருளிச்செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ஸ்ரீமத்பத்யார்த்த்யம் அருளிச்செய்ய உபக்ரமிக்கிறார் 'ஸ்ரீ' என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்' என்று.

மூ. 123. ஸ்ரீ என்று பெரியபிராட்டியாருக்குத் திருநாமம்.

வ்யா:—ஸ்ரீஸூப்யத்யம் ஸம்பத்யாதிகளுக்கும் வாசகமாக லோகத்திலே நடந்துபோரக் காண்கையாலே, அத்தை வ்யாவர்த்திக்கைக்காக 'ஸ்ரீ' என்கிற இது பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம் என்கிறார். ஆகையிறே 'லக்ஷ்மீ: பத்யமாலயா பத்யமா கமலா ஸ்ரீர் ஹரிப்ரியா' என்று திருநாமங்களோடே ஸஹபடியகமாயிற்று. இதுதான் எல்லாத் திருநாமங்கள்போலன்றிக்கே 105. "அரिति प्रथमं नाम लक्ष्म्या:" (ஸ்ரீரிதி ப்ரத்யமம் நாம லக்ஷ்மியா:) என்கிறபடியே இவனுக்குப் ப்ரத்யமாபித்யா நமாயிருக்கும். 106. "अ इति भगवतो नारायणस्य प्रथमाभिधानं" (அ இதி புகுவதோ நாராயணஸ்ய ப்ரத்யமாபித்யாநம்) என்று அகாரம் ஈஸ்வரனுக்கு ப்ரத்யமாபித்யாநமானுற்போலே யாயிற்று, இவனுக்கும் இது ப்ரத்யமாபித்யாநமாயிருக்கும்படி. ஆது, அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்; இது இவனுடைய புருஷகாரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான ஸ்வபூவங்களைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்கும்.

இனி, இந்த ஸ்ரீஸுத்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரத்யமம் இதன்மேல் வந்த வ்யுத்தபத்தித்வயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ரீயதே. ஸ்ரயதே' என்று.

மூ. 124. ஸ்ரீயதே, ஸ்ரயதே.

வ்யா:-அதாவது-"ஸ்ரீஞ் ஸேவாயாம்" என்கிறதோடு துவிலே 'ஸ்ரீயத இதி-ஸ்ரீ: ஸ்ரயத இதி-ஸ்ரீ:' என்று ஸ்ரீத்வமான கர்மணி வ்யுத்தபத்தியையும் கர்த்தரிவ்யுத்தபத்தியையும் சொன்னபடி.

இவ்யுத்தபத்தித்வயத்துக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு அர்த்தம்' என்று தொடங்கி.

மூ.125. இதுக்கு அர்த்தம்-'எல்லார்க்கும் இவளைப் பற்றி ஸ்வரூபலாபுமாய், இவ்ள்தனக்கும் அவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபுமாயிருக்கும்' என்று.

வ்யா:-அதாவது-இவ்வுபயவ்யுத்தபத்திக்கும் அர்த்தம்-'ஸ்ரீயதே' என்று எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்கையாலே ஸகல சேதநர்க்கும் இவளைப்பற்றித் தங்களுடைய சேஷத்வரூப ஸ்வரூபலாபுமாய். 'ஸ்ரயதே' என்று ஈஸ்வரனை ஸேவியாநின்றாள் என்கையாலே, இவ்ள்தனக்கும் ஈஸ்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூபலாபுமாயிருக்குமென்று—என்கை. இவ்ள்தனக்கு, சேதநவிஷயத்தில் சேஷித்வமும் ஈஸ்வர விஷயத்தில் சேஷத்வமும் என்றும் உண்டாயிறே யிருப்பது. ஆகையால், இந்த ஸேவ்யத்வ ஸேவகத்வங்கள் இரண்டும் இவளுக்கு நித்யமாய்ச் செல்லாநிற்கும்.

'ஈஸ்வரனுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயம் உண்டானாற்போலே, இவளுக்குப் புருஷகாரத்வமும் ப்ராப்யத்வமுமாகிற ஆகாரத்வயமும் உண்டாகையாலே, இதில் எவ்வாகாரத்தை நினைத்து இவளை இப்போதுசொல்லுமுமு—11

கிறதா? என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக' என்று.

மூ.126. இப்போது இவனைச் சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

வ்யா:— 'புருஷகாரமாக' என்கையாலே உபாயவஸ்து விசேஷணமாயிருக்கிற ஆகாரத்தையிட்டு, இவளுக்கும் உபாயத்வத்தில் அந்வயம் சொல்லும் பகும் நிரஸ்தம்.

'ஈஸ்வரனுடைய நாரயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸ்வாபூவிக ஸம்பூந்த்யாதி ஐஞ்ஞானத்தை உடையனாய்க்கொண்டு, அவனை ஆஸ்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவனைப் புருஷகாரமாக முன்னிடவேண்டுகிறதுதானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'நீரிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 127. நீரிலே நெருப்புக் கிளருமாபோலே குளிர்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தால் சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

வ்யா:-அதாவது-சீதளமான ஜலத்திலே, சென்று அணுக வொண்ணாதபடியான நெருப்புக் கிளருமாபோலே, 107. "सुहृदं सर्वभूतानां" (ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) 108. "समोऽहं सर्वभूतेषु" (ஸமோஹம் ஸர்வபூதேஷு) என்கிறபடியே. ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதத்வம், ஸமாஸ்ரயணியத்வே ஸமத்வமாகிற ஸ்வபூவ விசேஷங்களாலே ப்ரஸந்நமாய்க் குளிர்திருக்கிற திருவுள்ளத்திலே 109. "परिपूर्णागसि जने हितस्रोतोवृत्त्या भवति च कदाचित् कलुषधीः" (பரிபூர்ணாகஸி ஜநே ஹிதஸ்ரோதோ வ்ருத்த்யா புவதி ச கதாசித் கலுஷதீ:) என்கிறபடியே சேதநன் தீரக் கழியப்பண்ணின அபராதமடியாக 110 "क्षिपासि" (க்ஷிபாமி) 110* "न क्षमासि" (நக்ஷமாமி) என்னும்படியான சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது. 111 "किमेतन्निदोषः क इह जगति" (கிமேதந் நிர்த்தேஷாஷ:க இஹ ஜகதி) இத்யாதிப்படியே

தன்னுடைய உடதேயுராதிகளாலே அச்சிற்றத்தையாற்றி துயையை ஜரிப்பிக்கும் இவளுக்காக-என்கை. ஆகையாலே ஸம்பூந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்கும் அபராத பூயத்தாலே புருஷகார புரஸ்கரணம் அபேக்ஷிதமென்று கருத்து.

‘இத்தலையிற் கார்யம் ஏறிட்டுக்கொண்டும் அத் தலையை வஸீகரித்தும் இரண்டு தலையையும் பொருத்துகைக்கு இவள் தான் கண்ணழிவற்ற புருஷகாரமோ?’ என்ன. அருளிச் செய்கிறார் ‘இவள் தாயாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 128. இவள் தாயாய் இவர்கள் க்லேஸம் பொறுக்கமாட்டாதே, அவனுக்குப் பத்ரியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

வ்யா:—அதாவது- 112. “त्वं माता सर्वलोकानां” (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம்) என்றும், 113 “अखिलजगन्मातरं” (அகில ஜகந்மாதரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே இச்சேதநர்க்கு இவள் மாதாவாய். * “தந்தம் மக்களழுதுசென்றால் தாய் மாராவார் தரிக்ககில்லார்” என்கிறபடியே அந்த ஸம்பூந்த மடியாக இவர்களுடைய க்லேஸங்கண்டால் ஸஹிக்க மாட்டாதே, 114. “विष्णुपत्नी” (விஷ்ணுபத்நீ) என்கிறபடியே அவனுக்குப் பத்ரியாய். † “பித்தர் பனிமலர்மேற்பாவைக்கு” என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொல்வழி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கையாலே, கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்—என்கை.

‘எல்லாம்செய்தாலும் நிரங்குஸ்வதந்த்ரஞ்ஞாநஸ்வரன், சேதநருடைய அபராதங்களை நிறுத்து அறுத்துத் தீத்து வன் என்று நிற்குமளவில், இவளாலே பொறுப்பிக்கப் போமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘திருவடியை’ என்று தொடங்கி.

* பெரியாழ்திரு 2-2-3. † திருநெடு-18.

மூ. 129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவன், தன் சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்ல வேண்டாவிதே.

வ்யா:-அதாவது-தன்னைப் பத்துமாஸம் தர்ஜநபுர்த்ஸநம் பண்ணின அந்த ராக்ஷஸிகளுடைய அபராதங்களைக் கணக்கிட்டுச் சித்ரவதும் பண்ண உத்யோகித்து நின்ற சொல் மிறுங்கனாதிருவடியையுமுட்பட115“कः कृष्येत्”(க:குப்யேத்) என்றும் 116. “न कश्चापराध्यति” (ந கஸ்சிந்நாபராத்யதி) என்றும் இத்யாதி உபதேஸத்தாலே பொறுப்பிக்குமவன். * “மலரான் தனத்துள்ளான்” என்றும். || “மாமலர்மங்கை மணநோக்கமுண்டான்” என்றும். † “அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குக்களாகியும் நிற்கும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்பேராக்யதையிலே குமிழிறீருண்டு. | “நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்து எம்பிரானேக” என் கிறபடியே ‘மாயாம்பருகூத்தின்பின்னே போ’ என்னிலும் விளைவது அறியாதே அதன்பின்னே போம்படி தன்சொல்வழி வருமவனைப் பொறுப்பிக்கவல்லனென்னுமிடம் கிம்புநர்நயாய ஸித்ஸுத்யமிதே—என்கை. [† “செய்தகவினுக்கில்லை கைம்மாறு” என்னும்படி இரண்டு தலைக்குந் தலைதடுமாறாக உபகரித்துத் தன் சொல்வழி போகவேண்டும்படியான திருவடியோடே மறுதலி(லை)க்குமவன் § “தான் முயங்கும்” என னும்படியான பேராக்யதைக்குத் தோற்று ‘எத்தைச் செய்வோம்’ என்று தலைதடுமாறி | “நின்னன்பின் வழிநின்று” f “அதனின் பின்னே படர்ந்தான்” என்னும்படி விளைவதறியாதே முறுவலுக்குத் தோற்றுச் சொல்வழி போமவனைப் பொறுப்பிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லவேண்டாவிதே] என்று இது தன்னை இவர் திருத்தம்பியாரும் அருளிச்செய்தாரிதே.

* மூன்-திரு 3. || பெரியதிரு 8-10-1. † திருவாய் 3-10-8. | பெரியாழ்திரு3-10-7. † பெரியதிரு5-8-2. § மூன்-திருவ100. f பெரியதிரு 2-5-6.

ஆக, ஸ்ரீமத்பக்தத்தில் ப்ரக்ருத்யம்ஸத்தை அருளிச் செய்தார் கீழ்; ப்ரத்யயாம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் மேல்; 'மதுப்பாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்ய மென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இம்மதுப்புத்தான் நித்யயோகேமதுப் பாகையாலே, இத்தால் புருஷகார பூதையான பிராட்டியும் ஈஸ்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டு என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

இந்நித்யயோகத்தை உபபாதிக்கிறார் 'இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை' என்று.

மூ. 131. இவளோடே கூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

வ்யா:-அதாவது-117. “अथःपतिर्निखिलहेयप्रत्यनीककल्याणैक-
तानः स्वैतरसमस्तवस्तुविलक्षणान्तज्ञानानन्दैकस्वरूपः” (ஸ்ரிய:பதிர்
நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாநஸ் ஸ்வேதர ஸமஸ்த
வஸ்து விலக்ஷணந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:) என்று
ஸ்வரூபநிருபகமான ஜ்ஞாநாநந்த்ராதிகளுக்கு முன்னே ஸ்ரிய:
பதித்வத்தைச் சொல்லும்படி அவன் ஸ்வரூபத்துக்கு
ப்ரத்யாந நிருபகையாயிருக்கையாலே, இவளோடேகூடியே
வஸ்துவினுடைய ஸத்ப்பூாவம் இருப்பது—என்கை.

ஆக, ஸ்வரூபாநுபுந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்ய
யோகத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, இவளுடைய குணப்ரயுக்தமானநித்யயோகத்தை
அருளிச்செய்கிறார் “ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும்” என்று
தொடங்கி.

மூ. 132. ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் சேதந்நுடைய அபராதத்தையுங்கண்டு அகலமாட்டான்.

வ்யா:-அதாவது—அபராதங்களைப் பத்தும் பத்தாகக் கணக்கிட்டு, அ(ரி)றுத்து அறுத்துத் தீர்க்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்தையும். 118. “यद्ब्रह्मकल्पनियुक्तानुभवेऽयनाद्य” (யத் ப்ரஹ்ம கல்பநியுதாநுபுலேபயநாஸ்யம்) இத்யாதிப்படியே காலதத்வமுள்ளதனையும் அநுபூவியாநின்றாலும் சிறிதுவரையிட்டுக் காட்டக் கடவதல்லாதபடி பண்ணிவைத்த இச்சேதந்நுடைய அக்ருத்யகரணத்யபராதத்தையுங்கண்டு, “என்னாகப்புகுகிறதோ?” என்னும் பூயத்தாலே ஈஸ்வரனை விட்டு ஒரு க்ஷணகாலமும் அகலமாட்டான்—என்கை.

இத்தால், சேதந்நுக்குப் பூலீக்குமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சேதந்நுக்கு என்று தொடங்கி.

மூ.133. சேதந்நுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

வ்யா:-அதாவது—இப்படி இவள் இருந்து நோக்குகையாலே, சேதந்நுக்கு ஈஸ்வரஸ்வாதந்தர்யமும் ஸ்வாபராதமும்மாகிற இவை இரண்டையும் நினைத்து ‘என்னாய் விளையப்புகுகிறதோ’ என்று அஞ்சவேண்டா—என்கை.

இனி. இம்மதுப்பின் தாத்பர்யம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 134. இத்தால்,—ஆஸ்ரயிக்கைக்கு ருசியே வேண்டுவது, காலம் பார்க்கவேண்டா என்கிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிப் புருஷகாரஉபாயவஸ்துக்களினுடைய நித்யயோக்யத்தைப் ப்ரதிபாதிக்கிற இம்மதுப்பால், இவ்விஷயத்தை ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு, ஆஸ்ரயிக்கையில் ருசியே வேண்டுவது. ‘இரண்டுதலையும் கூடியிருக்கும் துஸையிலே

ஆஸ்ரயிக்கவேணுமே' என்று ஆஸ்ரயணத்துக்குக் காலம் பார்த்திருக்க வேண்டாவென்கிறது—என்கை.

இனி, இவள் புருஷகாரத்வத்தின் 'அவஸ்யாபேக்ஷிதத்வத்தை அறிவிக்கக்காக இவள் ஸந்ரிதிக்கும் அஸந்ரிதிக்குமுண்டான வாசியை அருளிச்செய்கிறார், 'இவள் ஸந்ரிதியாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 135. இவள் ஸந்ரிதியாலே காகம் தலை பெற்றது; அது இல்லாமையாலே ராவணன் முடிந்தான்.

வ்யா:—119. “देव्या काश्यपस्य” (தேவ்யா காருண்யரூபயா) என்கிறபடியே க்ருபைதான் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே இருப்பாளாய். ஸ்வதந்த்ரணாஈஸ்வரனுக்கும் ஸ்வாதந்தர்யத்தையழுக்கி க்ருபையைக் கிளப்புமவளான இவள் ஸந்ரிதியாலே. அபராதத்தைத் தீரக்கழியச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்துக்கு இலக்காய்த் தலையறுப்புண்ணத் தேடின காகம் 120. “कश्यपस्यपाशस्य” (க்ருபயா பர்யபாலயத்) என்கிறபடியே க்ருபாவிஷயமாய்த் தலைபெற்றுப் போயிற்று; அப்படியிருக்கிற இவள்ஸந்ரிதி, இல்லாமையாலே பேசக்கற்றுச் செயல்மாண்டு நின்றநிலை ஒத்திருக்கச் செய்தேயும். காகத்தோபாதி அபராதமுமின்றிக்கேயிருக்க, ராம ஸரத்துக்கு இலக்காய் ராவணன் முடிந்துபோனான்—என்கை. ஆகையால் ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு இவள்ஸந்ரிதியே வேணுமென்று கருத்து. ஆக, ஸ்ரீமத்பதார்த்தத்துத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம். நாராயண பதார்த்தத்துத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'புருஷகார பூலத்தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 136. புருஷகார பூலத்தாலே ஸ்வாதந்தர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

வ்யா:—அதாவது—உபதேசு'ஸத்தாலும், அழகாலும் கண்ணழிவற வஸீகரித்துக் கார்யங்கொள்ளவல்ல புருஷகார பூலத்தாலே ஆஸ்ரயணோந்முக்யான சேதநன் அநாதிகாலம் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீறி “அங்கீகரியேன்” என்று இருக்கும் ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யம் தலைமடிந்தால் அதன்கீழ் தலையெடுக்கப்பெறாத செறிப்புத் தீர்ந்து தலையெடுக்குங் குணங்களைச் சொல்லுகிறது நாராயணபத்யம்—என்கை.

‘அவைதாம் எவை?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘அவையாவன’ என்று தொடங்கி.

மூ. 137. அவையாவன-வாத்ஸல்யமும், ஸ்வாமித்வமும், ஸௌஸீல்யமும், ஸௌலப்யமும், ஜ்ஞாநமும், ஸக்தியும்.

வ்யா:— இவற்றில், வாத்ஸல்யமாவது—வத்ஸத்தின் பக்கல் தேடிரு இருக்கும் இருப்பு; அதாவது அதனுடைய தேஷத்தை பேராக்யமாகக் கொள்ளுகையும். க்ஷீரத்தைக் கொடுத்து வளர்க்கையும். எதிரிட்டவரைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங்கொண்டு நோக்குகையுமிறே; அப்படியே. ஈஸ்வரனும் தேஷத்தை பேராக்யமாகக்கொண்டு, ||“பாலேபோற் சிர்” என்கிற குணங்களாலே தூரிப்பித்து 121. “कथञ्चन न त्यजेयं” (கத்யஞ்சந-ந த்யஜேயம்) என்றும், 122. “अमयं सर्वभूतेभ्यः” (அப்யம் ஸர்வபூதேப்ய:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநுகூலர் நிமித்தமாகவும் ப்ரதிகூலர் நிமித்தமாகவும் நோக்கும். ஸ்வாமித்வமாவது-இவன் விமுக்யான துஸையிலும் விடாதேறின்று, ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான ஒரு பூந்த்விஸேஷம்; அதாகிறது-உடையவனாயிருக்குமிருப்பு; அத்வேஷம் தொடங்கிக் கைங்கர்ய பர்யந்தமாக உண்டான ஸ்வபூவ விஸேஷங்கையெல்லாம் உண்டாக்குகிறது இந்த பூந்த்விஸேஷமடியாக.

|| பெரியதிருவ 58.

ஸௌஸீல்யமாவது- உபயவிபூதி யோக்யந்தாலும் டெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியாலும் நிரஞ்சுமாயிருக்கிற ஈஸ்வரனுடையமேன்மையையும் தங்கள் சிறுமையையும் பார்த்து *..அவனெவ்விடத்தான் யானார்'' என்று பிற்காலியாதபடி எல்லாரோடும் ஒக்க மேல்விழுந்து புரையறக்கலக்கையும். அது தன்பேறாக இருக்கையும். எதிர்த்தலையில அபேகைஷயின்றியிலே இருக்கக் கலக்கையும். ஸௌஸீல்யமாவது-கண்ணுக்கு விஷயமின்றிக்கேயிருக்கிற தான் கண்ணில கண்டு ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி எளியனாயிருக்கை. ஜ்ஞாநமாவது — இச்சேதநனுக்குக் கழிக்கவேண்டும் அரிஷ்டங்களையும், கொடுக்கவேண்டும் இஷ்டங்களையும் நேராக அறிகைக்கு ஈடான ஸ்வவ்யதிரித்த ஸமஸ்தபத்யார்த்தங்களையும் ஒருகாலே அபரோகஷிக்கவல்ல அறிவு. ஸக்தியாவது-ஹேயரான நித்யஸம்ஸாரிகளை உபாதேயதமரான நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாக்கவல்ல அகடிதகூடநாஸாமர்த்த்யம். இவற்றில் வாத்ஸல்யாதிகள் நாலும் ஆஸ்ரயண ஸௌகர்யபாதகம்; ஜ்ஞாநாதிகள் இரண்டும்ஆஸ்ரிகார்யபாதகம்; ||..நிகரில்புகழாய்'' என்று தொடங்கி வாத்ஸல்யாதிகள் நாலையுமிடே, ஆஸ்ரயணத்துக்கு உடலாக ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. ஜ்ஞாநஸக்திகள் இரண்டுஞ்சொன்ன இது. ப்ராப்தி பூர்த்திகளுக்கும் உபலக்ஷணம்; கார்யகரத்வத்துக்கு அவையும் அபேகஷிதங்களாகையாலே.

‘இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விரியோக்யங்கள் எவை?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘குற்றங்கண்டு’ என்று தொடங்கி.

மூ.138. குற்றங்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம்; கார்யஞ்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வங்கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌஸீல்யம்;

* திருவாய் 5-1-7. || திருவாய் 6-10-10.

கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநஸக்திகள்.

வ்யா:—அதாவது-ஆஸ்ரயணோந்முகுண இச்சேதநன். தன்தேதாஷத்தைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு. தேதாஷத்தை பேதாஶ்யமாகக் கொள்ளும் வாத்ஸல்யம். 'நந் கார்யம் செய்யுமோ, செய்யானோ?' என்று ஸங்கியாதே கார்யஞ்செய்யுமென்று விஸ்வஸிக்கைக்கு உறுப்பு இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வம். உபாயவிபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாஸகமான ஸ்வாமித்வத்தைக்கண்டு ஸ்வரிகர்ஷாநுஸந்த்ராதத்தாலே அகலாமைக்கு உறுப்பு, தாழ்நின்றவர்களுளோடே புரையறக் கலக்கும் ஸ்வபாவமான ஸௌஸீல்யம். அதீந்த்ரியனென்று பிற்காலியாமல் கண்ணிலே கண்டு ஆஸ்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு தன்வடிவைச் சக்ஷுர்விஷயமாக்குகையாகிற ஸௌலப்யம்; 123. "सर्वपापेषां मोक्षयिष्यामि" (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியே ப்ராப்திவிரோதியைப்போக்கி ப்ராப்யனுன தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு, ப்ராப்தாவான இவன் கீழ்நின்ற நிலையும். மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும். அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தங்களான ஜ்ஞாநஸக்திகள்—என்கை.

ஸௌகர்யாபாதசுகங்களான குண சதுஷ்கத்திலும் ஸௌலப்யம் ப்ரத்யாநமாகையாலே. அந்த ஸௌலப்யகாஷ்டையை அருளிச்செய்கிறார் 'இங்குச்சொன்ன' என்று தொடங்கி.

மூ. 139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லேரிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

வ்யா:—அதாவது-இப்பத்யத்தில் ஆஸ்ரயண உபயோகியாகச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு ஸீமாபூமி / "தமருகந்த

தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே” என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர் உகந்தது ஒன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு ஸதூ ஸந்திதி, பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரம்—என்கை.

இதுதன்னை உபபாதிக்கிறார் ‘இதுதான்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 140. இதுதான் பரவ்யூஹ விபவங்கள் போலன்றிக்கே கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வர்ச்சாவதாரந்தான் தேஃ^௪விப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாத பரவ்யூஹங்களும், காலவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே கண்ணுக்கு விஷயமாகாதபடிபோன விபவமும் போலன்றிக்கே, ஆஸந்நமாய் அநவரதஸந்திதி பண்ணிக்கொண்டிருக்கையாலே, அநவரதம் கண்ணுலே காணலாம்படி இருக்கும்—என்கை.

‘இக்குணங்களெல்லாம் அர்ச்சாவதாரத்திலே காணலாமோ?’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்’ என்று.

மூ. 141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம் பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்.

வ்யா:— அதாவது-ஸௌகர்யாபாதுகமாகவும் கார்யாபாதுகமாகவும் சொன்ன இக்குணங்கள் எல்லாம், இவை காண்கையிலே அபேகைஷயுடைய நமக்கு நம்முடைய பெருமாள் பக்கலிலே காணலாம்—என்கை.

பெருமாள் பக்கலிலே இக்குணங்களுக்குப்ரகாஸகங்களாயுள்ளவற்றைச் சொல்லி, ‘இவற்றுடனே நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்’ என்கிறார் ‘திருக்கையிலே’ என்று தொடங்கி.

மூ. 142. திருக்கையிலே பிடித்த திவ்யாயுதங்களும், வைத்து அஞ்சல் என்ற கையும், கவித்த முடியும்,

முகமும் முறுவலும், ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற நிலையே நமக்குத் தஞ்சம்.

வ்யா:—அதாவது—கார்யகரத்வ உபயோகியான ஜ்ஞாஸக்திகளுக்கு ப்ரகாஸகமாம்படி திருக்கைகளிலே தூரித்துக் கொண்டிருக்கிற ஸங்க்ஸக்ராதி திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்ய ப்ரகாஸகமாம்படி வைத்து அஞ்சலென்ற கையும். ஸ்வாமித்வ ப்ரகாஸகமாகக் கவித்த முடியும். ஸௌஸீல்ய ப்ரகாஸகமான முகமும் முறுவலும், அனைவர்க்குங்கண்டு பற்றலாம்படியானஸௌலப்ய ப்ரகாஸகமான ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க்கொண்டு எழுந்தருளி நிற்கிற நிலையே அநந்யகூதிகளான நமக்கு ரக்ஷகம்—என்கை.

‘உபாய உபேய நிஷ்டுர்க்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரங்கள் இரண்டும் கீழ்ச்சொன்னபடியே நிற்கிற திருமேனியிலே தோற்றும் என்கிறார் ‘ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டுந் திருமேனியிலே தோற்றும்’ என்று.

மூ. 143. ரக்ஷகத்வ பேடாக்யத்வங்கள் இரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

வ்யா:— அதாவது—ரக்ஷணபரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடுங் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றுகையாலும் * ‘‘அணியாராழியுஞ் சங்கமுமேந்தும்’’ || ‘‘முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ’’ என்கிறபடியே அவைதானே அழகுக்கு உடலாய். வைத்தஞ்சல் என்ற கையும் முகமும் முறுவலும் ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளும் ஓரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே பேடாக்யத்வம் தோற்றுகையாலும். இரண்டும் திருமேனியிலே ப்ரகாஸகமும்—என்கை. ஆக, நாராயண பதூர்த்தத்தை அருளிச் செய்தாராயிற்று.

* திருவாய் 8-3-6. || திருவாய் 3-1-1.

இனி, 'சரணௌ' என்கிற பத₃த்துக்கு அர்த்த₃ம் அருளிச்செய்கிறார் 'சரணௌ-திருவடிகளை' என்று.

மூ. 144. சரணௌ-திருவடிகளை.

இந்த த்₃விவசனைத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்த₃த்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும், உபாய பூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணௌ' என்று இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற இத்தால், / "இணைத்தாமரையடி" என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப்பூவை நிரைத்து வைத்தாற் போலேயிருக்கிற சேர்த்தியழகையும், த்₃விவசநம் இரண்டுக்கு மேல் மற்றொன்று புகுர ஸஹியாமையாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமான உபாயபூர்த்தியையுஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி. உபாயத்வ ஏகாந்தமான இதன் குணதிக்கயத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பிராட்டியும்' என்று தொடங்கி.

மூ. 146. பிராட்டியும் அவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; ‡ திண்கழலாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்ரீமத்பத₃த்திலே புருஷகாரபூதையாகச்சொன்ன பிராட்டியும், அவள்தானே சிதகுரைக்கிலும் * "என்னடியார் அதுசெய்யார்" என்னும்படி நாராயண பத₃த்திற்சொன்ன குணவி₃ஷ்டானை அவனும் கைவிடிலும். திருவடிகள் தன் வைலக்ஷணயத்தாலே துவக்கிக்கொள்ளு கையாலே கைவிடாது; ‡ "வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல்" என்கிறபடியே பற்றினாரை நமுவவிடாதே திண்மையை யுடைத்தாயிருக்கும்—என்கை.

/பெரியதிரு1-8-3. *பெரியாழ்திரு4-9-2. ‡திருவாய்1-2-10.

இந்த குணத்தித்யந்தைப்பற்றவுமன் றிக்கே. இவன் தன் ஸ்வரூபா நுகுணமும் திருவடிகளிலே இழிகையென்னு மத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் 'ஸேஷிபக் கல்' என்று தொடங்கி.

மூ. 147. ஸேஷிபக்கல் ஸேஷபூதன் இழியும் துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய்வைக்குமாபோலே,

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷிபக்கல் ஆஸ்ரயிக்க இழியும் ஸேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபா நுகுணமாக இழியுந்துறை திரு வடிகள்; ஸ்தநந்தயப்ரஜை தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமாப்போலே—என்கை.

'திருவடிகளைச்சொன்ன இது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணம்' என்கிறார். மேல் 'இத்தால்' என்று தொடங்கி,

மூ. 148. இத்தால், பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், குணப்ரகாஸகமுமாய், ஸிஸுபாலனையும் அகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளுந் திருமேனியை நினைக் கிறது.

வ்யா:—அதாவது—'சரணை' என்று விக்ரஹ ஏகதேயு மான திருவடிகளைச் சொன்ன இத்தால் * 'திருவிருந்த மார்வன்' என்னும்படி ஸ்ரீமத்பத்யத்திற்சொன்ன புருஷகார பூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபத்யத் திற்சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமாய், || 'பலபல நாழஞ்சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலன்' என்கிறபடியே ப்ரத்ய வேஷ பரமாய் நிந்தேயாத்திகளைப் பண்ணித்திரிந்த ஸிஸுபாலனையும் உட்பட || 'அலவலைமை தவிர்த்த அழகன்' என்கிறபடியே தன்னழகாலே த்வேஷாதிசுகள் போம்படி திருத்தி † 'திருவடி தாட்பாலடைந்த' என்கிறபடியே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஸ்வபூர்வத்தையுடைத்தான திவ்ய மங்குள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறது—என்கை.

* மூன்-திருவ-57. || பெரியாழ்திரு 4-3-5. † திருவாய் 7-5-3.

அநந்தரம். “ஸரணபக்யார்த்ஶுக்தை அருளிச்செய்கிறார் ஸரணம்” என்று தொடங்கி.

மூ. 149. ஸரணம்-இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

வ்யா:-அதாவது-124 “उपाये गृह्यशिवोः शब्दः शरणमित्ययम् । चर्तते सांप्रतं चैव उपायैकवाचकः॥” (உபாயே க்ருஹாக்ஷித்ரோஸ்ஸப்ஶுஸ்ஸரணமீத்யயம் । வர்தததே ஸாம்பரதஞ்சைஷ உபாயார்ததைஶ்வாசக:॥) என்கிறபடியே ஸரணஸப்ஶுக்ஷம் ரக்ஷிதாவுக்கும் க்ருஹத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வாசகமே யாகிலும், இவ்விடத்தில் உபரயத்துக்கே வாசகமாகையாலும், உபாயக்ருத்யம் இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி பரிஹாரகரணமாகையாலும், “இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக” என்று இப்பகத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். இஷ்டாநிஷ்டங்கள்தாம் இன்னவையென்னுமத்தைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார். ஸ்ரிய:பதிப்படியிலும் “அநிஷ்டமாகிறது-அவித்யையும், அவித்யா கார்யமான ராக்ஷ்யேஷங்களும், புண்ய பாபரூபமான சுர்மங்களும், தேஶ்வாதி: சதுர்வித: ஸரீரங்களும், ஆத்யாத்மிகாதி: து:க்கபரம்பரைகளும்; இஷ்டமாகிறது—அர்ச்சிராதி: மார்க்யமநமும், பரமபத்யப்ராப்தியும், பரமாத்மத்ய்ஸநமும், குணநுபுவகைங்கர்யங்களும்” என்று ஸங்க்ரஹேண அருளிச்செய்தார்; ஆகையால், இவ்விடத்திலும் அவை வக்தவ்யங்கள்.

கீழ் நிர்த்தேயஸீத்த வஸ்துவை உபாயமாகச் சொன்னதன் தாத்பர்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால், ப்ராப்யந்தானே ப்ராபகம் என்கிறது’ என்று.

மூ. 150. இத்தால், ப்ராப்யந் தானே ப்ராபகம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்தை உபாயமாகச் சொல்லுகிற இக்கால். ப்ராப்ய வஸ்துதானே ப்ராபகம் என்னுமிடஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

‘கீழ் ப்ராப்யப்ரஸங்கும் உண்டோ?’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே’ என்று.

மூ. 151. கீழ்ச்சொன்ன மூன்றும் ப்ராப்யமிதே.

வ்யா:—அதாவது—ஸமஸ்தபத்யுமான பூர்வபத்யுத்திற் சொன்ன லக்ஷ்மீவிச்ஷ்டத்வமும், கல்யாணகுணயோக்யமும், திஷ்வயமங்குள விக்ரஹோபேதத்வமும் ஆகிற மூன்றும். 125. “अथा साद्य-आस्ते” (ஸ்ரீயா ஸார்த்தம்-ஆஸ்தே) 126. “सर्वान् कामान् अश्नुते” (ஸர்வாந் காமாந் அஸ்நுதே) 127 “सदा पश्यन्ति” (ஸதா பஸ்யந்தி) என்று இவனுக்கு அநுபூவவிஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவையாகையாலே ப்ராப்யமிதே—என்கை.

‘ஆனால். இக்கை உபாயமாக்குகிறதுதானென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை’ என்று.

மூ. 152. இவன் *செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அகிஞ்சநாய் அநந்யக்யத்யாயிருக்கிற இவன். தன் *செயல் மாட்சியாலே பேராக்யமான பாலை மருந்தாக்குவாரைப்போலே, ப்ராப்யமானதுதன்னையே ப்ராபகமாக்குகிறானித்தனை—என்கை.

இதுதன்னாலே இவ்வுபாயத்துக்கு ஓரதிஸயம் சொல்லுகிறது என்கிறார் ‘சரணௌ ஸரணம் என்கையாலே’ என்று தொடங்கி.

*செயலறுதி—செயலற்றுப்போகை; செயல் மாட்சி—செயல் மாண்டுபோகை.

மூ. 153. “சரணௌ ஸரணம்” என்கையாலே உபாயாந்தர வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—“சரணௌ ஸரணம்” என்று ப்ராப்ய வஸ்துதன்னையே ப்ராபகமாகச் சொல்லுகையாலே, ப்ராப்யம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கும் உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தமான உபாயம் இது என்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். க்ரியாபத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்’ என்று.

மூ. 154. ப்ரபத்யே-பற்றுகிறேன்.

வ்யா:—இப்பத்யம் ‘பத்ய க்யுதௌ’ என்கிற த்யாது ஸித்த்யு மாகையாலே க்யூதிவாசியாகையாலும், உத்தமனாகையாலும், ‘பற்றுகிறேன்’ என்று இதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்.

‘இதுதான் மாநஸ வாசிக காயிக ரூபையான த்ரிவித்யு க்யூதியையும் காட்டவற்றாகையாலே, அதில் எந்தக் கரணத் தால் உண்டான பற்றுதலைச் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘வாசிகமாகவும்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு அழிவில்லை (இழவில்லை); ‘ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷம்’ ஆகையாலே, மாநஸமாகக்கடவது.

வ்யா:—அதாவது-128 “भव शरणं” (புவஸரணம்) இத்யாதிப் படியே, ரக்ஷிக்கவேணும், என்று ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும் 129. “अज्ञानिः परमा मुद्रा क्षिप्तं देवसादिनी” (அஞ்ஜனி: பரமா முத்ரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிநீ) என்கிற படியே ப்யூவத் ப்ரஸாத்யு ஹேதுபூதமான அஞ்ஜனியை ப்ரயோகித்தல் நிஷாத்யு காகாதி, கனைப்போலே ரக்ஷகவஸ்து முமு—13

இருந்த இடத்தே வருதல் செய்கையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பூலஸித் திக்கு /அழிவில்லை. 130. “ஶானா-மோஷா” (ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:) என்கிறபடியே, ஜ்ஞாநத்தாலே மோக்ஷம் என்கையாலே, மாநஸமான பற்றுதல் ஆகக்கடவது-என்கை. அதாவது-ஒரு புத்திவிசேஷம். இந்த புத்திவிசேஷந்தன்னைப் பரந்தபடியிலே விஸ்தரேண அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீய:பதிப்படியிலும், “இந்த புத்திவிசேஷமாகிறது-அந்நியார்ஹஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமாய். இதரோபாயவ்யாவ்ருத்தமாய். புகுவத்ரக்ஷகத்வா நுமதிருபமாய். ஸ்க்ருதநுஷ்ட்டேயமாய். வ்யபிசாரவிளம்புவிதுரமாய், ஸர்வாதிகாரமாய். நியமஸூத்ரமாய். அந்திமஸ்மருதி நிரபேக்ஷமாய், ஸுஸுகமாய், யாச்ஞாகுர்ப்புமாய். த்ருட்டாத்யவஸாய ரூபமாய் இருப்பதொரு ஜ்ஞாநவிசேஷம்” என்று அருளிச் செய்தார். ஆகையால், இவ்விடத்தே அதுவும் அநுஸந்தேயம்.

இப்படி மாநஸமாத்ரமே அமையுமோ? * “சிந்தையாலும்” இத்யாதிப்படியே த்ரிவிதகரணத்தாலும் ஸ்வீகரிக்கவேண்டாபோவோ? என்ன, அருளிச்செய்கிறார்: ‘உபாயம் அவனாகையாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.156. உபாயம் அவனாகையாலும், இவை நேரே உபாயம் அல்லாமையாலும், இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ரீப்யந்தம் இல்லை.

வ்யா:— அதாவது-பூலஸித் திக்கு உபாயம்-பற்றுப்படுகிற ஈஸ்வரனாகையாலும். கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான பற்றுதல்களான இவை ஆபாதப்ரதிதியில் உபாயமபோல் தோற்றிக்கழியுண்டு போமதொழிய. ஸர்க்ஷாத் உபாயம் அல்லாமையாலும் பூலஸித் திக்கு அத்யவஸாயாத்மகமான ஸ்வீகாரம் ஒன்றுமேயமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ரீப்யந்தம் இல்லை—என்கை. அதாவது: இப்படி

/ (பா) இழவில்லை. * திருவாய் 6-5-11.

ஒரொன்றிலே ஒதுக்கிச்சொல்லுகிறதென்? த்ரிவித்யகரணத்தாலும் பற்றுகலைச் சொன்னாலோவென்ன. 'உபாயம்' இத்த்யாதியாலே அருளிச்செய்கிறாராகவுமாம். அப்போதைக்கு ஒரொன்றே அமையும். இம்மூன்றும் வேணும் என்கிற நிர்ப்புந்தம் இல்லை-என்கை. நிர்ப்புந்தம் இல்லை என்கையாலே. இந்த ஸ்வீகாரம் த்ரிவித்யகரணத்தாலும் உண்டானாலும் குறையில்லையென்னுமிடம் தோற்றுகிறது. "இப்ப்ரபத்யும் கரணத்ரயத்தாலும் உண்டாகவுமாம்; ஏககரணத்தாலே உண்டாகவுமாம்; பூலஸித்திக்குக் குறையில்லை. அதிகாரிபூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் வேணும். பூலஸித்திக்கு ஏககரணமே அமையும்; உபாயபூர்த்திக்கு ஸ்ரியபதித்வமும். வாத்ஸல்யாதியுணுயோகமும், திவ்யமங்குள விக்ரஹமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கிறப்போலே. அதிகார(ரி)பூர்த்திக்குக் கரணத்ரயமும் அபேக்ஷிதமாயிருக்கும்" என்றிறே பரந்தபடியில் இவர்தாம் அருளிச்செய்தது.

131. "सकृदेव हि शास्त्रार्थः कृतोऽयं तारयेन्नरम्" (ஸக்ருதேவஹி ஸாஸ்த்ரார்த்தத்: க்ருதோயம் தாரயேந்நரம்) 132. "सकृदेव प्रपन्नाय" (ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய) இத்த்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே ப்ரபத்தி ஸக்ருத்கரணீயையாயிருக்க. வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காக? என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'வர்த்தமாந நிர்த்தேஸம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 157. வர்த்தமான நிர்த்தேஸம்-ஸத்வம் தலை யெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்தி, க்கைக்காக.

வ்யா:— அதாவது— 133. "लोकविक्रान्तचरणौ शरणं तेऽस्य विभो" (லோகவிக்ரான்த சரணௌ ஸரணம் தேஸ்வரஜம் விபோ) / "நின்னடியிணை அடைந்தேன்" * "அடிக்கீழ்மர்ந்து புகுந்தேன்" என்கிறபடியே சொல்லாதே 'ப்ரபத்யே' என்று வர்த்தமாநமாகச் சொல்லுகிறது-ப்ரக்ருதியேரடையிருக்கிற

இவன் ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனும் ஒன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பூயப்பட்ட காலத்திலே 134. “प्रायश्चित्तिरियं सात्र यत्पुनः शरणं व्रजेत्” (ப்ராயஸ் சித்திரியம் ஸாத்ர யத்புஸ்ஸரணம் வ்ரஜேத்) என்கிறபடியே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரம் இல்லாமையாலும், அதுதான் ஸக்ருத் க்ருதமானபின்பு புந:கரணம் ஆகாமையாலும், பூர்வப்ரபத்யுநத்தை அநுஸந்திக்குக்காகக் கொழுந்துபடக்கிடக்கிறது—என்கை.

இன்னமும் இவ்வர்த்தமாநத்துக்குச் சில ப்ரயோஜனங்களை அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயாந்தரங்களில்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சு செல்லாமைக்கும், காலக்ஷேபத்துக்கும், இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—பூர்வவாஸனையாலே அவஸமாக உபாயாந்தரங்களிலே மநஸ்ஸு செல்லாமைக்காவும், இவ்வநுஸந்த்யுநத்தாலொழியப் போதுபோக்க அரிதாகையாலே காலக்ஷேபத்துக்காகவும், இதனுடைய ரஸ்யதையாலே விடமாட்டாமையாலும், இவ்வநுஸந்த்யுநம் இடைவிடாமல் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, பாலஸித்திக்குப் பலகாலம் அநுஸந்திக்குவேணுமென்றாலோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்று தொடங்கி.

மூ. 159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நமுவும்.

வ்யா:—அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜனங்களுக்காக அன்றிக்கே பேற்றுக்கு உறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்

திக்கவேணுமென்று ப்ரதிபத்திபண்ணில், ஸஹாயாந்தரஸம் ஸர்க்கூஸஹமான ஸித்தேதூபாயம் சணற்கயிறுகண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்போலே தன்னைக்கொண்டு நழுவும்-என்கை. ஆக, பூர்வவாக்யத்துக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்காராயிற்று.

இனி, உத்தர வாக்யத்துக்கு அர்த்தமும் அருளிச்செய்வதாக உபக்ரமிக்கிறார் 'உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யஞ் சொல்லுகிறது' என்று.

மூ.160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—ப்ராப்யமாவது—ஸூய:பதியாய், ஸர்வஸ்வாமியாய் இருக்கிற ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளிற் பண்ணும் கைங்கர்யம்.

ப்ராபகவரணந்தரம் ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு அபிப்ராயம் அருளிச்செய்கிறார், 'ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை' என்று.

மூ. 161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

வ்யா:—பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதிபாதிதமான ஸாதூநம் பூல சதுஷ்டய ஸாதூரணமாகையாலே, கீழ்ப்பண்ணின ப்ராபகவரணம் ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்று என்னுமிடஞ் சொல்லுகை இப்போது ப்ராப்யம் சொல்லுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் என்றபடி.

'ப்ராப்யாந்தரங்களை விட்டு இந்த ப்ராப்யத்தை அபேக்ஷிக்கவேண்டுவாமென்? என்கிற ஸங்கையிலே, அருளிச்செய்கிறார் 'உபாயாந்தரங்களை விட்டு' என்று தொடங்கி,

மூ. 162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டுச் சரமோபாயத்தைப் பற்றிநாற்போலே. உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்யகைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—உபாயவரணம் பண்ணுகிறவளவில் அநந்யஸூரணத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுக்ருணமாகக் கர்மஜ்ஞாநபூத்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டுச் சரம் மான ஸித்தீதேதூபாயத்தைப் பற்றினாற்போலே, உபேய ப்ரார்த்தகூளை பண்ணுகிறவளவிலும் அநந்யபேதூக்யத்வரூப மான ஸ்வரூபத்துக்கு அநுக்ருணமாக உபேயாந்தரமான ஐஸ்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டுச் சரமமான ப்ராப்யத்தை அர்த்திதிக்கிறது—என்கை.

நினைவறியும் ஈஸ்வரன் பக்கல் ப்ரார்த்தகூளை மிகையென் றிருப்பார் பண்ணும் ப்ராநந்தை அநுவதிக்கிறார் 'இவன் அர்த்திதிக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்' என்று.

மூ.163. இவன் அர்த்திதிக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ? என்னில்.

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் பாசரங் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்' என்று.

மூ.164. இவன் பாசரங்கேட்டவாறே திருவுள்ளம் உகக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—ருக்ருணதையாலே சே1.ற்றில் ஆஸை யற்றுக்கிடந்த ப்ரஜை ரோக்யந்தீர்ந்து பசிவினைந்து 'சோறு' என்று அபேக்ஷிக்கும் பாசரங்கேட்டால் பெற்ற தாய் உகக்குமாபோலே, அநாதிகாலம் ப்ராப்யாந்தரப்ராவண்ய மாகிற நோய்கொண்டு இந்த ப்ராப்யத்தில் நாயற்றுக் கிடந்தவன் இதிலே ருசி பிறந்து தன் பக்கலிலே வந்து இத்தை அபேக்ஷிக்கிற பாசரங்கேட்டவாறே, ஸேஷியான அவன் திருவுள்ளம் உகக்கும்: அதுக்காக அர்த்திதிக்கிற னித்தனை—என்கை.

இனி. இவ்வாக்யத்துக்கு ப்ரதிபதும் அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகத் திருவுள்ளம்பற்றி, ப்ரதம்பதத்தை உபா தூரணம் பண்ணுகிறார் 'ஸ்ரீமதே' என்று.

மூ. 165. ஸ்ரீமதே-பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

வ்யா:—அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார். 'பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு' என்று. இங்கும் ஸ்ரீமத்குத்துக்குப் பூர்வவாக்யத்திற் சொன்ன வ்யுத்தத்தித்வயமும், அதில் அர்த்தமும் மதுபூர்த்துமான நித்யயோகமும் அநுஸந்தேயம்.

இரண்டிடத்திலும் நித்யயோகம் ஒத்திருக்கச்செய்தே அவ்வவ துஸாநுகுணமாக இவளிருக்கும் இருப்பை அருளிச் செய்கிறார் 'அவன் உபாயமாமிடத்தில்' என்று தொடங்கி.

மூ. 166. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷ காரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய்க் கைங்கர்யவர்த்தையுமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது-அவன் சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்கு உபாயமாமிடத்தில் ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்கு த்தை ஸஹியாமையாலே தான் உபாயபூவத்தில் அந்வயமின்றிக்கே. ஸாபராத் சேதநருடைய அபராத் தங்களைப் பார்த்து அவன் சீறுமளவில். அத்தை ஸஹித்து அங்கீகரிக்கும்படியாகப் பண்ணும் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் சேதநர்க்குக் கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்திதயா ப்ராப்யனாமிடத்தில். அவனோபாதி கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியாய்க்கொண்டு தான் ப்ராப்யையுமாய். இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்கையாலே. கைங்கர்ய வர்த்தையுமாயிருக்கும்-என்கை. இது தன்னைப் பரந்தபடியிலே "பூர்வவாக்யத்தில் ஸ்ரீமச்சூப்ஸம் சேதநருடைய அபராதத்தையும், ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரயத்தையுங்கண்டு, 'இவர்கள் அவனுடைய க்ரோதத்துக்கு விஷயபூகராய் நஸீத்துப்போகாதே. இவனைக்கிட்டி உஜ்ஜீவித்துப்போகவேணும்' என்று ஸாபராத் துரான சேதநரை

ஈஸ்வரனோடே சேர்க்கைக்காக என்றுமொக்க விடாதேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது; இங்குத்தை ஸ்ரீமச்சூப்யம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பூந்தித்வத்தைப் பற்றவும். இவர்கள் பண்ணுங் கைங்கர்யத்தை ஈஸ்வரன் திருவுள்ளத்திலேஒன்று பத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும். அநுபுவவிச்சூப்யத்தில் தனக்கு ஸத்தா ஹாநி பிறக்கும்படி இருக்கையாலே. நிரந்தர ஸம்ஸலேஷத்துக்காகவும், அவனைக் கணகாலமும் பிரியாதே ஸர்வகாலமும் ஸம்ஸலேஷடையாயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது'' என்று விஸ்தரேண அருளிச்செய்தார்.

திருமந்தரத்தில் உத்தரபத்யுத்துக்கு இவ்வத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 167. இதிலே திருமந்தரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸத்யமாக அநுஸந்திக்குகிறது.

வ்யா:—அதாவது—கைங்கர்யப்ரதிஸம்பூந்தி ஒரு மிதுநமென்னுமிடத்தை ஸூப்யமாக ப்ரதிபாதிக்கிற இந்த வாக்யத்திலே. திருமந்தரத்தில் 'நாராயண' என்று கைங்கர்யப்ரதிஸம்பூந்தி ஒருமிதுநமென்னுமிடம் ஆர்த்த்யமாகையாலே அவிஸத்யமாகச்சொன்ன ப்ராப்யத்தை விஸத்யமாக அநுஸந்திக்குகிறது-என்கை. அங்கு 'நாராயணனுக்கே அடிமை செய்யப்பெறுவேனாகவேணும்' என்கிற இவ்வளவொழிய. 'அடிமைகொள்ளுமவன் ஸ்ரீமானாகவேணும்' என்றும், 'அடிமை செய்யுமவன் நிர்மமனாகவேணும்' என்றும் சொல்லாமை யாலும், அவை இரண்டும் இங்குச் சொல்லுகையாலுமிதே. அந்தப்பதத்துக்கு இவ்வாக்யம் விவரணமாயிற்று.

'இம்மிதுநத்துக்கே அடிமை செய்யவேணும் என்கிற நிர்ப்பூந்தூந்தானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'இளைய பெருமானைப்போலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 168. இளைய பெருமானைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை முறை.

வ்யா:— அதாவது—135. “भवांस्तु सह वैदेहा गिरिसातुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि जयतः स्वपतय ते॥” (புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே| அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதய்ச தே||) என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்த இளையபெருமானைப்போலே, இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்கை இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூபப்ராப்தம்-என்கை. மித்ரூந ஸேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மித்ரூகைங்கர்யமிதே ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

இன்னமும் அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யும்ளவி லுள்ள வாசியை அருளிச்செய்கிறார் ‘அடிமை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 169. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்வதந்த்ரான ஈஸ்வரன் உபேக்ஷி யாமல் கைங்கர்யங் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் இவ் ளாகையாலே, 136. “सीतामुवाच” (ஸீதாமுவாச) 137. “सीता-समक्षं काकुत्स्थमिदं वचनमब्रवीत्” (ஸீதாஸமக்ஷம் காருத்ஸ்த்யமிதம் வசநம் அப்ரவீத்) என்று இவள் முன்னிலையாகத் தம் முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப், பெற்ற இளையபெருமானைப்போலே, இவன் ப்ரார்த்தித்திக்குற அடிமைதான் ஸித்திப்பதும். மாதாபிதாக்கள் இருவருமான சேர்த்தியிலே ஸுஸ்ருஷைபண்ணும் புத்ரனுக்குப்போலே, செய்கிற அடிமைதான் ரஸிப்பதும் பிராட்டியும் அவனுமான சேர்த்தியிலே—என்கை.

இனி. இரண்டாம் பதூக்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் ‘நாராயணய’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஸாவஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு’ என்று.

மூ.170.நாராயணய-ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு

வ்யா:— நாராயணத்வம்-உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே, 'ஸர்வஸேஷியாயுள்ளவனுக்கு' என்கிறார். கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியாவான் ஸேஷியிறே.

கைங்கர்யந்தான் அநுபுவஜித ப்ரீதிகாரிதமாகையாலும். அந்த ப்ரீதிகான் அநுபூவ்ய விஷயாதீநையாகையாலும். அநுபூவ்ய விஷயம் சொல்ல வேண்டுகையாலே அருளிச்செய்கிறார் 'இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்' என்று.

மூ.171.இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யப்ரதிஸம்புந்தியைச்சொல்லுகிற இப்பத்யத்திலே, கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியாயிருக்கும் அநுபுவத்துக்கு விஷயமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும். கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்-என்கை. 138. "सदा पश्यन्ति" (ஸத்யா பஸ்யந்தி) என்றும், 139. "सोऽ-श्नुते सर्वान् कामान्" (ஸோஸஸ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்) என்றும் இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே திவ்யமங்குள விக்ரஹமும் கல்யாண குணங்களும், 140. "रसं ह्यवायं लब्धवान्दी भवति" (ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்யத்வாஸ்நந்தீ புவதி) என்கிற ஸ்வரூபத்தோபாதி கைங்கர்ய வர்த்தகங்களுமாய். பேராக்யங்களுமாயிறே இருப்பது; 'குணங்கள்' என்று ஸாமான்யேந சொல்லுகையாலே ஜ்ஞாநஸுத்த்யாதி குணங்களோடு வாத்ஸல்யாதி குணங்களோடு ஸௌர்யாதி குணங்களோடுவாசியற எல்லா குணங்களும் அநுபூவ்யங்களாயிருக்கையாலே பூர்வவாக்யத்தில் நாராயணபத்யத்தில் உபாயவரணத்துக்கு உபயுக்ததயா அநுஸந்தேத்யங்களான குணவிஸேஷங்களும் இப்பத்யத்தில் ப்ராப்யதயா அநுஸந்தேத்யங்கள்; ஆஸ்ரயமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஆகாரத்வயமுண்டாயிருக்கிறுப்போலே,

ஆஸ்ரயிகளான குணவிசேஷங்களுக்கும் ஆகாரத்வயமும் உண்டாயிற்றையிருப்பது. இவையெல்லாம் பரந்தபடியிலே அருளிச்செய்தார்.

இனி, இப்பத்யத்துக்குத் தாத்பர்யம் இன்னதிலே என்கிறார் 'ஸேஷித்வத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 172. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வ்யா:-அதாவது—அநுபூவ்யத்வம் அவிஸிஷ்டமாகையாலே ஸகலகுணங்களும் ப்ரதிபாதிதமாயிருந்ததேயாகிலும், சதூர்த்யம்ஸூத்தில் சொல்லுகிற வ்ருத்திவிசேஷத்துக்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது ஸேஷித்வமாகையாலே. அதிலே இப்பத்யத்துக்கு நோக்கு—என்கை.

இந்த ஸேஷித்வ கதூர்த்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார், 'ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது' என்று.

மூ.173.ப்ராப்தவிஷயத்தில் கைங்கர்யமிதே ரஸிப்பது.

வ்யா:-அதாவது-141. "सर्वं परवशं दुःखं" (ஸர்வம் பரவஸம் து:க்கம்) என்றும், 142. "सेवा श्वृत्तिः" (ஸேவா ஸ்வவ்ருத்தி: என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்யமான அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம்போலன்றிக்கே, 143. "अथा वा सत्त्वमनु गच्छेत्" (சூயா வா ஸத்வ மநுக்ச்சேத்) என்றும், 144. "सामर्थ्यं न सेव्यते" (ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, விஹிதமான ப்ராப்தவிஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமிதே இவனுக்கு ரஸிப்பது—என்கை.

இனி இப்பத்யத்தில் விபுக்த்யம்ஸூத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'இந்தச் சதூர்த்தி' என்று தொடங்கி.

மூ. 174. இந்தச் சதூர்த்தி, கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷத்வ ஜ்ஞாநகார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அநந்தரம் ப்ரார்த்தமாயுள்ளதாகையாலே, தாதூர்த்யப்ரதிபாதகமன்றிக்கே. இந்தச் சதுர்த்தி, பரி க்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பூலமான கைங்கர்யத்தை ப்ர காஸிப்பிக்கிறது—என்கை. கைங்கர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பிக்கை யாவது—கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையை ப்ரதிபாதிக்கை. கைங்கர்யமாவது—புகுவந் முகுவிகாஸ ஹேதுவான வ்ருத்தி விஸேஷம். இக்கைங்கர்யந்தான் 145. “एतत्साम गायत्रास्ते” (ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே) என்றும், 146. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந:) என்றும், 147. “येन येन धाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति” (யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி) என்றும் இத்யாதிசுளில் சொல்லுகிறபடியே வாசிககாயிகருபமாயிருக்கும்.

இக்கைங்கர்யம் ப்ரார்த்தநீயமாகில் கா தூாசி த் க மாகாதோ? ’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘கைங்கர்யந்தான் நித்யம்’ என்று.

மூ. 175. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

வ்யா:—அதாவது—ஸேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப மாகையாலும், 148. “अकिञ्चित्करस्य शैषत्वानुपपत्तिः” (அகிஞ் சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வானுபபத்தி:) என்கிறபடியே கிஞ்சித் காராபயாவத்தில் அதுதான் அநுபபந்நமாகையாலும், கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யம்—என்கை. ஆகையாலிறே, 149. “नित्यकिङ्करः प्रहर्षयिष्यामि” (நித்யகிங்கர: ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி) என்றும், “नित्यकिङ्करो भवानि” (நித்யகிங்கரோ புவாநி) என்றும் ஆசார்யர்கள் அருளிச்செய்தது.

நித்யமாயிருக்குமாகில் ப்ரார்த்தித்தேவேணுமோ? ’ என்ன ‘அருளிச்செய்கிறார் ‘நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெற வேணும்’ என்று.

மூ. 176. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

அதாவது—விஷயம் * உத்துங்குமாயிருக்கையாலும், ஆஸ்ரயபூகனான சேதநன் அத்யந்த பரதந்த்ராயிருக்கையாலும் ப்ரார்த்தநாவீஸேஷம் இல்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்திக்ரியாமையாலும், நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்—என்கை.

இது நித்யப்ரார்த்தநீயமாகைக்கு நித்யநத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'ஸேஷிக்கு' என்று தொடங்கி.

மூ. 177. ஸேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும், ப்ராப்யமும்.

வ்யா:-அதாவது-151. "नाकिञ्चित्कृते शेष" (நாகிஞ்சித் குர்வதஸ்ஸேஷத்வம்) என்கிறபடியே ஸேஷிக்கு அதிசயகரமல்லாத வஸ்துவுக்கு ஸேஷத்வம் இல்லாமையாலே, ஸேஷியான ஈஸ்வரனுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விஸேஷங்களாலே ப்ரீதிருபமான அதிசயத்தை விளைக்கை ஸேஷபூகனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமும் அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபூவத்துக்குஉறுப்பாயிருக்கையாலே ப்ராப்யமுமாயிருக்கும்-என்கை. ஆகையாலே, நித்யப்ரார்த்தநீயமாயிருக்குமென்று கருத்து.

அநந்தரம், சரமபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'நம:' என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், 'கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது' என்று.

மூ. 178. நம:-கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-நமஸ்ப்யத்யம் ஸாமான்யேந அஹங்காரமமகாரங்களைக் கழிக்கையாலே, திருமந்த்ரத்தில் மத்யமபத்யமானநமஸ்ப்யத்யம்போலே ஸ்வரூப உபாய புருஷார்த்தவிரோதிகள் மூன்றையும் கழிக்கவற்றா யிருந்ததெயாகிலும், இங்கு அங்ஙனன்றிக்கே, கைங்கர்யப்ரார்த்தநாந்தரோக்த

* (பா) உத்துங்கு தத்வமாயிருக்கையாலும்.

மாகையாலே, இந்தக் கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்
கிறது—என் கை.

‘கைங்கர்யத்துக்குக் களை எது?’ என்ன அருளிச்செய்
கிறார் ‘களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது’ என்று.

மு.179. களையாவது-தனக்கென்னப் பண்ணுமது.

வ்யா:- தனக்கென் னப்பண்ணுகையாவது-152. “भोगोऽयं,
मम भोगोऽयं” (போக்தாஹம், மம போகேயாயம்) என்கிறபடியே.
இத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப்
பண்ணுகை; புகுவந் முகுவிகாஸஹேதுவாசையாலே இது
நமக்கு ஆகாரணீயம் என்கிற ப்ரதிபத்தியொழிய. இதில்
போகத்தருத்வ ப்ரதிபத்தியும், மதீயத்வ ப்ரதிபத்தியும்
நடக்குமாகில். அபுருஷார்த்தமாயிறே இருப்பது.

இன்னமும் இந்தக் கைங்கர்ய ப்ராப்திக்கு விரோதிக
ளானவையும் இதிலே தள்ளுண்ணும் என்கிறார் ‘இதிலே
அவித்யாதிசுகளும் கழியுண்ணும்’ என்று.

மு.180. இதிலே அவித்யாதிசுகளும் கழியுண்ணும்.

வ்யா:- அதாவது—அஹங்கார மமகார நிவ்ருத்தியை
ப்ரார்த்திக்கிற இந்நமஸ்ஸிலே, 153. “अनात्मन्यात्मबुद्धिर्या अस्वे
खमिति या मतिः । अविद्यातस्मैभूतिबीजमेतत् द्विधा स्थितम् ॥” (அநாத்
மந்யாத்மபுத்வத்தியர்யா அஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி:| அவித்யா
தருஸம்பூதிபீஜமேதத் த்வித்யா ஸ்திதம்) என்கிறபடியே
அநாத்மந்யாத்ம புத்வத்தியாதிசுகளை வடிவாகவுடைத்தாய்க்
கர்மோத்பத்தி - காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யையும்,
தத்கார்யமானகர்மங்களும், தத்கார்யமாய்வரும் ப்ரக்ருதி
ஸம் பந் தமு ம் எல்லாம் கழியுண்ணும்—என்கை.
ஆகையிறே, த்வயவிவரணமான க்யுத்யத்திலே நமஸ்
ஸப்நகார்த்தத்தை அநுஸந்தித்தருளுகிறவளவில், 154.
“मनोवाक्यैः” (மனோவாக்காயை:) இத்யாதி சூர்ணையாலே,

அக்ருத்யகரணத்தயகில கர்மரிவ்ருத்தியையும், 155. “अनादि-
कारप्रवृत्त” (அநாதிகாலப்ரவ்ருத்த) இத்யாதி³ குர்ணையாலே,
அவித்யா ரிவ்ருத்தியையும், 156. “मदीयानादि” (மதீயாநாதி³)
இத்யாதி³ குர்ணையாலே, ப்ரக்ருதி ஸம்பூந்த⁴ ரிவ்ருத்தியை
யும் பூஷ்யகாரர் ப்ரார்த்தி³கதருளிற்று.

ஆனாலும் இதுக்கு ப்ரத்யாநார்த்தம் கைங்கர்யத்தில்
ஸ்வப்ரயோஜநரிவ்ருத்தியாகையாலே, அத்தை உபபாதி³க்
கிரூர்மேல். அதில் ப்ரத்யமத்திலே. ‘கைங்கர்யம் பண்ணும்
போது தான் எப்படியாகவேணும்? என்ன, அருளிச்செய்
கிரூர் *.. உனக்கே நாமாட்செய்வோம்’ என்னும்படியே
யாக வேணும்’ என்று.

மூ. 181. “உனக்கே நாமாட்செய்வோம்” என்னும்
படியே ஆகவேணும்.

வ்யா:-அதாவது-கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் *‘உனக்கே
நாமாட்செய்வோம்’ என்று. ‘உனக்கும் எங்களுக்குமாயிருக்
கும் இருப்புத்தவிர்ந்து, உனக்கேயுட்பாக நாங்கள் அடிமை
செய்யவேணும் என்கிறபடியே, ஸேஷிக்கே உட்பாகப்
பண்ணவேணும்—என்கை. ||“தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளு
மீதே” என்றிறே ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தது.

இனி. இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கு விக்ரங்களை அருளிச்
செய்கிரூர் ‘ஸௌந்தர்யம்’ இத்யாதி³ வாக்யத்வயத்தாலே.

மூ. 182. ஸௌந்தர்யம் அந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன
கைங்கர்யமும் அப்படியே.

வ்யா:-அதாவது-அவனுடைய விக்ரஹஸௌந்தர்யமும்
சித்தாபஹாரியாய்க் கைசோரப்பண்ணுகையாலே. கைங்கர்
யத்துக்கு விக்ரம்; இந்நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சுதூர்த்தியிற்
சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமதவிஷயபரிசர்யைபோலே

* திருப்பாவை-29.

|| திருவாய் 2-9-4.

ஸ்வரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே. அவனுடைய முகம் மலர்த்தியே ப்ரயோஜனமாக | இருக்குமதுக்கு அதுவும் விக்ஷம்—என்கை.

இப்படியாகையால், இவ்விரோதிநிவ்ருத்திப் ப்ரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும்படியை அருளிச்செய்கிறார். 'கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனைபோலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 183. கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனைபோலே, இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையும் என்றுமுண்டு.

வ்யா:—அதாவது-சதுர்த்தியிற் சொல்லுகிற கைங்கர்யப் ப்ரார்த்தனை காதுாசிக்கமன்றிக்கே நித்யமாய்ச் செல்லுமா போலே, இப்பதத்திற் சொல்லுகிற கைங்கர்யவிரோதிநிவ்ருத்திப் ப்ரார்த்தனையும், இங்கிருக்கும் காலத்தோடு ப்ராப்யபூமியிற் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலமும் நடக்கக்கடவதாயிருக்கும்—என்கை.

‘கந்தல் கழிந்த அந்நிலத்திலும் ஸ்வபேதாத்தருத்வ உத்யம் உண்டாமோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் “‘மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு’ என்னுந்நிறதிதே” என்று.

மூ. 184. “மருந்தே நங்கள் போகமகிழ்ச்சிக்கு” என்னுந்நிறதிதே.

த்யவயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

வ்யா:—அதாவது-உன்னுடைய அநுபூவத்தாலே எங்க னுக்கு வரும் ஆநந்தத்துக்கு ஸ்வபேதாத்தருத்வபூத்தியை விளைத்து, - ஸ்வரூபத்தை அழியாப்படி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே! என்று நித்யஸூரிகள் பேசும் பாசர / (பா) உடையவனுக்கு.

மாகச் சொல்லாநின்றதிடே—என்கை. ஆகையால் அவ் விஷய வைலக்ஷண்ய ப்ரயுக்தமாய் வரும் ஸ்வபேதாத்ருத்வ பூக்தி அங்கும் வினாகையாலே, இப்பத்யத்தில் ப்ரார்த்தனை என்றுமுண்டு என்னுமிடம் ஸித்த்யமென்றதாயிற்று. ஆகையிதே முக்தர்க்கு லக்ஷணம் சொல்லுகிறவிடத்திலே 157. “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிந:) என்றது.

ஆக. புருஷகாரத்தையும், தந்ரித்யயோக்யத்தையும், தத்யூப்யாவிதமான வாத்ஸல்யாதி குணங்களையும், அந்த குணப்ரகாஸகமான திவ்யமங்குள விக்ரஹத்தையும், குண விக்ரஹ விஸிஷ்ட வஸ்துவினுடைய உபாயத்வத்தையும், அவ்வுபாய ஸ்வீகாரத்தையும், தத்பூலமான கைங்கர்யத்துக்கு ப்ரதிஸம்பந்தி ஒருமித்யுநமென்னுமத்தையும், அவ்வஸ்து வினாடைய ஸர்வஸோஷித்வத்தையும், தத்விஷய கைங்கர்யத்தையும், கைங்கர்யவிரோதி நிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

த்வயப்ரகரண வ்யாக்யாநம் முற்றிற்று.

பெரியஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி-சரமச்லோக ப்ரகரணம்

வ்யாக்யாந அவதாரிகை

மத்யமரஹஸ்யமான த்வயத்தினுடைய அர்த்தத்தை அருளிச்செய்த அநந்தரம் அதில் பூர்வவாக்யத்திற் சொல்லுகிற உபாயவரணம் ஸர்வேஸ்வரன் தானே விதிக்கையாலே தத்யூப்யமதமென்னுமத்தையும், வரணங்குமான ஸாத்யாநந்தர பரித்யாக்யத்தையும், வரணத்தில் ஸாத்யநத்வபூக்தி ராஹித்யத்தையும் ஸாப்யத்யமாகப் பூர்வார்த்தத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையாலும், உத்தரவாக்யத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வபூவியான ப்ராப்திப்ரதிபந்தக ஸகலபாபவிமோச முமு—15

நத்தையும், உத்தரார்த்தத்தாலே ஸாப்தமாக ப்ரதிபாதிக்கையாலும், த்வயத்துக்கு விவரணமாய், பஞ்சம வேதஸார பூதகீதோபநிஷத்தாத்பர்யமாய், சரமரஹஸ்யமாய் இருந்துள்ள சரமஸ்வேலாகத்தினுடைய அர்த்தத்தை ஸம்ஸய விபர்யயமற அருளிச்செய்கிறார்.

இதில் அர்த்தங்கேட்கைக்காகவிதே—எம்பெருமானார் பதினெட்டுப்பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளிற்று.

நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையும் பார்த்திதே—இவருடைய ஆஸ்திக்யஆதூர பரீக்ஷார்த்தமாகப் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணிச் சூருரவுகொண்டு மாஸேர் பவாஸங்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்தருளிற்று.

நிஷ்க்ருஷ்ட ஸத்வநிஷ்டானாய், பரமாத்மநி ரக்தனாய், அபரமாத்மநி வைராக்யமுடையனாய், ப்ரமாண பரதந்த்ரனாய், புகுவத்ய வைபவம் ஸ்ருதமானால் அது உபபந்தமென்னும்படியான விஸ்ரம்பபூஹுஸ்யமுடையனாய், ஆஸ்திக அக்ரேஸரனாயிருப்பான் ஒருவனுண்டாகில் அவன் இந்த ஸ்வேலாகார்த்தஸ்ரவண அநுஷ்டானத்துக்கு அதிகாரியாகையாலே, அதிகாரி தூர்லப்த்வத்தாலும் அர்த்த கௌரவத்தாலும் இத்தை வெளியிடாதே மறைத்துக்கொண்டு போந்தார்கள் எம்பெருமானருக்கு முன்புள்ளார்; ஸம்ஸாரிகள் தூர்க்குகிண்டு பொறுக்கமாட்டாதபடி க்ருபை கரைபுரண்டிருக்கையாலே, அர்த்தத்தின் சீர்மைபாராதே அநர்த்தத்தையே பார்த்து வெளியிட்டருளினார் எம்பெருமானார்.

அப்படி உபதேசித்துவிடுகிறமாத்ரமுமின்றிக்கே, இவ்வர்த்தத்தை எல்லாரும் அறிந்து உஜ்ஜீவிக்கவேண்டுமென்னும் பரமக்ருபையாலேயிதே, இதுதன்னைப் பலப்ரபுந்தங்களிலும் ஸங்க்ரஹ விஸ்தரரூபேண இவர் அருளிச்

செய்தது. மற்றும்ள்ள ப்ரபுந்தூங்கள் எல்லாவற்றிலும் போலன்றிக்கே ஸ்த்ரீபூலர்களுக்கும் அதிகரிக்கலாம்படி தெளிய அருளிச்செய்தது, இப்ரபுந்தூத்திலேயே.

அவதாரிகை முற்றிற்று.

இதில் ப்ரதூமத்திலே இந்த ஸ்லோகார்த்தூத்தினுடைய கௌரவத்தை எல்லாருடைய நெஞ்சிலும் படுத்தகைக்காக, இதுதனக்குச் சரமஸ்லோகமென்று திருநாமமாகக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை' என்று தொடங்கி.

மூ. 185. கீழே சில உபாயவிஸேஷங்களை உபதேஸிக்க, அவை துஸ்கங்களுள்ளும், ஸ்வரூபவிரோதிகளுள்ளும் நினைத்து ஸோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து, அவனுடையஸோகநிவ்ருத்தயர்த்தமாக 'இனி இதுக்குஅவ்வருகில்லை' என்னும்படியான சரமோபாயத்தைஅருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-இந்த ஸ்லோகத்துக்குக் கீழேஅநேகாத்தியாயங்களிலே கர்மஜ்ஞாநாதிகளான சில உபாய விஸேஷங்களை ஸ்வப்ராப்திலக்ஷணமோக்ஷஸாதநமாக விஸ்தரேண உபதேஸித்தருளக்கேட்டு, காயக்லேஸ ரூபமாகையாலும், இந்த்ரியஜயம் அரிதாகையாலும், ஸாவதநமாகச் சிரகாலம் ஸாதிக்கவேண்டியிருக்கையாலும் அவை அநுஷ்டிக்க அஸக்யங்களென்றும், ஸ்வஸ்ரீரத்வ கதநாதிகளாலே ப்ரதிபாதிக்கப்பட்ட பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வயத்நரூபங்களான இவை விரோதிகளுள்ளும் புத்தூபண்ணி. 'இவற்றாலே எம்பெருமானைப் பெற என்பது ஒன்றில்லை; இனி இழந்தேபோயித்தனையாகாதே' என்கிற ஸோகத்தாலே ஆவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக் குறித்து, அவனுடைய அந்த ஸோகம் போகைக்காக, 'ஸுஸகத்வத்தாலும், ஸ்வரூபாநு

ரூபதையாலும் இனி இதுக்குமேவில்லை' என்னும்படியான சரமமான உபாயத்தை அருளிச்செய்கையாலே, சரமஸ்ஸோகமென்று இதுக்குத் திருநாமமாயிருக்கிறது—என்கை.

இனி. இஸ்ஸோகத்துக்கு வாக்யார்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 186. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரி க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அர்த்தத்வயாத்மகமான இந்தஸ்ஸோகத்தில் பூர்வார்த்தத்தாலே இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்; உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயபூதனான தான் இவனுக்குச்செய்யும் அம்ஸத்தை அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

'அதிகாரிக்ருத்யமாவது எது?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாயபரிக்ரஹம்' என்று.

மூ. 187. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது—உபாய பரிக்ரஹம்.

வ்யா:—அதாவது—அதிகாரியானவனுக்கு இங்குச் செய்யத்தக்கது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிக்கை—என்கை.

'ஆனால், அவ்வளவை விதியாதே உபாயாந்தர பரித்யாகம் சொல்லுவானென்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார், 'அத்தை ஸாங்க்யமாக விதிக்கிறான்' என்று.

மூ. 188. அத்தை ஸாங்க்யமாக விதிக்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை உபாயாந்தர பரித்யாகமாகி அங்குத்தோடேகூட விதிக்கிறான்—என்கை. 158. "प्रक्षाल्य पादावाचामेत् स्नात्वा विधिवद्वयेत् । स्थित्वाभ्यं भानवे दद्यात् ध्यात्वा देवं जपेन्मनु॥" (ப்ரக்ஷாளய பாத்யா வாசாமேத் ஸ்நாத்வா விதிவதர்ச்சயேத் । ஸ்தித்வார்க்யம்

புராவே துத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஜபேம் நம்||) என்று ஆச மநாதிகளுக்கு அங்குமாகச்சொன்ன பாதப்பரகூளநாதியு யொழிய அவை அநுஷ்டிக்கவொண்ணாதற்பாலே. இங்கும் ல்யபுந்தபத்யத்தாலே அங்குமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தர த்யாகுத்தையொழிய ஸ்வீகாரம் அநுபபந்தம் என்னுமிடம் ஸித்தியுமிதே. ஆகையால், “ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய ஸ்தித்தஸ்சேத்” என்று துஷ்கரத்வ புத்தியு யாலே ஸ்வத:ப்ராப்தமான உபாயாந்தரபரித்யாகுத்தை அநுவதித்து ஸித்திதூபாயஸ்வீகாரத்தை விதிக்கிற தென்கிற அநுவாதப்பகூம் அயுத்தம்—என்றதாயிற்று.

‘ஆனால். ஸுபகத்வாதிகளாலே ராகுப்ராப்தமான இதுக்கு விதிதான் வேணுமோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ராகுப்ராப்தமான’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 189. ராகுப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைத்ய மானால் கடுகப்பரிக்கூரணிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே.

வ்யா:- அதாவது—பேரூக்யதையாலே ராகுப்ராப்தமான க்ஷீரத்தைப் பித்தரோகத்துக்கு மருந்தாகக் கொடுக்கச் சொல்லி விதித்தால் ஸீக்ரமாகக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமாபோலே. உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் இதுக்கு உண்டான வைலகூண்யத்தாலே சேதநனுடைய ராகுக:ப்ராப்தமாயிருந்துள்ள உபாயந்தானே இத்தை ஸ்வீகரி யென்னும் விதிப்படியுத்தமுமானால் ஸீக்ரமாக ஸ்வீகரிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிதே—என்கை.

இனி. இதுக்குப் ப்ரதிபத்யம் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக, பூர்வார்த்த த்யஸங்க்யையை அருளிச்செய்கிறார் ‘இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபத்யம்’ என்று.

மூ. 190. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறு பத்யம்.

அதில் ப்ரத்யுபத்யத்தை உபாதூரம் பண்ணுகிறார் ‘ஸர்வ தூர்மாந்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய் கிறார். ‘எல்லா தூர்மங்களையும்’ என்று.

மூ. 191. ஸர்வதூர்மான்-எல்லா தூர்மங்களையும்.

அதுதான் தூர்மமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸூத்ருமாய் த்ரிப்ரகாரமாயிருக்கையாலே இம்மூன்றுக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்வதாக. ப்ரகதம் தூர்மலக்ஷணத்தை அருளிச் செய்கிறார் 'தூர்மமாவது-பலஸாதூர்மாயிருக்குமது' என்று.

மூ. 192. தூர்மமாவது-பலஸாதூர்மாயிருக்குமது.

தூர்ம ஸூத்ருதம் த்ருஷ்டபல ஸாதூர்மத்திலும் வ்யாப்த மாகையாலே அதை வ்யாவர்த்திக்கிறார் 'இங்குச் சொல்லுகிற தூர்ம ஸூத்ருதம்' என்றுதொடங்கி.

மூ. 193. இங்குச் சொல்லுகிற தூர்மஸூத்ருதம் த்ருஷ்ட பலஸாதூர்மங்களைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, மோக்ஷ பலஸாதூர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது-பூர்வோபாயங்கள்தன்னை உபதேயுதிக் கிறபோதே த்ருஷ்டபல ஸாதூர்மங்கள் வ்யாவ்ருத்தங் களாகையாலும், மோக்ஷோபாயங்களை உபதேயுதித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலும், இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற தூர்ம ஸூத்ருதம் புத்ரபஸ்வந்நாதி ஐஹிகமாயும், ஸ்வர்க்கூர்தி ஆமுஷ்மிகமாயும் இருந்துள்ள த்ருஷ்டபலங்களுக்கு ஸாதூர்மங்களானவற்றைச் சொல்லுகையன்றிக்கே, புகுவத் ப்ராப்திருபமான மோக்ஷ பலத்துக்கு ஸாதூர்மாயுள்ள வற்றைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இனிமேல், பஹுவசநார்த்தகத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'அவைதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 194. அவைதான்-ஸ்ருதிஸ்ம்ருதி விஹிதங் களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

வ்யா:- அதாவது-அந்த மோக்ஷபலஸாதூர்மங்கள் தாம் உபஸ்ருமஹய உபஸ்ருமஹணங்களாயிருந்துள்ள ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலே விஹிதங்களாய்க்கொண்டு அநேகங்களாய்

இருக்கையாலே, 'தூர்மாந்' என்று, பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது—என்கை.

'அப்படியிருந்துள்ளவைதாம் எனவ?' என்ன, அருளிச் செய்கிறார் 'அவையாவன' என்றுகொடங்கி.

மூ.195. அவையாவன-கர்மஜ்ஞாந புக்தியோக்யங்களும், அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், புருஷோத்தம வித்யை, தேஸுவாஸம், திருநாமஸங்கீர்த்தநம், திருவிளக்கெரிக்கை, திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாய புத்த்யா செய்யுமவையும்.

வ்யா:—அதாவது-கீழ் பலவாகச் சொல்லப்பட்ட அவையாவன, 159 'कर्मैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः। तस्यादसकस्सततं कार्यं कर्म समाचर॥' (கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தித்மாஸ்திதா ஜனகாத்ய: | தஸ்மாத்ஸக்தஸ்ததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர) என்று ஸ்வதந்த்ர ஸாத்நமாக உக்கமான கர்மயோக்யமும், 160. "सर्वं कर्माखिलं पार्थ ज्ञाने परिसमाप्यते" (ஸர்வம் கர்மாக்ஷிலம் பார்த்தஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே) 161. "न हि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते। ज्ञानाग्निस्सर्वकर्माणि भस्मसात्कुरुते तथा ॥" (ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே | ஜ்ஞாநாக்ஷிஸ் ஸர்வகர்மாணி பூஸ்மஸாத் குருதே தத்யா ||) என்று சொல்லப்பட்ட கர்மஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோக்யமும், 162. "भक्त्या त्वनन्यया शक्यः" (புக்த்யாத்வநந்யயாஸக்ய:) 163 "मन्मना भव मद्रक्तः" (மந்மநா புவ மத்புக்த:) இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான புக்தியோக்யமும் ஆகிற இவையும், 164. "जन्म कर्म च मे दिव्य एवं यो वेत्ति तत्त्वतः। त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति सोऽर्जुन॥" (ஜந்ம் கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: | த்யக்வா தேஹம் புநர்ஜந்ம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந: ||) என்று விதேராத்ரிவ்ருத்தி பூர்வகமான புகுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாத்நமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாநம், 165. "एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान् स्यात् कृतकृत्यश्च भारत" (ஏதத் புத்த்ய்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஸ்ச பாரத) என்று

அபிமத ப₂லலாப₄த்தாலே க்ருதக்ருத்யனக்குமென்கிற புரு
ஷோத்தமவித்யை. 166. “देशोऽयं सर्वकामयुक्” (தே₃ஸோயம்
ஸர்வகாமது₄க்) என்று ஸர்வகாம ப₂ல ப்ரத₃மாகச் சொல்லு
கிற புண்யகேஷத்ரவாஸம் 167. “सर्वपापविशुद्धात्मा याति ब्रह्म
सनातनम्” (ஸர்வபாப விஸு₃த்த₄தா₃த்மா யாதி ப்ர₃ஹ்ம ஸநாத₃நம்)
என்று ஸர்வபாபவிமோசந பூர்வகமான ப₄குவத் ப்ராப்தி
யைப் ப₂லமாகச் சொல்லுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தநம். 168.
“घृतेन वाऽथ तैलेन दीपं यो ज्वालयन्नरः। विष्णवे विधिवद्भक्त्या तस्य
पुण्यफलं शृणु॥ विहाय सकलं पापं सहस्रादित्यसन्निभः। ज्योतिमता
विमानेन विष्णुलोके महीयते॥” (க்ருதேந வா₃த₃ தை₃லேந தீ₃பம்
யோ ஜ்வாலயேந்நர: விஷ்ணவே விதி₃வத்₃ ப₄க்த்யா தஸ்ய
புண்ய ப₂லம் ஸ்ருணு॥ விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்
ராதி₃த்ய ஸந்நிப₄: ஜ்யோதிஷ்மதா விமானேந விஷ்ணு₃லோகே
மஹீயதே॥) என்று பாபநிவ்ருத்தி பூர்வகமான ப₄குவத்
ப்ராப்திக்கு ஸாத₃நமாகச் சொல்லப்படுகிற திருவிளக்
கெரிக்கை. அப்படி விரோதி₃நிவ்ருத்தி பூர்வக ப₄குவத்
ப்ராப்தி ஸாத₃நமாகச் சொல்லப்படும் திருமாலையெடுக்கை
முதலாக ஸாத₃நபு₃த்த₄யா செய்யப்படுமவையும்—என்கை.

இனி. ஸர்வஸு₃பு₃த₃தார்த்த₂த்தை அருளிச்செய்கிறார்.
'ஸர்வ ஸு₃பு₃த₃தாலே' என்று தொடங்கி.

மூ. 196. ஸர்வ ஸு₃பு₃த₃த்தாலே அவ்வவஸாத₃ந
விஸேஷங்களை அநுஷ்டி₂க்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்ய
யதாபாத₃கங்களான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—த₄ர்மவிஸேஷணமான ஸர்வஸு₃பு₃த₃த்
தாலே ப₂ஹுவசநோக்தமான அவ்வோ ஸாத₃ந விஸேஷங்
களை அநுஷ்டி₂க்கும் இடத்தில் 169. “सन्ध्याहीनोऽशुचिर्नित्य-
मनहः सर्वकर्मसु” (ஸந்த்யாஹீ₃னோ₃ஸு₃சிர் நித்யம் அநர்ஹஸ்
ஸர்வ கர்மஸு) என்கிறபடியே அயோக்யனாகாமல். தன்னை
அநுஷ்டி₂க்கையாலே அவற்றுக்கு யோக்யனாகையை
உண்டாக்கிக் கொடுக்கும் ஸந்த்யாவந்த₃ந பஞ்சமஹா
யஜுராதிகளான நித்யகர்மங்களைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

உத்தத்தை நிகழிக்கிறார் 'ஆக' என்றுதொடங்கி.

மூ. 197. ஆக, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதி ரூபங்களான கர்மயோக்யாத்யுபாயங்களை என்றபடி.

வ்யா:—அதாவது-ஆக, கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றாலும் 170. “चोदनाश्रयणाय धर्मः” (சோத்யநாலக்ஷணர்த்தே தர்ம:) என்று சோத்யனையாகிற விதிவாக்யத்தை ப்ரமாணமாக வுடைத்தான அர்த்தம் தர்மம் என்கையாலே, ஸ்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய், நித்யம் நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாக வுடைத்தான கர்மயோக்யம் தொடக்கமான உபாயங்களை யென்றபடி—என்கை.

ஸ்வரூபவிருத்தத்வாத் அதர்மமாகச் சொல்லவேண்டுமவற்றை தர்மம் என்கிறதுக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் ‘இவற்றை’ என்றதொடங்கி.

மூ. 198. இவற்றை, தர்மம் என்கிறது-ப்ரமித்த அர்ஜுநன் கருத்தாலே.

வ்யா:—அதாவது-புகுவத்யத்யந்த பாரதந்தர்மமாகிற உத்தேஸ்யத்துக்கு விரோதியாயிருக்கையாலே அதர்மஸப்யவாச்யங்களாக ப்ராப்தங்களாயிருக்கிற இவற்றை தர்மமென்று சொல்லுகிறது. ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மம் என்றும், இவற்றை தர்மம் என்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுநனுடைய நினைவாலேயித்தனை—என்கை. ஆக, ப்ரத்யம் பத்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

அநந்தரம், த்விதீயபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் ‘பரித்யஜ்ய’ என்று.

மூ. 199. பரித்யஜ்ய.

இதுவும். த்யாக்யமும் ல்யப்பும் உபஸர்க்க்யமுமாய். த்ரி ப்ரகாரமாயிருக்கையாலே, அதில் த்யாக்யவேஷத்தை முந்தற அருளிச்செய்கிறார் 'த்யாக்யமாவது' என்றுதொடங்கி.

மு. 200. த்யாக்யமாவது-உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து, 'ஸுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், விபரீததிஸா க்யமநம் பண்ணுவாரைப் போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்தி, பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

வ்யா:—அதாவது—இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாக்யமாவது—கேவலம் விடுகை அன்று; கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை அநுஸந்தித்து, 'ரஜதமல்லாத ஸுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப் போலேயும், ஸ்வகார்யளித்திக்கு உடலான ஒருதிக்கிலே போகக்கோலித் தத்விபரீதமான திர்க்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப் போலேயும், பக்யவத்ப்ரப்த்யுபாயாபேக்ஷரான நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோம்' என்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே விடுகை—என்றபடி.

இனி, உபஸர்க்க்யார்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பரி என்கிற' என்று தொடங்கி.

மு.201. 'பரி' என்கிற உபஸர்க்க்யத்தாலே-பாதகாதி, களை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடுங்கூட மறுவலிடாதபடி விடவேணுமென்கிறது.

வ்யா:—அதாவது- 'பரி ஸாகல்யே' என்று ஸாகல்யபரமாகக் கொள்ளுமளவில், அது ஸர்வஸுத்திலே உக்தமாகையாலே அபேக்ஷித மல்லாமையாலே. மிகுதிக்கு வாசகமான பரியென்கிற இந்த உபஸர்க்க்யத்தாலே—171. "ब्रह्मस्य सारा-
णान् स्तेयं श्रुवन्नागमः" (ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்தேயம்

ஞர்வங்குநாகம்:) என்கிற பாதகங்கள் முதலானவற்றை விடுமளவில் அவற்றில் புநரந்வயத்துக்கு உறுப்பான ருசி வாஸனைகளோடே கூட 'நாம் இதைச்செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜாஸஹிதனாய்க்கொண்டு விடுமாபோலே. 172. "अथ पातक-भीतस्त्वं" (அது பாதகபீதஸ் த்வம்) என்று தூர்மதேவதை பாதகமாகச் சொன்ன உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், புத்திபூர்வகமாக அவற்றிலே ப்ரவர்த்திக்கைக்கு உறுப் பான ருசியும் அபுத்திபூர்வகமாக முளுகைக்கு உறுப்பான வாஸனையும் ஆகிற அவற்றோடே கூட 'புகுவதேக ஸாதநதைகவேஷமான ஸ்வஸ்வரூபத்துக்கு அத்யந்த விருத்தமானவற்றை நாம் செய்வதே!' என்கிற லஜ்ஜா ஸஹிதனாய்க்கொண்டு மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராத படி விடவேணுமென்று சொல்லுகிறது—என்கை.

இனி, 'ல்யப்' அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ல்யப் பாலே' என்றுதொடங்கி.

மூ. 202. ல்யப்பாலே "ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத" என்னுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்ற வேணும் என்கிறது.

வ்யா:—அதாவது—(பரி)த்யஜ்ய' என்கிற ல்யப்பாலே 173. "भुक्त्वा चान्द्रायणं चरेत्" (புக்த்வா சாந்த்யராயணம் சரேத்) என்னுமாபோலன்றிக்கே, 174. "स्नात्वा भुञ्जीत" (ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத) என்கிற விதி 'புஜிக்குமளவில் ஸ்நாநம்பண்ணியே புஜிக்கவேணும்' என்கிற நியமத்தைச் சொல்லுமாபோலே, ஸ்ரித்தேதூபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை த்யஜித்தே பரிக்ரஹிக்கவேணுமென்கிற நியமத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை.

இப்படி விட்டேபற்றவேணுமென்கிற இதன் கருத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'சசால' என்றுதொடங்கி.

மூ. 203. “சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:” என்கிற படியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டு என்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— 175. “यो वज्रपाताशनिसन्निपातान्
बुधुमे नापि चचाल राजा। स रामवाणाभिहतो भृशार्थचाल चापञ्च
मुमोच वीर:॥” (யோ வஜ்ரபாதாஸநிஸந்ரிபாதாந் ந சக்ஷுபே
நாபி சசால ராஜா। ஸ ராமபுராணபிஹதோ ப்ருஸார்த்த:
சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:॥) என்கிற ஸ்லோகத்தில்—
ராவணன் ராமஸுரங்களாலே மிகவும் ஈடுபட்டு, நிலைகலங்கி,
போகப் பார்த்தவளவிலும், கையில் வில்லிருக்குமளவும்
பெருமாள் போகவொட்டாமையாலே பின்பு போகட்ட
வில்லு கையில் இருந்தபோது ப்ரதிபக்ஷ ஜயத்துக்கு ஸாதூந
மாகாதமாத்ரமன்றிக்கே 176. “गञ्जानामि” (கஞ்சாநாஜா
நாமி) என்று பின்பு பண்ணின அநுமதி பெருமாள் அப்
போது பண்ணக்காணாமையாலே போகவுமொண்ணாதபடி
கால்கட்டானமையைச் சொல்லுகிறபடியே, உபாயாந்தர்ங்க
ளான இவற்றிலே ஈஷத்யந்வயங் கிடக்கிலும் இவை
பேற்றுக்கு ஸாதூநமாகாத மாத்ரமன்றிக்கே பேற்றுக்கு
ப்ரதிபுந்தகமாய்த் தலைக்கட்டும்—என்றபடி.

இன்னமும், இவற்றில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலா
மென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் ‘சக்ர
வர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு உறுப்பு என்று.

மூ. 204. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்கு
உறுப்பு.

வ்யா:—அதாவது—முன்பே வரப்ரதூநத்தைப் பண்ணி
வைத்து, இப்போதாக மறுக்கவொண்ணாதென்று ஆபுராஸ
மான ஸத்யதூர்மத்தைப்பற்றி நின்று 177. “रामो विग्रहवान् धर्म:”
(ராமோ விக்ரஹவாந் தூர்ம:) என்கிற பெருமானோடே கூடி
வாழ இருந்த பேற்றை இழந்த சக்ரவர்த்தியைப்போலே

ஆபூஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையாகிறது 178. “**तुम्हें धर्म सनातन**” (கருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநதூர்மமான புகுவத்விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழக்கைக்கு உறுப்பாய் விடும்—என்கை.

இனி, இங்குச்சொன்ன ஸர்வதூர்ம பரித்யாகுத்தின் கருத்து அறியாதார் சொல்லும் தூஷணத்தைப் பரிஹரிக்கைக்காக. தத்பக்ஷத்தை உத்தேஷிக்கிறார் ‘ஸர்வதூர்மங்களையும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.205. ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்று சொல்லுகையாலே, சிலர் ‘அதூர்மங்கள் புகுரும்’ என்றார்கள்.

வ்யா:-அதாவது-த்யாஜ்யமான தூர்மந்தான் ‘இதும் குரு, இதும் மாகார்ஷி:’ என்று விதிநிஷேதூத்மகமாயிருக்கையாலே ‘ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு’ என்று சொல்லுகையாலே விஹிதாநுஷ்டூநத்தோபாதி நிஷித்யூபரிஹாரமும் ஒக்கத்தள்ளுண்ணுமளவில். அடைத்த கதவைத் திறந்தால் நிஹீநபதூர்த்தங்கள் புகுருமாபோலே அதூர்மங்களான நிஷித்யூபர்வருத்திகள் புகுருமென்று சிலர் சொன்னார்கள்—என்கை.

அத்தைப் பரிஹரிக்கிறார் ‘அதுகூடாது; அதூர்மங்களைச் செய் என்று சொல்லாமையாலே’ என்று.

மூ. 206. அது கூடாது; ‘அதூர்மங்களைச்செய்’ என்று சொல்லாமையாலே.

வ்யா:-அதாவது-ஸர்வதூர்மங்களையும் விடச்சொன்ன இத்தால் அதூர்மங்கள் புகுருமென்கிற இது ஸம்பவியாது; தூர்மங்களை விடச்சொன்ன மாத்ரமோழிய அதூர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே—என்கை.

‘அதூர்மநிவ்ருத்தியும் தூர்மஸூப்யூ வாச்யமாகையாலே, அத்தைவிடச்சொன்னால், அதூர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம்

அர்த்தாத் உக்தமாகாதோ?’ என்கிற ப்ரதிவாத்யுத்தியை அநுவதிக்கிறார் ‘தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோவென்னில்’ என்று.

மூ. 207. ‘தன்னடையே சொல்லிற்றுகாதோ?’ என்னில்,—

அதுக்கு உத்தரம் அருளிச்செய்கிறார் ‘ஆகாது; தர்மஸப்தும் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே’ என்று.

மூ. 208. ஆகாது; தர்மஸப்தும் அதர்மநிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே.

வ்யா:—அதாவது—தர்மங்களை விடச்சொன்ன இத்தால் ‘அதர்மங்களைச் செய்’ என்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றுகாது; தர்மஸப்தும் அதர்மநிவ்ருத்தியாதி; அங்கு ஸஹிதமாய். ப்ரத்யாக்ரமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்ட்யாததைக் காட்டுமதொழிய. ஸாமான்யேந அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்ரத்தைக் காட்டாமையாலே—என்கை.

“அதர்மநிவ்ருத்திக்கு தர்மஸப்தவாச்யத்வம் முக்யமாக இல்லையெய்யாகிலும், ஸர்வஸப்த, ஸாஹித்யத்தாலே தர்மஸப்தம் விஸேஷணபூதமான இதுதன்னையுங் காட்டாதோ?” என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘காட்டினாலும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 209. காட்டினாலும், அதை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை.

வ்யா:—அதாவது—அப்படிக் காட்டிற்றாகிலும், அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷிதமல்லாமையாலே, அதை யொழிந்த விஹிதாநுஷ்ட்யாதரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றமித்தனை—என்கை.

‘இங்ஙன் ஒதுக்குகிறது என்கொண்டு?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘தன்னையும்’ என்று தொடங்கி.

மூ.210. தன்னையும், ஈஸ்வரனையும், பூலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

வ்யா:— அதாவது—அதூர்மாநுஷ்ட்யாநம் சேஷிக்கு அநிஷ்டமாகையாலே, அவனுக்கு அதிசயகரமானது ஒழிய அநிஷ்டகரனாகை சேராதபடியான ஸ்வரூபத்தையுடைய தன்னைப் பார்த்தாலும், ஸஹாயாந்தர ஸம்ஸர்க்குஸஹதை யாலே இத்தலையில் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியொழிய ப்ரவ்ருத்யம் ஸத்தில் ஒன்றையும் பொறுத உபாயபூதனான ஈஸ்வரனைப் பார்த்தாலும், இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு பூலம் அவ னுடைய ப்ரீதியாகையாலே தாத்ருஸமான பூலத்தைப் பார்த்தாலும், இம்மூன்றுக்கும் விருத்திங்களான அவை புகுரவழியில்லை-என்கை. ஆகையால் தூர்மாப்யுதம் அதூர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றுகிலும் அத்தை ஒழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றாகக் கொள்ளவேணும் என்று கருத்து.

அநந்தரம் த்ருதீயபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் 'மாம்' என்று; அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸர்வ ரக்ஷகனாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 211. மாம்-ஸர்வரக்ஷகனாய், உனக்குக் கையா ளாய், உன்னிசைவுபார்த்து, உன் தேயுஷத்தை போக்யமாகக் கொண்டு, உனக்குப்புகலாய், நீர்சுடுமா போலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை.

வ்யா:— அதாவது— 'நம்முடைய ரக்ஷணம் இவன் பண்ணுமோ? பண்ணானோ?' என்று ஸம்ஸரிக்கவேண்டாதபடி ஸர்வருடையவும் ரக்ஷணத்தில் தீக்ஷிதனாய், 'தன்பெருமையையும் நம் சிறுமையையும் பார்த்து நம்மோடு கலப்பற்று இருக்குமோ?' என்ன வேண்டாதபடி 179 "செனயோஹ்யோம்'யே ரய் ஶாய" (ஸேநயோருப்யோர் மத்யே ரதம் ஸ்த்யாய) என்று ஏவிக்கார்யங்கொள்ளலாம்படி உனக்குக் கையாளாய்,

உன்னை ரக்ஷிக்கையில் உண்டான நசையாலே 180. “**रक्ष्या-
पेशां प्रतीक्षते**” (ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே) என்கிறபடியே
ரக்ஷ்யபூதனை உன் இசைவுபார்த்து, ‘நங்குற்றங்கண்டு
இகழுமோ?’ என்று அஞ்சவேண்டாதபடி அஸ்தநாநஸநேஹ
காருண்ய தூர்மாதூர்மாதியாகுலனை உன் தேஜாஷத்தை
பேடாக்யமாகக்கொண்டு, அஸரண்யஸரண்யனாகையாலே
நீயும் பிறரும் உனக்குத் தஞ்சமல்லாத துஸ்யில் ஒதுங்கலாம்
படியான புகலாய், ஸூத்யமேஸ்வபூவமான ஜலம் ஒளஷண்
யத்தைப் பூஜிக்குமாபோலே அபராதக்ஷாமணம் பண்ணி
கூடிப்பிக்கும் புருஷகாரபூதரே / “தாமரையாளாகிலும் சித
குரைக்குமேல்” என்கிறபடியே குற்றத்தைக்காட்டி அகற்றும்
போதும், விடக்ஷமன்றிக்கே / “என்னடியாரதுசெய்யார்”
என்று மறுதலித்து ஒருதலை நின்று ரக்ஷிக்கும் என்னை—
என்கை.

‘மாம்’ என்று விபுவரூபத்தைக் காட்டுகையாலே வ்யா
வர்த்திக்கப்படுகிறவற்றை அருளிச்செய்கிறார். ‘இத்தால்’
என்று தொடங்கி.

மூ.212. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும், தேவதாந்
தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— ‘என்னை’ என்று அவதரித்துக்
கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகிநிற்கிற தன்னை வரணியனாகச்
சொன்ன இத்தாலே, தேஜஸுவிப்ரக்ருஷ்டதையாலே காணவும்
கிட்டவும் ஒண்ணுதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸா
தூரண விக்ரஹயுக்தமன்றிக்கே உபாயாந்தர நிஷ்டுர்க்கு
உத்யுதேஜ்யமாயிருக்கிற அக்யூநீந்த்யூராதி தேவதாந்தர்யாமித்
வத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது—என்கை.

தூர்மங்களையெல்லாம் விட்டுத் தன்னைப் பற்றச்சொல்
லுகையாலே பூஜிதமானதொரு அர்த்த, விஸேஷத்தை
அருளிச்செய்கிறார் ‘தூர்ம ஸம்ஸ்தாபநம்’ என்று தொடங்கி.

/ பெரியாழ்திரு 4-9-2.

மூ. 213. தூர்ம ஸம்ஸ்தூபநம் பண்ணப்பிறந்த வன்தானே ஸர்வ தூர்மங்களையும் விட்டு என்னைப்பற்று' என்கையாலே ஸாக்ஷாத் தூர்மம் தானேயென்கிறது.

வ்யா:-அதாவது-181. “धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि युगे युगे” (தூர்ம ஸம்ஸ்தூபநார்த்தூய ஸம்பவாமி யுகே யுகே) என்கிறபடியே ஸ்வப்ராப்திக்கு உடலான தூர்மத்தை ஸ்தூராபிப்பதாகப் பிறந்தவன்தானே-‘ஸர்வதூர்மந் பரித்யஜ்ய’ என்று ‘மோக்ஷஸாதூநதயா ஸாஸ்த்ரஸித்தூங்களான ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று’ என்று சொல்லுகையாலே, அவை ஸாக்ஷாத் தூர்மங்களன்று, ஸ்தூபநீயமான ஸாக்ஷாத் தூர்மம் 182. “तुं धर्मं सनातनं” (கருஷ்ணம் தூர்மம் ஸநாதநம்) என்று ஸநாதநதூர்மமான தானே யென்னுமிடம் சொல்லுகிறது—என்கை.

‘இத்தால் என் சொல்லுகிறது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால் விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது’ என்று.

மூ. 214. இத்தால், விட்ட ஸாதூநங்களில் ஏற்றஞ் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-அதாவது—இப்படிச்சொன்ன இத்தால், கீழ் விட்ட ஸாதூநங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதூநத்துக்கு உண்டான ஏற்றஞ்சொல்லுகிறது—என்கை.

‘அதான் எது?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘அதாவது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 215. அதாவது—ஸித்தூமாய், பரமசேதநமாய், ஸர்வஸக்தியாய், நிரபாயமாய், ப்ராப்தமாய், ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

வ்யா:—இத்தால். கீழ்விட்ட ஸாதூநங்களிற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமாவது.—சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே தன்ஸ்வரூப ஸித்தித்தியாம்படி இருக்கையன் றிக்கு ஸநாதந தூர்மமாகையாலே ஸித்தித்தியாய். 183. “यस्सर्वज्ञः सर्ववित्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிற ஸர்வஜ்ஞ விஷயமாகையாலே பரமசேதநமாய். 184. “परास्य शक्तिर्विविधैव ज्ञयते” (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே) என்கிறபடியே ஸர்வஸக்தியாய். சேதநஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுருகைக்கு அவகாஸமுண்டாம்படியிருக்கையன் றிக்கு ஸித்தித்திவஸ்துவாயிருக்கையாலே நிரபாயமாய், பரதந்த்ரண இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்த மாயிராதே ப்ராப்தமாய். கீழ்ச்சொன்ன பரமசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை—என்றபடி.

இந்த ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷத்வத்தை ஸுஹேதுகமாக ஸ்தூபிக்கிறார். ‘மற்றை உபாயங்கள்’ என்று தொடங்கி மேல் மூன்று வாக்யத்தாலே.

மூ. 216. மற்றை உபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே, ஸ்வரூப ஸித்தித்தியில் சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; அசேதநங்களுமாய், அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தித்தியில் ஈஸ்வரனை அபேக்ஷித்திருக்கும். இந்த உபாயம் அவற்றுக்கு எதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே, இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

வ்யா:—அதாவது—இத்தையொழிந்த உபாயங்கள் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம் முடைய ஸ்வரூபஸித்தித்தியில் ப்ரவ்ருத்திகரண சேதநனை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இவனுக்குச் செய்யவேண்டுமவையறிகைக்கும் அதுதன்னைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் யோக்யதையில்லாத அசேதநங்களுமாய் அஸக்தங்களுமாயிருக்கையாலே, சேதநனுடைய இஷ்டாநிஷ்டப்ராப்தி

பரிஹாரரூபமான கார்யத்தினுடைய ஸித்தியில் 185. “**अनुसृत्य**” (புலமத உபபத்தே:) என்கிறபடியே பூலப்ரத்யக்வேப யோகியான ஸர்வஸக்தித்வாதீ, உபபத்தியுடையனான ஸர்வரணை அபேக்ஷித்திருக்கும்; இந்த உபாயம் ஸித்த்யுத்வ பரமசேதநத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களாலே அவற்றுக்கு எதிர்த் தட்டாயிருக்கையாலே, அந்யநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்—என்கை.

இனி. இப்பத்யத்திலே ஆஸ்ரயண ஸௌகார்யபாத்யுகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் ப்ரகாஸிக்கிறபடியை அருளிச்செய்கிறார். ‘இதிலே’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 217. இதிலே, வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌஸீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது.

வ்யா:— அதாவது— அததூர்மபூத்யுத்தியாலே தூர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனை அர்ஜுநனுக்குக் குற்றம்பாராதே அபேக்ஷிதார்த்தங்களை அருளிச்செய்கையாலே, வாத்ஸல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலும் அருளிச்செய்த அளவன்றிக்கே அர்ஜுநன் ப்ரத்யக்ஷிக்கும்படி பண்ணுகையாலே, ஸ்வாமித்வம் ப்ரகாஸிக்கிறது; 186. “**हे कृष्ण हे यादव**” (ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதுவ) என்று அர்ஜுநன்தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே, ஸௌஸீல்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது; அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கு இலக்காம்படி பண்ணுகையாலே, ஸௌலப்யம் ப்ரகாஸிக்கிறது—என்கை. “குண விசேஷங்கள்” என்றது, ஆஸ்ரயணத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களானவையென்று தோற்றுகைக்காக. ‘நேராக ப்ரகாஸிக்கிறது’ என்றது—ஸ்பூடமாக ப்ரகாஸிக்கிறது—என்றபடி.

இவை எல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு. மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே, அவதாரப்ரபுத்தமான ஸௌலப்யத்தளவன்றிக்கே ஸாரத்யேதவஸ்தியுகனாய்

நிற்கிற ஸௌலப்ய அதிஸயத்தை தூர்ஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார் 'கையும் உழவுகோலும்' என்று தொடங்கி.

மூ.218. கையும் உழவுகோலும், பிடித்த சிறுவாய்க் கயிறும், ஸௌநாதூஸரிதமான திருக்குழலும், தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'மாம்' என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:—அதாவது-குதிரைகளை ப்ரேரித்து நடத்துகைக் காகத் திருக்கையிலே தூரித்த உழவுகோலும், அவற்றை இடவாய் வலவாய்த்திருப்புகைக்காகவும், நிறுத்தருள வேண்டும் இடத்திலே தாங்கி நிறுத்துகைக்காகவும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்று ஆச்சூதியாமல் நிற்கையாலே ஸௌநாதூஸரியாலே புழுதிபடைத்த திருக் குழலும். * "தேர்கடவிய பெருமான்களைகழல்" என்கிற படியே, சாத்தின சிறுசதங்கையுந் தானுமாகத் தேருக்குக் கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்யவேஷத்தை 'என்னை' என்று காட்டுகிறான்—என்கை. ஆக, த்ருதீய பதூர்த்துத்தை அருளிச்செய்காராயிற்று.

அநந்தரம், சதுர்த்துபதூத்தை உபாதூரம் பண்ணுகிறார் 'ஏகம்' என்று.

மூ. 219. ஏகம்.

அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஏக ஸப்தம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 220. இந்த ஏகஸப்தம் ஸ்தூநப்ரமாணத் தாலே அவதூரணர்த்துத்தைக் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அதாவது-இவ்வுபாயவிஸேஷத்தைச் சொல்லும் இடங்களிலே பலவிடங்களிலும் அவதூரண ப்ரயோகம் உண்டாகையாலே, உகாரம்போலே இந்த ஏகஸப்தமும்

* திருவாய் 3-6-10.

ஸ்தூநப்ரமாணத்தாலே அவதூரணமாகிற அர்த்தத்தைக் காட்டுகிறது—என்கை.

இவ்வுபாயத்தை நிர்த்தேயஸித்த அநந்தரம் அவதூரணப்ரயோகம் பண்ணின வசநங்கள் பலவற்றையும் இதுக்கு உதூஹரணமாக அருளிச்செய்கிறார். ‘மாமேவ’ என்று தொடங்கி.

மூ.221. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” “தமேவ சாத்யம்” “த்வமேவோபாய பூதோ மே புவ” * “ஆறெனக்கு நின் பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே.

வ்யா:— அதாவது—187. “மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே” என்று என்னையே யாவர் சிலர் ப்ரபத்தி பண்ணுகிறார்கள் என்றும். 188. “தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே” என்று ஆக்யனான அந்தப் புருஷனையே ப்ரபத்திபண்ணுகிறேன் என்றும். 189. “த்வமேவோபாய பூதோ மே புவ” என்று நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும் என்றும். * “ஆறெனக்கு நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்” என்று ‘எனக்கு உபாயந்தருகிற இடத்தில் உன் திருவடிகளையே உபாயமாகத் தந்தாயென்றுஞ் சொல்லுகிற இவ்விடங்களில். “மாமேவ” “தமேவ” “த்வமேவ” “நின்பாதமே” என்று ஸ்வீகார்யவஸ்து நிர்த்தேயஸாநந்தரம் அவதூரணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகாரத்திலே—என்கை.

‘ஏதத்ய்வயாவர்த்யம் ஏது’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘இத்தால்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 222. இத்தால், ‘வ்ரஜ’ என்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

* திருவாய் 5-7-10.

வ்யா:— அதாவது—உபாயாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமா மளவில் பெளநருக்த்யம் ப்ரஸங்கிஃகையாலும், தேவதாந்தரங்கள் வ்யாவர்த்த்யமாமளவில் 'மாம்' என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே அது கீழே ஸித்த்யமாகையாலும், இந்த அவதாரணத்தால் 'வ்ரஜ' என்று மேல் சொல்லுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது—என்கை. இந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அங்வய வ்யதிரேகத்தாலே ஸாத்யநம் என்று நினைக்கலாயிருக்கையாலே, இதன் ஸாத்யநத்வம் அவஸ்யம் கழிக்கவேணுமிதே.

* 'ஸ்வீகாராந்தரமொழிய உபாயம் கார்யகரமாகாமையாலே பேற்றுக்கு இது அவஸ்யம் வேண்டியிருக்க, இதில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனே?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது' என்று.

மூ.223. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.

வ்யா:—அதாவது—ஸ்வீகாராந்தரம் இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் பண்ணுகையாகிற இது அவனாலே ஆனாற்போலே தத்பூர்வபூரியான ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே உண்டானது—என்கை. இத்தால், ஸ்வீகாரத்துக்கு உபாயகார்யத்வமொழிய உபாயத்வம் இல்லை என்றதாயிற்று.

'அவனாலே வருகையாவது என்?' என்ன, அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்ருஷ்டி' என்று தொடங்கி.

மூ.224. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.

வ்யா:— அதாவது—கரணகளேப்யூரவிதுராய், பேபாக்யமோக்ஷஸூன்யநாய், அசித்தவிஸேஷிதநாய்க் கிடக்கிற துஸையிலே, கரணகளேப்யூர விஸிஷ்டநாய், ஜ்ஞானவிகாஸயுக்தனாம்

படி ஸ்ருஷ்டித்து | 'எதிர்குழல்புக்கு' என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கக்கூக அநேக அவதாரங்களைப்பண்ணி, அவ தரித்த இடங்களிலே. ஆஸ்ரயணருசி விஸ்வாஸ ஜநகமான தன் குணசேஷ்டிதாதிசுகளைப் பரகாஸிப்பித்து, இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பூலித்தது இது—என்கை.

இவ்வர்த்துத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார், 'அதுவுமவன தின்னருளே' என்று.

மூ. 225. "அதுவும் அவனது இன்னருளே."

வ்யா:—அதாவது—||“உணர்விலும்பரொருவனை அவன தருளா லுறற்பொருட்டு என்னுணர்வினுள்ளே யிருத்தி னேன்” என்று ‘உணர்வுமிக்கிருக்கக் கடவரான நித்யஸூரி களுடைய ஸத்தாதிசுகளுக்கு நிர்வாஹகனான அத்விதீயனான வனை, அவனுடைய அருளாலே ப்ராபிக்கக்கூக, என் னுடைய அபேக்ஷாருப ஜ்ஞாநத்துக்குள்ளே இருத்தினேன் என்று தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை அருளிச்செய்த அநந் தரம், ||“அதுவுமவனதின்னருளே” என்று அந்த ஸ்வீகாரந் தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலே உண் டானது என்று ஆழ்வாரருளிச்செய்கையாலே, ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷிபூலமென்றே கொள்ளவேணும்—என்கை.

இப்படியாகையால் இந்த ஸ்வீகாரத்தில் சுரக்கற நினைக்கக்கடவனென்கிறார் ‘இத்தையொழியவும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 226. இத்தை ஒழியவும் தானே கார்யஞ் செய்யும் என்று நினைக்கக்கடவன்.

வ்யா:—அதாவது—இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனாகையாலே, இதுக்காகவன்று அவன்

நமக்குக் கார்யஞ்செய்கிறது; இத்தை ஒழியவும் இவ்வாத்
மோஜ்ஜீவநகரனான தானே நம்முடைய இஷ்டாநிஷ்ட
ப்ராப்தி பரிஹாரரூபமான கார்யத்தைச் செய்யுமென்று
ப்ரதிபத்தி பண்ணக்கடவன்—என்கை.

இப்படி நினைக்கவேண்டுமிறது என்?' என்ன அருளிச்
செய்கிறார் 'அல்லாதபோது' என்று தொடங்கி.

மூ. 227. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம்
ஜீவியாது.

வ்யா:—அதாவது—'இத்தையொழியவுங் கார்யஞ்செய்யும்'
என்று நினையாதே. 'இதுவும்வேணும் அவன் கார்யஞ்
செய்கைக்கு' என்று நினைக்குமளவில், உபாயத்தினுடைய
ஸஹாயாந்தர நைரபேக்ஷ்யம் ஜீவிக்கப்பெறுது—என்கை.

ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் ஏதாவதென்ன அருளிச்
செய்கிறார். 'இது' என்று தொடங்கி.

மூ. 228. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க்யபரிஹாரார்த்தம்,
புத்திஸமாதாநார்த்தம், சைதந்யகார்யம். ராக்ஸ்ராப்தம்,
ஸ்வரூபநிஷ்டம், அப்ரதிஷேத்யோதகம்.

வ்யா:—அதாவது—இந்த ஸ்வீகாரம்—'இத்தையெல்லாம்
மின்றிக்கேயிருக்க, ஈஸ்வரன்தானே உஜ்ஜீவிப்பிக்குமளவில்,
எல்லாரும் பின்னை முக்தராகவேண்டாவோ' என்கிற ஸர்வ
முக்தி ப்ரஸங்க்யபரிஹாரத்துக்குறுப்பு; இதுதான், 'நெடுங்
காலம் நம்மை ரக்ஷியாதவன் இன்று நம்மை ரக்ஷிக்கும்
என்றிருக்கிறது நாமென்கொண்டு?' என்று இவன்தனும்பாமல்
புத்திஸமாதாநம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு; இவன்தான்
அசேதநமன்றிக்கே சேதநனாகையாலே அவனே உபாயம்
என்கிற அத்யவஸாயம் இவன் சைதந்யத்தினுடைய கார்யம்;
வைத்யமாக அன்றிக்கே இதில் ரஸஞ்ஞான இவனுடைய

ராகுத்தாலே ப்ராப்தமான இது, ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிக்கே ததேகரக்ஷயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது; அநாதிகாலம் ஸ்வரக்ஷணதிகளாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப்போந்த இவன் அது தவிரந்தமைக்குப் ப்ரகாஸகம்— என்கை.

இனி, 'மாம்' என்கிற பதத்துக்குக் கீழும், * இங்கும் ஈஸ்வரனுடைய செயல்களை அருளிச்செய்கிறார் 'கீழ்' என்று தொடங்கி.

மூ. 229. கீழ் தானும் பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான்; இங்குத்தானும் இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—“ஸர்வதூர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்ற இடத்தில் ஸகலோபாயங்களையும் விடச் சொல்லுகையாலே, பூலப்ரதூண தானும் உபாயாந்தரங்களுமாய்க் கூடிநிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான்; “ஏகம்” என்கிற இடத்தில் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூவத்தைக் கழிக்கையாலே, உபாயபூதன தானும் தன் ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபூத்தி பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான்—என்கை. உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது || “உன்னுலல்லால் யாவராலும்” என்றற்போலே.

இனி, ஸாதூநபூத்த்யா இவன் பண்ணும் ஸ்வீகாரத்தினுடைய தேகரக்ஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அவனை’ என்று தொடங்கி.

மூ. 230. அவனை இவன் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

வ்யா-அதாவது-நிருபாதிசுரக்ஷகனான அவனை, தத்ரக்ஷயபூதனான இவன், தன் ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக ஸ்வீகரிக்கிற

* (பா) மேலும். || திருவாய் 5-8-3.

ஸ்வீகாரம், ஸ்வகர்த்தருத்வரூப அஹங்கார கர்ப்பமுமாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்ய கரமுமாயிருக்கும்—என்கை.

‘ஆனால், ரக்ஷகமாவதுதான் எது?’ என்ன அருளிச் செய்கிறார் ‘அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்’ என்று.

மூ. 231. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

வ்யா:— அதாவது— இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத் துக்குக் கடவனான அவன், ‘இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்’ என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாயறுவது—என்கை.

‘சேதந ப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் இவ்வுபாயம் ஸஹி யாது’ என்னுமத்தைத் தெளிவிக்கக்கூக, உபாயாந்தரங் களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கும் உண்டான விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் “மற்றை” என்று தொடங்கி.

மூ. 232. மற்றை உபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்தி தேஜாஷம், இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தேஜாஷம்.

வ்யா:-அதாவது-ஸீத் தேஜாபாயமான இத்தை யொழிந்த உபாயங்களுக்குச் சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூபஸீத்தி ஆக வேண்டுகையாலே, இவனுடைய ஸ்வயத்நிவ்ருத்தி தேஜாஷ மாயிருக்கும்; இந்த உபாயத்துக்கு ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்யம் அஸஹ்யமாகையாலே, இச்சேதநனுடைய ப்ரவ்ருத்தி என்பது ஒன்றுமே தேஜாஷமாயிருக்கும்—என்கை.

‘சேதநவ்யாபாரம் ஒன்றும் வேண்டா?’ என்னுமிடத் துக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் ‘சிற்றவேண்டா’ என்று.

மூ. 233. “சிற்றவேண்டா.”

வ்யா:—அதாவது—ஸித்ஸுதோபாய ஸ்வீகாரஞ் சொல்லு கிற * “மற்றொன்றில்லை” என்கிற பாட்டிலே. * ‘சிறற் றவேண்டா’ என்று - ‘சிறற்றுதல்- சிதறுதலாய், ‘பரக்க ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா’ என்கையாலே, இவ்வுபா யத்தில் இழியுமவனுக்கு ஒரு வ்யாபாரம் பண்ணவேண்டா என்னுமிடஞ்சொல்லிற்றிறே—என்கை.

இதுதான் இஸ்லோகந் தனக்குள்ளே சொல்லிற்றென் கிறார். ‘நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று’ என்று.

மூ. 234. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

வ்யா:— அதாவது—“ஸர்வதூர்மந் பரித்யஜ்ய’ என்று, ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் கீழே சொல்லிற்று—என்கை.

‘ஆனால், உபகாரஸ்ம்ருதிகான் வேணுமோ? அது உபா யத்தில் முசலிடாதோ?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘உபகார ஸ்ம்ருதியும்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 235. உபகார ஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது; உபாயத்தில் அந்தர்புவிபாது.

வ்யா:— அதாவது—†“என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்” / “மருவித் தொழும் மனமே தந்தாய்” இத்யாதியாலே இவ் வுபாயவிஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்ய ப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை; இது உண்டாகையாலேயன்றோ ஈஸ்வரன் கார்யஞ்செய்தது என்று உபாயத்தில் உட்புகாது—என்கை. ஆக, சதுர்த்து பதார்த்துத்தை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, பஞ்சமபதூக்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் ‘ஸரணம்’ என்று. அதுக்கு அர்த்தும் அருளிச்செய்கிறார் ‘உபாயமாக’ என்று.

* திருவாய் 9-1-7. † திருவாய் 2-7-8. / திருவாய் 2-7-7.

மூ. 236. ஸரணம்-உபாயமாக.

அர்த்தநாந்தரங்களையுங் காட்டவற்றாயிருக்க. இவ்விடத்தில் இது உபாயத்தையே காட்டுகிறமையை ஸ்வேஹதுகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'இந்த ஸரணஸப்தம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 237. இந்த ஸரணஸப்தம்-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும், இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

வ்யா:— அதாவது— 190. “उपाये गृहरक्षितो शब्दः शरण-सिख्यं वर्तते” (உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோப் ஸப்தஸ்பரண மித்யயம்-வர்த்ததே) என்கிறபடியே ஸரணஸப்தமான இது-ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும், 190. “संप्रत्यैव उपायार्थकवाचकः” (ஸாம் ப்ரதம் ஸைஷ உபாயார்த்தைகவாசக:) என்கிறபடியே இந்த ஸ்தூலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதூர்மங் களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச் சொல்லுகிற ப்ரகரண மாகையால், கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே—என்கை.

‘ஆனால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாதநாந்தரபரித்யாகுந்தானே ஸ்வீகார்ய வஸ்துவின் உபாயத்வத்தைத் தோற்றுவிக்கு மதாயிருக்க, ஸரணஸப்தப்ரயோகுந்தான் வேணுமோ?’ என்னில், வேணும்; ப்ராபகஸமயத்திற்போலே ப்ராப்ய ஸமயத்திலும் நதீநிஸ்தரணாந்தரத்தில் ப்லவபரித்யாகும் போலே ஸாதநாந்தர பரித்யாகும் ஸமானமாகையாலே, தத்வஸிஷ்டமேயாகிலும் ஸ்வீகாரமாத்ரம் வ்யவச்சேத்யக மாகமாட்டாமையாலே.

‘அங்ஙனஞ் சொல்லலாமோ? இந்த உபாயாந்தரத்யாகும் ஸ்வீகாரத்துக்கு அங்குமாக விதிக்கப்படுகின்றதாகையாலே, ஸ்வீகாரத்தினுடைய உபாயத்வத்தைக் காட்டவற்றுகை

யால், ஸரணஸப்தக் ப்ரயோகத்துக்கு ப்ரயோஜனம் இல்லையே?' என்னில்; அப்படிச் சொல்லவொண்ணாது, ஆர்த்தக் மாக வருமதிற்காட்டில் ஸாப்தக்மாகச் சொல்லுமது யுத்த மாகையாலே. 191. “आक्षेपतः प्राप्तमिधानिकस्यैव ग्राह्यत्वात्” (ஆக்ஷேபத: ப்ராப்தாத் ஆபித்யாநிகஸ்யைவ க்ராஹ்யத்வாத்) என்றிறே பூர்வகாரணம். அருளிச்செய்தது.

ஆக, உபாயவாசியான இந்த ஸரணஸப்தத்தாலே இவ்வஸ்துவுக்கு ப்ராப்ததயா ஸ்வீகார்யத்வமும் ப்ராபகதயா ஸ்வீகார்யத்வமும் உண்டாகையாலே. அதில் ப்ராப்ததயா ஸ்வீகாரத்தை வ்யவச்சேத்யித்ததாயிற்று.

இனி, ஷஷ்டபதத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் ‘வ்ரஜ’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘புத்தியபண்ணு’ என்று.

மூ. 238. வ்ரஜ-புத்தியபண்ணு.

அது தன்னை விஸ்தீகரிக்கிறார் ‘கூத்யர்த்தமாவது’ என்று தொடங்கி.

மூ. 239. கூத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய், அத்யவஸிதென்றபடி.

வ்யா;—அதாவது—‘வ்ரஜ கதென’ என்கிற த்யாதுவிலே கூத்யர்த்தமாய். 192. “गत्या बुद्ध्याः” (கூத்யர்த்த்யா புத்த்யர்த்த்யா:) என்கிற ந்யாயத்தாலே. கூத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய். அத்யவஸிதென்றபடி-என்கை. ‘இந்த புத்தியாகிறது த்யாஜ்யகோடியில் உத்தீர்ணமாய். உபாய கோடியில் அநநுப்ரவிஷ்டமாய். ப்ராபகாந்தர பரித்யாக பூர்வகமாய் பகவத்ரக்ஷகத்வாநுமதிருபமாய், சைதந்ய கார்யமாய். ப்ரார்த்தகநாகுர்ப்பமாய், பகவந்முகவிசாஸ ஹேதுவாய், ஸ்வரூபாநுரூபமாய் வ்யபிசாரவிளம்புவித்யா ரமாய் இருப்பதொரு அத்யவஸாயாத்மக ஜ்ஞாநவிஸேஷம்” என்று பரந்தபடியில் இவர் அருளிச்செய்த இது இவ் விடத்திலே அநுஸந்தேத்யம்.

‘ஸாமாந்தீயந க்ஷுதிவாசியான இது, மாநஸவாசிககாயிக ரூபமான க்ஷுதித்ரயத்தையும் காட்டவற்றாயிருக்க. மாநஸமான அத்யவஸாயமாத்ரத்திலே ஒதுக்குகிறதென்?’ என்ன, அருளிச்செய்கிறார் ‘வாசிக காயிகங்களும்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 240. வாசிக காயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டீநத்தைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—* ‘‘சிந்தையாலுஞ் சொல்லாலுஞ் செய்கையினாலும்’’ என்கிறபடியே கரணத்ரயத்தாலும் உண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகாரபூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வரணைத்திருபமான வாசிகமும் அஞ்ஜல்யாத்விருபமான காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தேயும், ‘‘ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ:’’ ஆகையாலே அவையிரண்டையுமொழிய. மாநஸமான அநுஷ்டீநமாத்ரத்தைச் சொல்லுகிறது—என்கை. ஆக, ப்ரதிபத்யம் அர்த்தம் அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனி, பூர்வார்த்துத்தாற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தை அநுவதித்து நிகழிக்கிறார் ‘ஆக த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி’ என்று தொடங்கி.

மூ. 241. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி, த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, உபாயநைரபேக்ஷயஞ்சொல்லி, உபாயத்வஞ் சொல்லி, உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—ஆக, பூர்வார்த்துத்தால் ‘ஸ்வீகாரம்’ என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி, ‘பரித்யஜ்ய’ என்று த்யாகப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, ‘மாம்’ என்று பற்றப்படும் உபாயத்தைச் சொல்லி, ‘ஏகம்’ என்று உபாய நைரபேக்ஷ

யஞ்சொல்லி, 'ஸரணம்' என்று உபாயத்வஞ்சொல்லி 'வ்ரஜ்' என்று உபாயஸ்வீகாரஞ் சொல்லுகிறது—என்கை.

அநந்தரம். உத்தரார்த்தத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்வதாகக்கோலி, அதில் ப்ரதமபதத்தை உபாத்நாமம் பண்ணுகிறார் 'அஹம்' என்று.

மூ. 242. அஹம்.

இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் ஈஸ்வரன் செய்தருளுகிற அம்சத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்' என்று.

மூ. 243. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது— அதிகாரிக்குத்யமிதே பூர்வார்த்தத்திற் சொல்லிற்று; உபாயபூதனை தன்னுடைய க்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறது இதிலேயே.

இனி. இப்பதத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் 'ஸ்வஜ்ஞாய்' என்று தொடங்கி.

மூ. 244. ஸர்வஜ்ஞாய், ஸர்வஸக்தியாய், ப்ராப்தனை நான்.

வ்யா:— அதாவது—193. "यस्सर्वज्ञः सर्ववित्" (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) என்கிறபடியே ஸர்வத்தையும் அறியுமவனாய், 194. "परास्य शक्तिर्विविधैव ज्ञायते" (பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே) என்கிறபடியே எல்லா ஸாமர்த்த்யத்தையும் உடையனாய். ஸேஷிபாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான்—என்கை.

அல்லாத குணங்கள் எல்லாங்கிடக்க. இந்த குணவிசேஷங்களை இவ்வஹம்ஸப்தகம் காட்டுகிற இதுக்கு ப்ரயோஜனம் அருளிச்செய்கிறார், 'இவன் கீழ்நின்ற நிலையும்' என்று தொடங்கி.

மூ.245. இவன் கீழ்நின்ற நிலையும், மேல் போக்கடியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்களையும், தன் பேராகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான பந்த்விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

வ்யா:—அகாவது—இச்சேதநனுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளைப் பண்ணுமளவில், இவன் பூர்வத்தில் நின்றநிலையும், மேல் போகத்தக்க வழியும் அறிகைக்கும், அறிந்தபடியே அவற்றைச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் தக்கவையாயிருந்துள்ள ஸர்வஜ்ஞத்வ ஸர்வஸக்தித்வங்களாகிற குணவிசேஷங்களையும், இவன் கார்யஞ் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக அன்றிக்கே தன்பேராகச்செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு ஈடான ஸேஷித்வரூப பந்த்விசேஷத்தையும் ப்ரகாஸிப்பிக்கிறது—என்கை. ‘மாம்’ என்கிற இடத்தில் ஆஸ்ரயணத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸித்தாற்போலே, ‘அஹம்’ என்கிற இடத்திலும் கார்யகரத்வத்துக்கு ஏகாந்தமான குணவிசேஷங்கள் ப்ரகாஸிக்குமிடே; வாத்ஸல்யாதிகள் இல்லாதபோது ஆஸ்ரயணங்கூடாதாபோலே, ஜ்ஞாநஸக்த்யாதிகள் இல்லாதபோது கார்யகரத்வம் கடியாமையாலே. இவ்விடத்தில் ஜ்ஞாநஸக்திகளும் ப்ராப்தியுஞ்சொன்ன இது, பூர்த்திக்கும் உபலக்ஷணம்.

இப்பத்யத்தில் ‘மாம்’ என்கிற இடத்தில். ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்தர்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை ப்ரகாஸிப்பித்தமையை அருளிச்செய்கிறார். ‘தனக்காகக் கொண்ட’ என்றுதொடங்கி.

மூ.246. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை அவனையிட்டுப் பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து, அஞ்சின அச்சந்தீரத் தானான தன்மையை ‘அஹம்’ என்று காட்டுகிறான்.

வ்யா:- அதாவது-‘மாம்’ என்று ஸாரத்யவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப் பற்றச் சொன்னபோது, அர்ஜுநன், தன்னுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரத்யவேஷத்தை ‘ஸர்வாதிகுணவன் இப்படித் தாழ்நின்றது, தன் குணத்தாலேயிறே’ என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, ‘நமக்கு இழிதொழில்செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ?’ என்று தன்னையிட்டுப்பார்த்தது, ‘ஸர்வதூர்மங்களையும்விட்டு என்னைப்பற்று என்னொன்றான்; இது என்னாகக் கடவது?’ என்று அஞ்சின அச்சமதீர, ஸ்வாதீந த்ரிவித சேதநா சேதந ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திகளுக்கொண்டு நிரங்குஸ ஸ்வதந்த்ரனயிருக்கிற தன்னுடைய யதாவஸ்திதவேஷத்தை ‘அஹம்’ என்று தூர்ஸிப்பிக்கிறான்—என்கை.

ஏவம்பூகதனுவன் பரதந்த்ரனானதும், தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச்செய்ததன்று என்னுமிடத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘கீழில்’ என்று தொடங்கி.

மூ.247. கீழில் பாரதந்தர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய எல்லேநிலமிதே.

வ்யா:-அதாவது,—கீழ், ஸாரதியாய்நின்ற பாரதந்தர்யமும், நினைத்தது செய்யுமளவில் தனக்கொரு நிவாரகரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்தர்யத்தினுடைய ஸீமாபூமியிறே—என்கை.

அநந்தரம், த்விதீயபதூத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் ‘த்வா’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் ‘அஜ்ஞாய்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 248. த்வா-அஜ்ஞாய், அஸக்தாய், அப்ராப்தாய், என்னையே உபாயமாகப் பற்றியிருக்கிற உன்னை.

வ்யா:—அதாவது—உன்கார்யங்கள் அறிகைக்குத் தக்க ஜ்ஞாநமில்லாதவனாய் அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு ஸக்தியில்லாதவனாய். அதுதான் உண்டானாலும் உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் உனக்கு ப்ராப்தியில்லாதவனாய், இப்படியிருக்கையாலே ஸர்வதூர்மங்களையும் விட்டு என்னையே நிரபேக்ஷ உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிற உன்னை—என்கை.

அநந்தரம், த்ருதீயபத்யத்தை உபாதூநம் பண்ணுகிறார் 'ஸர்வபாபேப்ய: என்று. இதுவும்-பாபமும் பஹுவசநமும் ஸர்வஸூக்யமுமாய் த்ரிப்ரகாரமாய் இருக்கையாலே, இம் முன்றையும் உட்கொண்டு இப்பத்யத்துக்கு அர்த்தம் அருளிச் செய்கிறார் 'மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யகங்கள்' என்றுதொடங்கி.

மூ.249.ஸர்வபாபேப்ய:-மத் ப்ராப்திப்ரதிபுந்த்யகங்கள் என்று யாவையாவை சிலபாபங்களைக் குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோபாபங்கள் எல்லாவற்றில் நின்றும்.

வ்யா:— அதாவது-பாபமாகிறது-இஷ்டவிரோதியாயும் அரிஷ்டஹேதுவாயும் இருக்குமதாகையாலும், மோக்ஷப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்தில் இஷ்டவிரோதிகளாகிறன பக்யவல்லபாப விரோதிகளாகையாலும், அதில் ஜ்ஞாநவிரோதியும் ஸிவிரோதியும் உபாயவிரோதியும் பண்டே நிவ்ருத்தமாகையாலும், இனி உள்ளது ப்ராப்திவிரோதியாகையாலே நீ என்னை ப்ராபிக்கைக்குப் ப்ரதிபுந்த்யகங்கள் என்று யாவை யாவை சிலபாபங்களை உத்யேத்யித்துப் ப்யப்படுகிறாய், அந்த அந்தப் பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும்—என்கை.

அதில் பஹுவசந விவக்ஷிதங்களை அருளிச்செய்கிறார் "பொய்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கும்" என்று தொடங்கி.

மூ. 250. * “பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்கிறபடியே அவித்யா
கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச்
சொல்லுகிறது.

வ்யா:—அதாவது—*“பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா
வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும்” என்று ‘உத்பத்தி விநாஸாதி,
யோக்யத்தாலே அஸத்யஸப்தக்யவாச்சயமான அசேதநவிஷயத்
தில் ஆகம் ஜ்ஞாநமும், அந்த தேஹாத்தமாபிமானமடியான
ஸாம்ஸாரிகத்யுஷ்கர்ம ப்ரவ்ருத்தியும், அந்தக் கர்மமடியாக
வரக்கடவதான மாம்ஸ அஸ்ருக்யாதி மலரூப தேஹஸம்பந்த
தமும்’ என்று சொல்லுகிறபடியே அவித்யையும் கர்மமும்
வாஸநையும் ருசியும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுகிற அவற்றைச்
சொல்லுகிறது—என்கை. இவற்றில், அவித்யையாவது—
ஜ்ஞாநாநுக்ய ரூபமாயும், அந்யத்யாஜ்ஞாந ரூபமாயும், விப
ரீதஜ்ஞாந, ரூபமாயும் மூன்றுவகைப்பட்ட அஜ்ஞாநம். கர்ம
மாவது—புண்யபாபம்; மோக்ஷத்தைப்பற்ற பாபத்தோபாதி
புண்யமும் த்யாஜ்யமாம்; 195. ‘**पुण्यपापे विध्य**’ (புண்யபாபே
வித்யாய) என்னக்கடவதிதே. வாஸனையாவது—அஜ்ஞாந
வாஸனையும், கர்மவாஸனையும், ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வஸனையு
ம். ருசியும்—விஷயபேதக்யத்தாலே பஹுவிதையாயிருக்கும்.
ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாவது—ஸ்தூலஸூக்ஷ்மரூபமாயிருந்
துள்ள அசித் ஸம்பந்தமும்.

இனி, ஸர்வஸப்தக்ய விவக்ஷிதத்தை அருளிச்செய்கிறார்
‘த்ருணச்சேதக்ய’ இத்த்யாதியாலே;

மூ.251.த்ருணச்சேதக்ய கண்ட்யநாதிகளைப்போலே
ப்ரக்ருதிவாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன,
லோகாபவாத், பீதியாலும், கருணையாலும், கலக்கத்
தாலும் செய்யுமவையென்ன, எல்லாவற்றையும்
நினைக்கிறது.

* திருவிருத்தம்-1.

வ்யா:- அதாவது- துரும்பு நறுக்குகை, தினவுதின்றவிடம் சொறிகை தொடக்கமானவைபோலே அபுத்யூதிபூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகூங்க ளென்ன; நாம் இவற்றைச் செய்யாதபோது 'லோகம் நம்மை அபவாதூஞ் சொல்லுமே' என்கிற பூயத்தாலும் 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர் களுக்கு விநாஸமாமே; ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலுஞ் செய்யும் நித்ய நைமித்திக கர்மங்களென்ன; ரஜஸ்தமஸ்ஸுக ளாலே கலங்கி த்யக்த உபாயங்களிலே அந்வயித்தல் புந: ப்ரபத்திபண்ணுதல் செய்யுமவையென்ன; எல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது—என்கை.

'ஸாதூநபுத்யூத்யா செய்யாதவையும் வஸ்துகூத்யா ஸாதூநகோடியிலே அந்வயிக்கும்' என்னுமத்தை ஸங்கா பூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் 'உந்மத்த' இத்யாதி்யாலே.

மூ. 252. 'உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்தி போலே த்யஜித்த உபாயங்களிலே இவை அந்விதங்க ளாமோ?' என்று நினைக்கவேண்டா.

வ்யா:- அதாவது-196. "उन्मादश्चिचिभ्रमः" (உந்மாதூப் சித்த விப்ரம:) என்கிறபடியே சித்தவிப்ரமம் பிறந்தானொரு வன். 'இன்னவருக்குப் போகிறோம்' என்கிற நினைவு இந் றிக்கே ஒருவழியே போகாநின்றால், அவ்வழிக்கு ஒருரோடே ஸம்பூந்தூமுண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலேசென்று சேரு மாபோலே, ஸாதூநபுத்யூதிஹிதமாக லோகாபவாதூ பீத்யாதி்யுகளாலே செய்யப்படுகிற இவை-விட்ட உபா யங்களிலே அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா; அந்விதங்களாயே விடுமென்றபடி. "ஆந்ருஸம்ஸ்ய ப்ரதூந ராய் அநுஷ்டித்தாலும், ஏறிட்ட கட்டி ஆகாஸத்திலே நில்லாதாபோலே, அவையும் ஒரு பூலத்தோடே ஸந்திப் பிக்கக்கடவது; ஆகையாலே, அவையும் பாபஸூதூவாச்ய மாகக் கடவது" என்றிறே தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச்செய்தது.

‘அதுதானேயாகிறது:-புர:ப்ரபத்திக்கு தேராவும் எது?’
என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘கலங்கி’ என்றுதொடங்கி.

மூ.253.கலங்கி உபாயபுத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தி
யும் பாதகத்தோடு ஓக்கும்.

வ்யா:— அதாவது—ஸக்ருத் அநுஷ்டாநமொழியப்
புரநுஷ்டாநத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தி ஸ்வபூரவத்தை
அறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவாதல் இஷ்ட
ப்ராப்திக்காகவாதல் உபாயபுத்த்யா மீண்டு பண்ணும்
ப்ரபத்தியும் 197.“अथ पातकमौलम्”(அத்ய பாதக பீதஸ்தவம்)
என்று உபாயாந்தரம்போலே பாதகஸமம்—என்கை.

அநந்தரம். சதுர்த்தபதத்தை உபாத்யாநம் பண்ணு
கிறார் ‘மோக்ஷயிஷ்யாமி’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்
செய்கிறார் ‘முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்’ என்று.

மூ. 254. மோக்ஷயிஷ்யாமி-முக்தனும்படி பண்
ணக் கடவேன்.

வ்யா— அதாவது—இவற்றில் நின்றும் விடப்பட்டவ
னும்படி பண்ணக்கடவேன்—என்கை.

இனி. ணிஜர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘ணிச்சாலே’
என்றுதொடங்கி.

மூ. 255. ணிச்சாலே-நானும் வேண்டா, நீயும்
வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப்போங்கா
ணென்கிறான்.

வ்யா:- அதாவது-“யிஷ்யாமி” என்கிற ணிச்சாலே ஸ்வ
யம்கர்த்தாவாகையன்றிக்கே தான் ப்ரயோஜகர்த்தாவாய்
விடுவிக்கக்கடவேனென்கையாலே. நானும் இதுக்கு ஒரு
யத்நம் பண்ணவேண்டா. நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திதக்க
வேண்டா; நீ என்னை ஆஸ்ரயித்த ராஜகுல மாஹாத்மயத்

தாலே உன்னைக்கண்டு தாமே பூயப்பட்டு. *..காணோவொருங்
கிற்றுக் கண்டிலமால்” என்கிறபடியே போனவழி தெரி
யாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போங்காணென்று அருளிச்
செய்கிறான் —என்கை.

இப்படி அருளிச்செய்ததன் கருத்தை வெளியிடுகிறார்
‘என்னுடைய’ என்று தொடங்கி.

மூ. 256. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை
நானிரங்கினால் கிடக்குமோ? என்கை.

வ்யா:— அதாவது— பாபங்களாகிறன, குப்பையில்
ஆமணக்குப்போலே ஏழுந்து, பாம்புபோலே மிடற்றைப்
பிடிப்ப தொன்றன்றிறே; சேதநன் பண்ணின கர்மங்கள்
க்ஷணத்வம்ஸிகளாகையாலே, அப்போதே நசித்துப்போம்;
அஜ்ஞைகையாலே கர்த்தாவான இவனும் மறந்துபோக,
ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞாய் ஒன்றொழியாமல் உணர்ந்திருந்து
ப்ராப்தகாலங்களிலே தப்பாமல் நிறுத்து அநுபூவிப்பிக்கிற
என்னுடைய நிக்ரஹரூப மாகையாலே, அந்த நிக்ரஹ
பலமாய் வந்தவை, நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதிகோடியான
அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் அவ்விஷயத்திற்பின்னை
கிடக்குமோ? என்கை இதுக்குக்கருத்து—என்றபடி.

‘தன்னடையே விட்டுப்போம்’ என்கிற இடத்தில்
அபிப்பிரேதத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘அநாதிகாலம்’ என்று
தொடங்கி.

மூ.257. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்ட
பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

வ்யா:- அதாவது- அநாதியான காலமெல்லாம் தூக்கூர
வஹமான பாபங்கள் வந்து மேலிடப்புக்கால், அவற்றைக்
கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் மதுரஸ்ரயண ராஜகுல

மாஹாத்ம்யமுடைய உன்னைக்கண்டு அவைதான் குடல் கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் -என்கை. “அவை தானே விட்டுப்போம்படி பண்ணுகையாவது, இவை நமக்கு முன்பு உண்டாய்க் கழிந்தது என்று தோற்றதபடி போக்குகை; அதாகிறது—இவை ஸ்ம்ருதிவிஷயமானாலும், தன்னுடைய ஸ்வாபூவிக வேஷத்தைப்பார்த்து ஸ்வப்நங் கண்டாற்போலே இவை நமக்கு வந்தேறியாய்க் கழிந்த தென்றிருக்கையும், ஸ்ம்ருதியாலே து:க்கும் அநுவர்த்தியா திருக்கையும்” என்று தனிசரமத்தில் இவர்தாமே அருளிச் செய்தது இவ்விடத்தில் அநுஸந்தேயம்.

“மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்கிற உத்தமனில் அபிப்ரேதமான ஓரர்த்த விசேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார், இனி என்று தொடங்கி.

மு. 258. இனி உன்கையிலும் உன்னைக்காட்டித் தாரேன். என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

வ்யா:—அதாவது—இத்தனை காலமும் ‘நம் கார்யத்துக்கு நாம் கடவோம்’ என்று நீ திரிகையாலே, தன் கார்யம் தானே செய்துகொள்ளுகிறனென்றிருந்த இத்தனை போக்கி, ‘எனக்கு நீ ஸரீரதயா ஸேஷம்’ என்று அறிந்து என்பக்கவிலே ந்யஸ்த பூரண பின்பு உன்னுடைய பாபவிமோசனார்த்தமான யத்நம் நீ பண்ணிக்கொள்ளென்று உன்கையிலும் உன்னைக் காட்டித்தாரேன்; எனக்கு ஸரீரபூதனான உன்னுடைய அவித்யாருபமாவியத்தை ஸரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?—என்கை. ‘என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ’ என்றது, யத்நபுலித்வங்கள் இரண்டும் தன்னதென்று தோற்றுகைக்காக. ஆகையால், உன்னுடைய விரோதியில் கிடப்பதொன்றில்லை என்றபடி. ‘‘விரோதி நிவ்ருத்தியும், அபிமதப்ராப்தியும் இரண்டும் பூலமாயிருக்க ஒன்றைச் சொல்லுவானென்னென்றில்,

ஓன்றைச் சொன்னால் மற்றையது தன்னடையே வருகையாலே சொல்லிற்றில்லை; 198 “मासैवैष्यसि” (மாமேவைஷ்யஸி) என்று. சீழில் உபாயத்துக்குச்சொன்ன பூலமொழிய இவ்வுபாயத்துக்கு வேறு பூலம் இல்லாமையாலே சொல்லிற்றில்லை என்னவுமாம்; ஆனால், விரோதிநிவ்ருத்திதனைச் சொல்லுவானென்? என்னில்.—அது அதிகமாயையாலே சொல்லிற்று. விரோதிநிவ்ருத்தி பிறந்தால் பூலம் ஸ்வதஸ்ஸித்யுமாயிருக்கையாலே, தனித்துச் சொல்ல வேண்டாவிடே” என்று ஸங்க்யரஹண ஸ்ரீய:பதிப்படி ரஹஸ்யத்திலும், விஸ்தரேண பரந்தபடி தனிசரமங்களிலும் அருளிச்செய்த ஸங்காபரிஹாரங்கள் இவ்விடத்திலே அநுஸந்தேயம்.

அந்தரம், சரமபத்யத்தை உபாத்யாநம் பண்ணுகிறார் ‘மாஸுச:’ என்று. அதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார், ‘நீ உன்கார்யத்திலே’ என்று தொடங்கி.

மூ. 259. மாஸுச:-‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்தாயாமையாலும், நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக் கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லேகாண்’ என்று அவனுடைய ஸோகநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—‘நீ உன்கார்யத்திலே அதிகரித்து நின்றாயாகில், ‘நம்கார்யத்துக்கு என்செய்வோம்?’ என்று கரைந்து ஸோகிக்க ப்ராப்தம்; நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரியாதிருந்தேனாகில், ‘நம்கார்யத்தில் இவன் உத்யாஸீநயிராநின்றான்; நாம் எங்ஙனே உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்?’ என்று ஸோகிக்க ப்ராப்தம்; இங்ஙனன்றிக்கே யத்நபுலீத்வங்கள் இரண்டும் உனக்கு இல்லாதபடியான ஸ்வரூபபாரதந்தர்யத்தை உணர்ந்து, நீ உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரியாதொழிகையாலும், உன்னுடைய ரக்ஷணத்தில் யத்நபுலீத்வங்கள் இரண்டும் என்னதாம்படி

ஸ்வாமியான நான் உன் பக்கத்தில் தடையறுக்கையாலே உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், உனக்கு ஸோகிக்கைக்கு நிமித்தம் இல்லை காண்' என்று, முன்பு ஸோகாவிஷ்டனாய் நின்ற அவனுடைய ஸோகத்தினுடைய நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறான் —என்கை.

இத்தால், 'அஹம் த்வா' என்கிற பதங்களாலே சொல்லப்பட்ட ரக்ஷகரக்ஷயபூதரான இருவருடைய ஸ்வபூாவத் தையும் அநுவதித்துக்கொண்டு ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்தாராயிற்று.

இனிமேல், நிவர்த்தகனான தன்னுடையவும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களினுடையவும் ஸ்வபூாவங்களைச் சொல்லி, ஸோகாபநோத்யநம் பண்ணினபடியை அருளிச்செய்கிறார் 'நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தை' என்றுதொடங்கி.

மூ. 260. நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, நிவர்த்தயங்கள் உன்னை வந்து மேலிடா தென்று சொல்லி, உனக்கு ஸோகநிமித்தம் இல்லைகாண் என்கிறான்.

வ்யா:—அதாவது—“அஹம்” என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதிசு குணவிஷிஷ்டனாய்க்கொண்டு விரோதி, நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, “த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்று ணிச்சால் நிவர்த்தயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி ஒடிப்போமொழிய, என்னையே உபாயமாக ஸ்லீகரித்திருக்கிற உன்னை வந்து மேலிடாது என்னுமிடம்சொல்லி, அநந்தரம் “மாஸுச:” என்கையாலே ‘இப்படியான பின்பு உனக்கு ஸோகிக்க நிமித்த மில்லை’ என்கிறான் —என்கை.

இத்தலையில் விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தான் ஒருப்பட்டு நிற்கிறபடியை அறிவித்து, இவனுடைய முழு-20

ஸோகத்தைப் போக்குகிறமையை அபியுக்தோக்தியை நிதர்ஸனமாக்கிக்கொண்டு அருளிச்செய்கிறார் 'எத்தினால்' என்று தொடங்கி.

மூ. 261. * 'எத்தினாலிடர்க்கடற்கிடத்தியேழை நெஞ்சமே' என்கிறான்.

வ்யா:— அதாவது—திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, ஸர்வேஸ்வரன் இத்தலையில் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்வதாக ஏன்றுகொடுவந்து புகுந்திருக்கிறபடியைச்சொல்லி, 'இனி எதுக்காக நீ து:க்கூஸாகூரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றாற்போலே, ஈஸ்வரனும் இப்போது இத்தலையில் ஸகலபாபங்களையும் போக்குவதாகத் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டமையை அறிவித்து, 'இனி எதுக்காக ஸோகிக்கிறாய்?' என்று இவனைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறான்—என்கை.

இனி, இவனுடைய ஸோகம் மறுவலிடாமல் போக்குகைக்கு உறுப்பானதொரு புகுவதுபூப்ராய விஸேஷத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'பாபங்களை நான் பொறுத்து' என்று தொடங்கி.

மூ. 262. பாபங்களை நான் பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?

வ்யா:—அதாவது—நீ செய்த பாபங்களை நான் முந்துற என்னுடைய க்ஷமாவிஷயமாக்கி, அவ்வளவுமன்றிக்கே பின்னை உன்பக்கல் எனக்கு உண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே † "செய்த குற்றம் நற்றமாகவேகொள்" || "செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்" என்கிறபடியே அவைதன்னைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, இனி நீ ஸோகிக்கக்கடவையோ?—என்கை.

* திருச்சந்த-115. † திருச்சந்த-111. || பெரியாழ்திரு 4-9-2.

ஆக. இவ்வுத்தரார்த்தத்தில் அஞ்சபதூதர் தாலும்-நிவர்த்தக ஸ்வரூபத்தையும், நிவர்த்தயாஸ்ரயத்தையும், நிவர்த்தயங்களான பாபங்களையும், அவற்றினுடைய நிவ்ருத்திப் ப்ரசாரத்தையும், த த் க ர் ய ம ர ன லோகநிவ்ருத்தியையும் சொல்லிற்றாயிற்று.

இனி, இந்த ஸ்லோகார்த்தத்தில் ருசி ஒருவனுக்கு உண்டாகையில் உள்ள அருமையையும், இந்த ஸ்லோகூந்தனக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தையும், இதில் விஸ்வாலோசாத்தத்தியின் அருமையையும், ஈஸ்வரன் தான் முதலிலே இத்தை உபதேஸ்யபாமைக்கு ஹேதுவையும் வேத்யுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதிக்கைக்கு ஹேதுவையும், உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபேண த்யஜிக்குமளவில் தேயாஷமில்லை என்னுமத்தையும், அவைதான் முகூந்தரேண அந்விதங்கள் ஆகையாலே ஸ்வரூபேண த்யக்தங்கள் அன்று என்னுமிடத்தையும், பேற்றுக்கு ஸாதூநம் இன்னது என்னுமத்தையும், பூலஸித்திக்கு இவன்பக்கல் வேண்டும் அம்ஸத்தையும், ஈஸ்வரனுக்கு இவனுடைய ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்னுமத்தையும், இவ்வர்த்தத்தில் ஆஸ்திக்யாதிகள் உண்டாய்ப் பிழைத்தல் இல்லையாகில் நஸித்தவித்தனை என்னுமத்தையும், வ்யவஸாயஹீநன் இதில் அந்வயித்தால் விநாஸபர்யந்தமாம் என்னுமத்தையும், இதுக்கு அதிகாரிகள் இன்னார் என்னுமத்தையும் அடைவே அருளிச்செய்து தலைக்கட்டுகிறார்.

அவற்றில் ப்ரதூமத்தில், இதில் ஒருவனுக்கு ருசிபிறக்கையில் உள்ள அருமையை தூர்ஸிப்பிக்கைக்காக ஓர் ஐதிஹ்யத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக' என்று தொடங்கி.

மூ. 263. உய்யக்கொண்டார் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

வ்யா:—அதாவது—தத்வநிர்ணயம் பண்ணின உய்யக் கொண்டார் புக்திரிஷ்ட்யூராயிருக்கையாலே, அவரை ப்ர பத்திரிஷ்ட்யூரம்படி பண்ணவேணுமென்று, அவருக்குஇந்த ஸ்லோகார்த்தத்துத்தை அருளிச்செய்த அளவிலே, 'அர்த்த ஸ்திதி அழகிதாயிருந்தது; ஆகிலும், அத்தைவிட்டு இத்தைப் பற்றத்தக்க ருசி எனக்கு இல்லை'என்ன, 'வித்துவா னகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; புகுவத்ப்ரஸாதும் இல்லாமையாலே ருசி பிறந்ததில்லை' என்று அவர் விஷயமாக உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது-என்கை.

இனி, இந்த ஸ்லோகத்துக்கு இன்னதிலே நோக்கு என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு' என்று.

மூ. 264. இதுக்கு ஈஸ்வர ஸ்வாதந்தர்யத்திலே நோக்கு.

வ்யா:—அதாவது—ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒருதலையும், தான் ஒருதலையுமாயிருக்கிற இந்த ஸ்லோகத்துக்கு ஸாஸ்த்ர விஹிதமான ஸகலதூர்மங்களையும் ஸ்வாஸநமாக விடுவித்து, இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷ ஸாதூநமாய், ப்ராப்தி ப்ரதிபூந்தூக ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்பொகட்டு, ஸ்வ ப்ராப்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸ்வாதீந ஸகலப்ரவர்த தகனான ஈஸ்வரனுடைய ஸ்வாதந்தர்யத்திலே தாத்பர்யம்— என்கை.

இனி, இதில் விஸ்வாஸோத்பத்தியில் அருமையை அருளிச்செய்கிறார் 'இதுதான்' என்று தொடங்கி.

மூ. 265. "இதுதான் அநுவாதுகோடியிலே" என்று வங்கிப்புரத்துநம்பி வார்த்தை.

வ்யா:— அதாவது—இந்த ஸ்லோகார்த்தந்தான் அநுவாதுத்தினுடைய கோடியிலே என்று ஆப்ததமரான வங்கிப் புரத்து நம்பி அருளிச்செய்யும் வார்த்தை—என்கை.

‘அது எத்தாலே’ என்ன அருளிச்செய்கிறார் ‘அர்ஜுநன்’ என்று தொடங்கி.

மூ. 266. அர்ஜுநன், க்ருஷ்ணனுடைய ஆணைத் தொழில்களாலும், ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும், இவனே நமக்குத் தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே.

வ்யா;—அதாவது—இதுக்கு அதிகாரியான அர்ஜுநன் பூரவ்யமே தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அக்டிதக்டநாஸாமர்த்ய ப்ரகாஸகமான அதிமாநுஷ சேஷ்டிதங்களாலும், 199 “एष नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः। नागपर्यङ्कमुत्सृज्य ह्यागतो मथुरां पुरीम्॥” (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:| நாகபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜ்ய ஹ்யாகுதோ மதுராம் புரீம்॥) 200. “पुण्या द्वारवती यत्र तवास्ते मधुसदनः। साक्षाद्देवः पुराणोऽसौ स हि धर्मः सनातनः॥” (புண்யா த்வாராவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸதிதந:| ஸாக்ஷாத்தேவ: புராணோஸௌஸஹி த்ரம்ஸ ஸநாதந:॥) 201. “यत्र नारायणो देवः परमात्मा सनातनः। तत्र कृष्णं जगत् पार्थ तीर्थान्यायतनानि च॥” (யத்ர நாராயணே தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந:| தத்ர க்ருத்ஸ்நம் ஜகத் பார்த்த தீர்த் த்நாயாயதநானி ச॥) 202. “ये च वेदविदो विप्राः ये चाध्यात्मविदो जनाः। ते वदन्ति महात्मानं कृष्णं धर्मं सनातनम्॥” (யே ச வேத விதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா:| தே வதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த்ரம்ம் ஸநாதநம்॥) 203. “पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते। पुण्यानामपि पुण्योऽसौ मङ्गलानाञ्च मङ्गलम्॥” (பவித்ராணம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்யதே| புண்யா நாமபி புண்யோஸௌ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம்॥) 204. “कृष्ण एव हि लोकानामुत्तरिपि चाप्ययः। कृष्णस्य हि कृते भूतमिदं विश्वं चराचरम्॥” (க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்திரபி சாப்யய:| க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதம் இதம் விஸ்வம் சராசரம்॥) என்று ம். இத்யாதிகளாயிருந்துள்ள பராவரதத்த்வ

யாத்ராத்மய வித்துக்களான ருஷிகள் வாக்யங்களாலும், பூரல் யாத்ப்ரப்யருதி புரவாஸத்யஸ்யோடு வநவாஸத்யஸ்யோடு வாசியற க்ருஷ்ணன் தன் கார்யத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும், 'இவன் சொல்லுகிற உபாயங்கள் எல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்' என்று விஸ்வஸித்தபின்பு 'ஆனால் என்னைப்பற்று' என்று சொல்லுகையாலே—என்கை.

இது தன்னை முதலிலே உபதேசியாமைக்கு ஹேதுவை அருளிச்செய்கிறார் 'புறம்பு' என்று தொடங்கி.

மூ. 267. புறம்பு பிறந்தது எல்லாம், இவன் நெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

வ்யா:-அதாவது—205. “यच्छेयः सान्निधितं ब्रहि तस्मै शिष्यः तैश्च शाधि मां त्वां प्रपन्नम्॥” (யச்சேயேய: ஸ்யாந் நிஸ்சிதம் (புருஹி தந்மே ஸரிஷ்யஸ்தேஹம் ஸாதி, மாம் த்வாம் ப்ரபந்ம்) என்ற இவனுக்கு உபாயோபதேசமப்பண்ணத் தொடங்குகிறவளவிலே முதலிலே இத்தை உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்க நின்று உபதேசித்தது எல்லாம் 'அவ்வளவிலே பர்யவஸித்துவிடுமோ? அவற்றினுடைய தேர்ஷக்யர்ஸநத்தாலே இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதி, காரியாமோ?' என்று இவனுடைய ஹ்ருத்யத்தை சோதிக்கைக்காக—என்கை.

'ஆனால், இவனன்றோ இப்படி ஹ்ருத்ய சோத்யநார்த்த, மாக உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தவன்? வேத்யபுருஷன் அவற்றை விதிப்பானென்?' என்ன அருளிச்செய்கிறார் 'வேத்யபுருஷன்' என்று தொடங்கி.

மூ. 268. வேத்யபுருஷன் உபாயந்தரங்களை விதித்தது, கொண்டிப் பசுவுக்குத் தடிக்கட்டி விடுவாரைப் போலே, அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த களிப்பு அற்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக.

வ்யா:—அதாவது—ஆப்ததமனான வேத்புருஷன் 206. “विज्ञाय प्रज्ञां कुर्वीत” (விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத) 207. “ओमित्यात्मानं ध्यायथ” (ஓமித்யாத்மாநம் த்யாயத) 208. “आत्मानमेव लोकमुपासीत” (ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத) 209. “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः” (ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யஸ் ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:) இத்யாதிகளாலே உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாத்யநமாக விதித்தது-பட்டிதின்று திரிகிற பசுவுக்கு இடைஞ்ச வஸப் படுகைக்காகக் கழுத்திலே தடியைக் கட்டிவிடுவாரைப் போலே. அஹங்காரமமகாரவஸ்யனாய்க் களித்துத் திரிகிற இவனுக்கு. 210. “जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसमाधिभिः” (ஜந்மாந் தரஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபி:) என்கிறபடியே காயக்லேஸரூபமான கர்மாநுஷ்டநம் இந்த்ரியஜயம் முதலான அருந்தேவைகளாலே செறுப்புண்டு அந்தக்களிப்புப் போய் புகுவத்பாரதந்தர்யமாகிற ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் பிறக்கைக்காக—என்கை.

‘ஆனால். இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநோத்ய ஹேதுவான இவற்றைவிட்டால் குற்றமாகாதோ?’ என்ன. அருளிச் செய்கிறார் ‘ஸந்யாஸி’ என்று தொடங்கி.

மூ. 269. ஸந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமா போலே இவ்வளவு பிறந்தவன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம் வாராது.

வ்யா:—அதாவது-சரமாஸ்ரமத்திலே அந்விதனானவன் பூர்வாஸ்ரம தூர்மங்களை விடுகிறபோலே. அந்யோபாயங்களினுடைய ஸ்வரூபவிரோதித்வாதிகளாலே ஸித்தேத்யோபாயத்திலே இழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞாநபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் தேஷாஷமாகாது-என்றபடி.

‘இவைதான் ஆகாராந்தரத்தாலே அந்விதங்களாகையாலே, இவற்றில் இவன் தனக்கு ஸ்வரூபத்யாகும் இல்லை’

என்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் 'இவன் தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்' என்று.

மூ. 270. இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

வ்யா:-அதாவது—ஸாதூநாந்தரபரித்யாக்ய பூர்வகமாக ஸித்த்யஸாதூந பரிக்குரஹம் பண்ணின இவ்வதிக்காரிதான். கர்மஜ்ஞாநாதிகர்கள் ஆகிற இவைதன்னை ஸ்வரூபேண த்யஜித்திலன் — என்கை.

'அது எங்ஙனே?' என்ன. அருளிச்செய்கிறார் 'கர்மம்' என்று தொடங்கி.

மூ. 271. கர்மம்-கைங்கர்யத்திலே புகும்; ஜ்ஞாநம்-ஸ்வரூபப்ரகாஸத்திலே புகும்; புக்தி-ப்ராப்யருசியிலே புகும்; ப்ரபத்தி-ஸ்வரூபயாத்நாத்மயஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

வ்யா:-அதாவது-ஸ்வவர்ணஸ்வாஸ்ரமோசிதமாக இவன் அநுஷ்டிக்கும் விஹித கர்மம், ஸாதூநபூத்ய்யாவன்றிக்கே ஆந்ருஸம்ஸ்யத்தாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கையாலே, ஈஸ்வரனுக்கு மிகவும் உகப்பாகையாலே, தத்ப்ரீதி ஹேதுவாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே அந்தர்பூவிக்கும். | “நுண்ணறிவு” என்கிறபடியே ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாகப் பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்கும் உறுப்பான ஸுக்ஷ்ம ஜ்ஞாநம், ஸாதூநபூத்ய்ய கழிந்தவாறே ஸ்வரூபத்தினுடைய ப்ரகாஸத்திலே அந்தர்பூவிக்கும். 211. “भक्त्या त्वनस्यया शक्यः” (புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய:) என்கிறபடியே புக்யுவத்ப்ராப்திக்கு ஸாதூநமான புக்தி அந்த ஸாதூநபூத்ய்ய போனவாறே பேராஜநத்துக்குக் க்ஷுத்துப்போலே ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்துக்குப் பூர்வக்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக் கக்கடவதான ருசியிலே அந்தர்பூவிக்கும். ஸித்த்யேதாபாய

வரணரூபையான ப்ரபத்தி ஏகபத்யத்திலே சொல்லுகிற படியே ஸாத்யநபூவம் கழிந்தவாறே அத்யந்தபரதந்த்ரதயா அநந்யரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய யாத்யாத் ம்யஜ்ஞாநத்திலே அந்தர்பூவிக்கும்—என்கை.

‘பூக்தி ப்ரபத்திகள் இரண்டையுங் கழித்தால் இவன் தனக்குப் பூலஸாத்யநமாவது எது? என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘ஒருபூலத்துக்கு’ என்றுதொடங்கி.

மூ.272. ஒரு பூலத்துக்கு அரிய வழியையும், எளிய வழியையும் உபதேசிக்கையாலே, இவை இரண்டும் ஒழிய பூகூவத்ப்ரஸாத்யமே உபாயமாகக்கடவது.

வ்யா:-அதாவது-பூகூவத் ப்ராப்தியாகிற ஒருபூலத்துக்கு 212. “जन्मान्तरसहस्रेषु तपोज्ञानसाधिमिः। नराणां क्षीणपापानां कृष्णं भक्तिः प्रजायते॥” (ஐந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாந ஸமாதிபிஃ। நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பூக்தி: ப்ரஜாயதே) என்கிறபடியே அநேக ஐந்மங்களிலே கர்ம ஜ்ஞாநாதிசுளாகிற அங்குங்களாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அரிதாயிருந்துள்ள பூக்திமார்க்குத்தையும், “ஸர்வ த்யர்மாந் பரித்யஜ்ய” என்று ஸகலப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸக்ருத்யநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள ப்ரபத்திமார்க்குத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாத்யநகௌரவ லாகூவங்களில் தாத்பர்யமின்றிக்கே தத் தத்வயாஜேந பூலப்ரத்யனாகாநின்றிள்ள அவனுடைய ப்ரஸாத்யமே ப்ரத்யாநமாகையாலே, பூக்திப்ரபத்திகளாகிற இவையிரண்டுமொழிய பூகூவானுடைய ப்ரஸாத்யம் உபாயமாகக் கடவது—என்கை.

‘ஆனாலும், பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனும் உண்டாகவேண்டாவோ?’ என்ன. அருளிச்செய்கிறார் ‘பேற்றுக்கு’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 273. பேற்றுக்கு வேண்டுவது—விலக்காமை யும், இரப்பும்.

வ்யா:— அதாவது— ப₂லஸித்₃தி₄க்குச் சேதநன் பக்கல் உண்டாகவேண்டுவது-ஸ்வயத்நத்தாலே அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காதொழிகையும், அது புருஷார்த்த₂ மாகைக்கு உறுப்பான இரப்பும்—என்கை.

‘இங்ஙனன்றிக்கே, இவன்பக்கலிலும் சிலஸுக்ருதம் உண்டானால் ஆகாதோ?’ என்ன, அது உபாயபூ₄தனுக்கு அநிஷ்டமென்னுமத்தை அருளிச்செய்கிறார் ‘சக்ரவர்த்தித் திருமகன்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 274. சக்ரவர்த்தித் திருமகன், பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன், புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்.

வ்யா:— அதாவது—213. “रामो विग्रहवान् धर्मः” (ராமோ விக்ரஹவாந் த₄ர்ம:) என்கிற சக்ரவர்த்தித்திருமகன் 214. “यदि वा राघवः स्वयं” (யதி₃வா ராவணஸ் ஸ்வயம்) என்று ‘பாபிஷ்ட₂னான ராவணன்தானாகிலும் அழைத்துவாரும்’ என்கையாலே பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடல் அல்லாமையாலே, ‘பாபத்தோடே வரிலும் அமையும்’ என்றான்; 215. “कुण्डं धर्मं सनातनं” (க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம்) என்கிற இவன் ‘ஸர்வத₄ர்மாந் பரித்யஜ்ய’ என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைப் போகட்டு வரவேணுமென்றான்—என்கை. ஆகையால், ஸஹாயாந்கர ஸம்ஸர்க்க₅ அஸஹனான உபாய பூ₄தனுக்கு இவன்பக்கல் ஸுக்ருதம் அநிஷ்டம் என்று கருத்து.

இவ்வர்த்த₂த்தில் இழிந்தவனுக்கு—ஆஸ்திகனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய் ந₅சித்தல் ஒழிய, மத்யமஸ்தி₂தி

யில்லை என்னுமத்தைப் பூர்வாசார்ய வசநத்தாலே அறி
விக்கிறார் 'ஆஸ்திகனாய்' என்றுதொடங்கி.

மூ.275. “ஆஸ்திகனாய் இவ்வர்த்தத்தில் ருசி விஸ்
வாஸங்களுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனாய்
நஸித்தல் ஒழிய நடுவில் நிலையிலை” என்று பட்டார்க்கு
எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—அதாவது—“இவ்வர்த்தத்தில் அந்விதான வன்
புகுவத்ப்ரபாவத்தால் ‘இது ஸத்யம்’ என்று ஆஸ்திகனாய்
இவ்வர்த்தத்தில் ருசியும். ‘இது தப்பாது’ என்கிற விஸ்
வாஸமுமுடையனாய் உஜ்ஜீவித்தல், ஸாஸ்த்ரங்களெல்லாம்
ஒருதலையும் இது ஒருதலையுமாய் இப்படியிருப்பதொன்
றுண்டோ?” என்று நாஸ்திகனாய் இத்தை அநாதூரித்து
நசித்தலித்தனையொழிய, நடுவிலொரு நிலையிலை” என்று
ஸகலஸாஸ்த்ர வித்தமரான பட்டருக்கு ஆப்ததமரான
எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை—என்கை.

‘வ்யவஸாயஹீநனுக்கு இதில் அந்வயம் விநாஸத்துக்கு
உடலாம்’ என்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்
கிறார் ‘வ்யவஸாயம்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 276. வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதில்
அந்வயம், ஆமத்தில் பேராஜநம்போலே.

வ்யா:—அதாவது—இதிற் சொல்லுகிற த்யாக்ய ஸ்வீகாரங்
களுக்கு ஈடான வ்யவஸாயம் இல்லாதவனுக்கு இதிலுண்
டான அந்வயம், அஜீர்ணதூஸையிற் பண்ணின பேராஜநம்
மரணஹேதுவாமாபோலே விநாஸஹேதுவாய்ப் பர்ய
வஸிக்கும்—என்கை.

இதுதனக்கு அதிகாரிகள் இன்னாரென்னுமத்தை
அருளிச்செய்கிறார் ‘விட்டுருசித்தர் கேட்டிருப்பரென்கிறபடியே
அதிகாரிகள் நியதர்’ என்று.

மூ. 277. * “விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்கிற படியே அதிகாரிகள் நியதர்.

வ்யா:— அதாவது—* “செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர்” என்று ‘கரணத்ரயத்தாலும் செவ்வியராய். அது தன்னை அர்த்தக்ரியாகாரியாய்க்கொண்டு கோயிலிலே சாய்ந்தருளினவர்தாம். அர்ஜுநவ்யாஜத்தாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேநின்று அருளிச்செய்த யதூர்த்தமுமாய்ச் சீரியதுமாய் ஸுலபுமுமான “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ” என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு. தந்நிஷ்டராயிருப்பர்” என்கிறபடியே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள் இது கேட்டால் இதன்படியே நியதராயிருக்குமவர்கள்—என்கை.

இவ்வர்த்தநிஷ்டரான ஆழ்வார்களுடைய தீவ்யஸூக்தியில் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கபடுமவற்றை அருளிச்செய்து இதுதன்னை நிகழிக்கிறார் ‘வார்த்தையறிபவர்’ என்றுதொடங்கி.

மூ. 278. † “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும் || “அத்தனாகி” என்கிற பாட்டும் இதுக்கு அர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்

சரமச்லோகப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிய முழுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

வ்யா—அதாவது—† “வார்த்தையறிபவர்—பேர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவை பேர்த்துப் பெருந்துன்பம் வேரறநீக்கித் தன்தாளின்கீழ்ச் சேர்த்து அவன் செய்யுஞ் சேமத்தையெண்ணித் தெளிவுற்று மாயவற்கு ஆளன்றியாவரோ” என்று “மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற நல்வார்த்தையை அறியுமவர்கள் பரணிக்கடு / வரிந்தாற்போலே இவ்வாத்

* நாச்-திரு 10-10. † திருவாய் 7-5-10. || திருச்சந்த 115. / (பா) பரந்தாற்போலே.

மாவைச் சூழப்பொதிந்துகிடக்கிற ஐந்மங்களோடும். அவை
 புக்கவிடத்தே புகக்கடவதான வ்யாதி்யோடும். அங்ஙனே
 யாகிலும் சிறிதுநாள் செல்லாதபடி இடிவிழுந்தாற்போலே
 வரும் ஐரையோடும், அங்ஙனையாகிலும் இருக்கவொண்
 னாதபடி இவனுக்கு அநபிமதமான விநாஸமுமாகிற
 இவற்றை விரகர் நெடுஞ்சுவர் தள்ளுமாபோலே தள்ளி.
 அவைபோன அநந்தரம் வரக்கடவதான கைவல்யமாகிற
 மஹாது:க்கூத்தை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, பாதுரேசை
 போலே தன் திருவடிகளின் கீழே சேரும்படிபண்ணி. புநரா
 வ்ருத்தியறும்படி அவன்பண்ணும் ரக்ஷையை அருஸந்தித்து
 வ்யவஸிதராய்க்கொண்டு தங்களுக்கு ஆஸ்ரயணியளாய்
 வீரோதிநிவர்த்தகனை ஆஸ்ரயபூகனுக்கு ஒழிய வேறொரு
 வர்க்கு ஆளாவரோ?—என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்த
 “வார்த்தையறிபவர்” என்கிற பாட்டும், “முத்தனார் முகுந்
 தனார் ஒத்தொவ்வாத பல் பிறப்பொழித்து நம்மையாட்
 கொள்வான்-அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம்பிரானுமாய்ப்
 புகுந்து-நம்முள் மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே! எத்தினால்
 இடர்க்கடல் கிடத்தி” என்று ‘ஹேயப்ரத்யநீகராகையாலே
 அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகூந்தூராய், முக்திபூமிப்ரதூரானவர்
 ஸகல தேஹுவர்த்திகளான ஆத்மாக்களும் ஐஞ்ஞானகாகர
 தயா ஒத்து, தேவாதி்யேயத்தாலே, ஒவ்வாமலிருக்கும் டல
 வகைப்பட்ட ஐந்மங்களைப்போக்கி, நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்
 போந்த நம்மை நித்யஸூரிகள் கொள்ளும் அடிமையைக்
 கொள்ளுகைக்காக ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவா
 யும், ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவாயும், அடிமை
 கொள்ளக்கடவ நம்முடைய ஸ்வாமியாயும், இப்படி எர்வ
 விதபூந்துஷுமாய், நம்முடைய தண்மையையும் தம்முடைய
 பெருமையையும் பாராதே நம்முடைய ஸர்வபூர்த்தையும்
 தாமேயேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராக ஹேயமான நம்
 முள்ளே புகுந்து ஒருநீராகப் பொருந்தினார்; அறிவிவியான
 நெஞ்சே! நம்முடைய ஹிதம் அறிகைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞ
 ராயோ அவன் அஜ்ஞனாயோ, ஹிதத்தைப் ப்ரவர்த்திப்

பிக்கைக்கு நாம் சுக்தராயோ அவன் அஸக்தனாயோ, கார்யஞ்செய்து கொள்ளுகைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ அவன் அப்ராப்தனாயோ, தன் மேன்மைபாராதே தாழ்நின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க எத்தாலே நீ தூக்கூஸாகூரத்திலே கிடக்கிறது?' என்று திருமழிகைப்பிரானருளிச்செய்த "அத்தனாகி" என்கிற பாட்டும் இந்த ஸ்லோகத்துக்கு அர்த்தமாய் அநுஸந்தேயம்—என்கை.

ஆக, இத்தால் ஸ்வீகாராங்கூதயா த்யாஜ்யமான தூர்ம விஸேஷங்களையும், அந்த தூர்மங்களினுடைய த்யாகூப்ரகாரத்தையும், அந்த தூர்மத்யாகூ பூர்வகமாகப் பற்றும் விஷயத்தினுடைய ஸௌலப்யாதி குணயோகூத்தையும், அக்குணவிஸீஷ்ட வஸ்துவினுடைய ஸஹாய அஸஹத்வ லக்ஷணமான நைரபேக்ஷயத்தையும், நிரபேக்ஷ வஸ்துவினுடைய உபாயபூவத்தையும், அத்தை உபாயத்வேந ஸ்வீகரிக்கையையும், ஸ்வீக்ருதமான உபாயத்தினுடைய ஜ்ஞாந சுக்த்யாதி குணயோகூத்தையும், அக்குணவிஸீஷ்ட வஸ்து விலே ந்யஸ்தபூரணை அதிகாரியையும், அதிகாரிக்கு விரோதியான பாபஸமூஹத்தையும், அப்பாபவிமோசந ப்ரகாரத்தையும், அப்பாபவிமோசகனைப் பற்றின அதிகாரியுடைய நைரபூர்யத்தையும் சொல்விறுயிற்று.

சரமஸ்லோகப்ரகரண வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே ஸரணம்.

சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த

முருகசூப்படி வ்யாக்யானம்

ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

மு முக்ஷு ப்படி வ்யாக் யான ப்ர மாண த்திர ட்டு.

1. அஸந்நேவ ஸ ப்ரவதி அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத்ய சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்ய வேத்ய | ஸந்தமேநம் ததோ விது: ||

[‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) இல்லையாகில், அவன் (இருந்தும்) இல்லாதவனாகவே ஆகிறான். ‘ப்ரஹ்மத்தை அறிகிறான்’ என்பது (ஒருவனுக்கு) உள்ளதாகில், அதனால் இவனை உள்ளவனாக (நல்லோனாக) அறிகிறார்கள்.]

2. லக்ஷ்மீநாதஸ்மாநம்ப்யாம் நாத்யாமுநமத்யமாம் |

அஸ்மத்யாசார்யபர்யந்தாம் வந்தேய குருபரம்பராம் ||

[லக்ஷ்மீநாதஸ்தானிடமிருந்து தொடங்குவதும், நாதமுனிகளையும், யாமுனமுனிகளையும் நடுவிலுடையதும், எம்முடைய ஆசார்யருடன் முடிவதுமான குருபரம்பரையை வணங்குகிறேன்.]

3. ஸ்வஜ்ஞாநம் ப்ராபகஜ்ஞாநம் ப்ராப்யஜ்ஞாநம் முமுக்ஷுபி: |

ஜ்ஞாநதரயமுபாதேயம் ஏதத்யந்யந்ந கிஞ்சந ||

[தன் (ஆத்மஸ்வரூப) ஜ்ஞாநமும், உபாயஜ்ஞாநமும், புருஷார்த்த ஜ்ஞாநமும், ஆகிய மூன்றாவகை அறிவுகள் முமுக்ஷுக்களால் கொள்ளத்தக்கவை. வேறெதுவும் வேண்டியதில்லை.]

4. மந்தாரம் த்ராயத இதி மந்த்ர:

[மனனம் செய்பவனைக் காப்பாற்றுவது என்னும் காரணத்தாலே மந்திரம் எனப்படுகிறது.]

-
1. தை-ஆந-6. 2. ஆழ்வான் முக்தகம். 3.
4. வ்யுத்தபத்தி.

5. தேஹாஸக்தாத்மபுத்தி₃ யதி₃ ப₄வதி பத₃ம் ஸாது₄ வித்யாத் த்ருதீயம்

ஸ்வாதந்த்ரபாந்தே₄ யதி₃ ஸ்யாத் ப்ரத₂மமிதரஸேஷத்வதீ₄ர்சேத்₃ த்விதீயம் |

ஆத்மத்ராணோம்முக₃ர்சேந்நம இதி ச பத₃ம் ப₃ாந்த₄வாப₄ாஸலோல:
ஸப்₃த₃ம் நாராயணக்₃யம் விஷயசபலதீ₄ர்சேச் சதுர்த்தீ₂ம் ப்ரபந்₃||

[ப்ரபந்நனாவன். தேஹத்தில் ஆத்மபுத்தி₃யையுடைய வன்னனாகில் (தான் ஐஞாந₁காரனென்று காட்டும் ப்ரணவத்தின்)முன்றாவது பத₃மான மகாரத்தை நன்கு அறியக்கடவன். தான் சுதந்திரன் என்னும் எண்ணத்தாலே அறிவு கெட்டிருந்த₁னாகில் (தன்னை ஈஸ்வரஸேஷமென்றறிவிக்கிற ப்ரணவத்தின்) முதற்பத₃மான அகாரத்தையும், மற்றவர்களுக்குத் தன்னை அடிமையென்று எண்ணினனாகில்(அவனுக்கே அடிமையென்று அறிவிக்கும் ப்ரணவத்தின்) இரண்டாவது பத₃மான உகாரத்தையும், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் ஈடுபட்டானாகில் (தன்னைத்தான் ரக்ஷிக்கமுடியாதெனக்காட்டும்) நம: என்னும் பத₃த்தையும், ஆப₄ாஸ(மேலெழுத்தோன்றும்)ப₃ாந்துக்களிடம் ஈடுபட்டானாகில் (எல்லாவற்றும் அவனையென அறிவிக்கும்) நாராயணன் என்னும் ஸப்₃த₃த்தையும், ஸப்₃த₃ாதி₃ விஷயங்களில் ஈடுபட்ட புத்தி₃யையுடையவனாகில் (புத்திவகைக்கரிய ரஸத்தைப் பிரார்த்திக்கும்) 'ஆய' என்னும் சதுர்த்தி₂யையும் நன்கு அறியக்கடவன்.]

6. ருசோ யஜு₃ம்ஷி ஸாமாநி ததைவாத்₃ர்வண₃ரி ச |

ஸர்வமஷ்டாக்ஷராந்த:ஸ்த₃ம் யச்சாந்யத₃பி வாந்மயம் ||

[ருக். யஜு₃ஸ், ஸாமம், அத்₃ர்வணம் என்னும் வேதங்களும், மற்றும்ள்ள உப₃்ரம்ஹணவாக்குகளுமாகிய எல்லாம் அஷ்டாக்ஷரத்தில் அடங்கியுள்ளன.]

7. மந்தராணம் பரமோ மந்தரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம் |

பவித்ராஞ்ச பவித்ராணம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: ||

[மந்திரங்களுள் மேலான மந்திரமும், ரஹஸ்யங்களுள் மேலான ரஹஸ்யமும், பரவனங்களுள் பரமபாவனமும் பழையதான (அஷ்டாக்ஷரமெனும்) மூலமந்திரமேயாகும்.]

5. அஷ்டஸ்லோகி-4. 6. வருத்த₃ஹாரீதஸ்ம்ருதி 6-48.

7. நாரதீயகல்பம், அஷ்டாக்ஷரப்₃ரஹ்மவித்யை 1-11.

8. குரும் ப்ரகாஸயேத் தீமார் மந்த்ரம் யத்நேந கோபயேத் |
அப்ரகாஸப்ரகாஸாப்யாம் க்ஷீயேதே ஸம்பத்யாயுஷ் ||

[அறிவாளியாயிருப்பவன் குருவை வெளிப்படுத்தக்கடவன்; மந்திரத்தை மிகமுயன்று (அநதிகாரிகளிடமிருந்து) மறைக்கக்கடவன்; (ஆசாரியனை) வெளிப்படுத்தாததாலும். (மந்திரத்தை) வெளிப்படுத்துவதாலும் (முறையே) செல்வமும் ஆயுளும் நசுக்கும்.]

9. தைவாதீநம் ஜகத் ஸர்வம் மந்த்ராதீநம் து தைவதம் |

தந்மந்த்ரம் ப்ரஹ்மணாதீநம் தஸ்மாத் ப்ரஹ்மண தைவதம் ||

[எல்லாவுலகும் தெய்வத்திற்கு வஸப்பட்டது. தெய்வமோ வெனில் மந்திரத்திற்குக் கட்டுப்படுவது; அந்த மந்திரம் ஆசார்யவஸத்திலிருப்பது. ஆகையால் ஆசாரியனே (சேதனனுக்கு) தெய்வமாவான்.]

10. மந்த்ரே தத் தைவதாயாஞ்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ |

த்ரிஷு புக்தி: ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதமஸாதநம் ||

[மந்திரத்தினிடத்தும். அதன் தைவதையிடமும் அப்படியே அம்மந்திரத்தையளித்த ஆசாரியனிடமும் (ஒன்றொழியாமல்) இம்முன்றினிடமும் எப்போதும் பக்தி செய்யப்படவேண்டும்; அந்த புக்தியே (புகுவத் ப்ராப்திக்கு) முதல் உபாயமாகும்.]

11. தாஸபூதா: ஸ்வத: ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந: |

நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் ப்ரந்தே மோக்ஷே ததேவ ச ||

[எல்லா ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்களன்றோ. ஸம்ஸாரத்திலும் மோக்ஷத்திலும் அவர்களுக்கு வேறுவகை லக்ஷணமில்லை.]

12. பதிம் விஸ்வஸ்யாத்மேஸ்வரம் |

[உலகிற்குப் பதியும். தனக்குத் தானே ஈஸ்வரனுமாயிருப்பவன் நாராயணன்.]

8. ஸேஷஸம்ஹிதை 14-50. 9. விஹகேந் த்ரஸம்ஹிதை படலம்-22. 10. விஷ்ணுதத்வம். 11. ஹாரீதஸ்மிருதி. 12. தை-நா. முமு-22

13. ஸ்வத்வமாத்மநி ஸஞ்ஜாதம் ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம் |

உப்யோரேஷ ஸம்புந்தோ ந பரோ஽பிமதோ மம ||

[உடைமையாயிருக்கும் தன்மை ஆத்மாவில் இயற்கையாயிருப்பது; உடையவனுக்குத் தன்மை ப்ரஹ்மத்திடம் இயற்கையாயிருப்பது. இருவர்க்கும் இதுவே ஸம்பந்தம்; வேறெதையும் நான் ஒப்பவில்லை.]

14. ஸம்ஸார ஸாக்ஷம் கோரமநந்த க்லேஸபூஜநம் |

த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநீஷிண: ||

[கொடியதாய், அளவற்ற துன்பத்திற்கு இருப்பிடமான ஸம்ஸாரக்கடலை உனனை ஸரணடைந்தே மனிகர்கள் தாண்டுகிறார்கள்.]

15. ப்ராப்யஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ரூபம் ப்ராப்துர்ச ப்ரத்யக்ஷாத்மந: |

ப்ராப்த்யுபாயம் பூலம் ப்ராப்தேஸ் ததா ப்ராப்திவிரோதி ச ||

வத்யந்தி ஸகலா வேத்யாஸ் ஸேதிஹாஸபுராணகா: |

முநயர்ச மஹாத்மாநோ வேத்யேத்யார்த்தவேதிந: ||

[அடையத்தக்க பரம்பொருளின் தன்மை, அடைபவனான ஜீவாத்மாவின் தன்மை, அடையும் வழி, அடைந்து பெறும் பயன், அடைவதற்குத் தடை ஆகியவற்றை இதிஹாஸ புராணங்களோடு கூடிய எல்லா வேதங்களும் வேதாஸப் ப்ரார்த்தங்களையறியும் மஹாபுருஷர்களான முனிவர்களும் உரைக்கின்றனர்.]

16. ஈஸேஸிதவ்ய ஸம்பந்தாத்நிதம்ப்ரத்யுமாத்யபி |

ரக்ஷிஷ்யத்யநுகூலாந்ந இதி யா ஸுத்ருட்யா மதி: ||

ஸ விஸ்வாஸோ புவேத்

[அநாதியாயிருக்கும் உடையவனுக்கும் உடைமைக்கு முள்ள உறவால், அன்புடைய நம்மை அவசியம் ரக்ஷித்தே தீருவான் என்னும் உறுதியான எண்ணமே மஹாவிராடஸம் எனப்படுகிறது.]

13. ஸ்ரீவிஷ்ணுகத்வம். 14. ஜிதந்தே 1-4 15. ஹாரீத ஸ்மிருதி 8-141. 16. லக்ஷ்மீதந்தரம் 17-70.

17. ஏவம் ஸம்ஸ்ருதிசக்ரஸ்தே பூராம்யமானே ஸ்வகர்மபி: |
ஜீவே து:க்கூருலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யபஜாயதே ||

[ஸம்ஸார சக்கரத்தில் தன் கருமங்களால் இவ்வண்ணம் சுழன்று துன்புற்ற ஜீவனிடத்தில் விஷ்ணுவுக்கு விவரிக்க முடியாததொரு கருணை உண்டாகிறது.]

18. 14-வது இலக்கம் காண்க.

19. ஸம்ஸாரரர்ணவமக்ஷநாநாம் விஷயாக்ராந்த சேதஸாம் |
விஷ்ணுபோதம் விநா நாந்யத் கிஞ்சித்யஸ்தி பராயணம் ||

[ஸம்ஸாரக்கடலில் முழுதி. (முதலைகள்போன்ற) விஷயங்களாலே பீடிக்கப்பட்ட மனத்தையுடையவர்களுக்கு விஷ்ணு வாசிற (ஸ்ர்வவ்யாபியான) ஓடத்தைத்தவிர வேறு கரை சேர சிறந்த உபாயமில்லை.]

20. ஆஸ்திகோ தூர்மஸீலஸ்ச ஸீலவாந் வைஷ்ணவ: ஸுசி: |
கும்பீரஸ்ச துரோ தீர: ஸிஷ்ய இத்யபிதீயதே ||

[ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (அதிற்சொன்ன) தூர்மா நுஷ்டூரனத்தில் ஈடுபட விருப்பமுள்ளவனும், (அதற் குத்தக்க) நடத்தையுடையவனும், விஷ்ணு புக்தியுடையவனும், தற்பெருமையில்லாத பரிசுத்தனும் (ஆசார்ய புக்தியில்) ஆழங்காணமுடியாதவனும் (ஆசார்ய ஸுஸ்ருஷையில்) வல்லவனும் (ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில்) மனோதைத்யர்யமுள்ளவனுமானவனே ஸிஷ்யன் எனப்படுகிறான்.]

21. ஸரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணநஸூந் |
குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ ஸிஷ்யோ நேதர: ஸம்ருத: ||

[ஸரீரத்தையும், பொருளையும், அறிவையும், வளிக்குமிடத்தையும், செயல்களையும், குணங்களையும், பிராணன்களையும் ஆசார்யனுக்காக எவன் தூரிக்கிறானோ அவனே ஸிஷ்யனெனத் தக்கவன். வேறுவிதமாக இருப்பவன் சீடனல்லன்.]

17. அஹிர்யூத்ந்யஸம்ஹிதை 14-28.
தூர்மம் 1-59. 20.

19. விஷ்ணு
21. ஐயஸம்ஹிதை.

22. ஸத்ஸுத்ஸுத்ஸுத்ஸு ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரிதஸ் தத்வபோதாபிதிலாஷீ
 ஸுஸ்ருஷுஸ் த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரஸ்நகாலப்ரதீக்ஷ: |
 ஸாந்தோ தாந்தோநஸதியு: ஸரணமுபகத: ஸாஸ்த்ரவிஸ்வாஸஸாலீ
 ஸிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவித்யபிதமதஸ் தத்வத: ஸிக்ஷணீய: ||

[நல்லறிவையுடையவனும், நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பவனும், அறிவுக்கேற்ற நடத்தையுடையவனும், தத்துவஞானம் பெறுவதில்விருப்பமுள்ளவனும், ஆசார்யஸேவையைவிரும்பியிருப்பவனும், அஹங்காரமற்றவனும், (ஆசாரியனை) அடிவணங்குவதில் ஈடுபட்டவனும், கேள்விகேட்கும் ஸமயத்தை அறிந்து கேட்பவனும், மனவடக்கமும் புலனடக்கமுமுள்ளவனும், பொருமையற்றவனும், ஆசார்யக்ருஹத்தை அடைந்தவனும், ஸாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், (முற்கூறிய விஷயங்களில்) பரீக்ஷை செய்யப்பட்டவனும், (ஆசார்யன் செய்த) உபகாரத்தை மறவாத மஹான் களுக்கு இனியவனுமான ஸிஷ்யன் உண்மையை உபதேசிக்கத் தக்கவன்.]

23. ஸாஸ்த்ரஜ்ஞாநம் பஹுக்லேஸம் புத்ஸ்தேத்யுச் சலநகாரணம் |

உபதேஸாத ஹரிம் புத்ஸ்த்வா விரமேத் ஸர்வகர்மஸு ||

[சாஸ்திரங்களாலுண்டாகும் அறிவு மிகுந்த சிரமத்தை உண்டாக்கக்கூடியது; புத்ஸ்திக்குக் கலக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது; (ஆகையால்) உபதேஸுத்தால் பரமபுருஷனை (உபாயமாக) அறிந்து, (ஸாஸ்திரஜ்ஞானத்தை ஸம்பாதிக்கும்) எல்லாக் கருமங்களையும் கைவிடக்கடவன்.]

24. ஆஸ்தாம் தே குணராஸிவத்ஸு குணபரீவாஹாத்மநாம் ஜந்மநாம்

ஸங்க்யா பெளமநிகேதநேஷ்வபி குடிகுஞ்ஜேஷு ரங்கேஸ்வர |

அர்ச்சய: ஸர்வஸஹிஷ்ணுரர்ச்சகபராதிநாக்யூலாத்மஸ்திதி:

பரீணீஷே ஹ்ருத்யானுபித்ய தவ தத: ஸீலாத் ஜட்யபூயதே ||

[அரங்கநகரப்பனை! (எல்லையிலாத) உமது குணஸமூஹங்களைப்போலவே குணங்களை வெளிவிடும் அவதாரங்களின் எண்ணிக்கையும் (ஒருபுறம்) இருக்கட்டும். பூமியிலுள்ள திருக்கோயில்களிலும், வீடுகளிலும், பர்ணசாலைகளிலும் அனைவராலும் அர்ச்சிக்கத்தக்கவராய், எல்லா அபசாரங்களையும்
 22. ந்யாஸவிம்ஸதி-7. 23. 24. ர-ஸ்த 2-74.

யும் பொறுப்பவராய். எல்லா நிலைகளும் அர்ச்சகருக்குப் பரா
தினமாயிருக்கப்பெற்றவராய் உகக்கிறீர். அந்த ஸீலகுணத்
தைக்கண்டு நல்லமனமுடையோர் மயக்கமடைகிறார்கள்.]

25. பூஹவோ ந்ருப கல்யாணகுணை: புத்ரஸ்ய ஸந்தி தே
[அரசனே! உன் னுடைய பிள்ளைக்குப் பல நற்குணங்கள்
உள்ளன.]

26. தவாநந்தகுணஸ்யாபி ஷ்டேவ ப்ரதமே குணை:
[எல்லையில்லாத குணங்களையுடையவனாக இருந்தபோதி
லும் உனக்கு ஆறு குணங்களே முதன்மையானவை.]

27. பூஹுநி மே வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ சார்ஜுந |
தூந்யஹம் வேத்ய ஸர்வாணி ந த்வம் வேத்த்ய பரந்தப ||
[அர்ஜுனா! எனக்கு அளவிறந்த பிறப்புக்கள் ஏற்பட்டு
விட்டன. உனக்கும் அப்படியே. நான் அவையனைத்தையும்
அறிவேன். நீ அறியாய்.]

28. அநந்தா வை புக்யவந்மந்த்ரா:
[பகவந் மந்திரங்கள் கணக்கற்றவை.]

29. நாராயணய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி
தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோத்யாத்
[நாராயணனை அடைய விரும்புகிறோம்; (அதன்பொருட்டு)
வாஸுதேவனாகிற அவனை உபாஸிக்கிறோம்; அந்த உபா
ஸனையை விஷ்ணுவானவர் வளரச்செய்யட்டும்.]

30. யத்யா ஸர்வேஷு தேதுவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர: |
தத்யா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர: ||
[எல்லா தேதுவர்களுக்குள்ளும் நாராயணனைக்காட்டிலும்
மேலானவனில்லாததுபோலே. எல்லா மந்திரங்களுக்குள்ளும்
அஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான தில்லை.]

25. ரா-அ 2-26. 26. விஷ்ணுதூர்மம். 27. கீதை 4-5.
28. தைத்-பூராஹ். 29. தைத்-நாராயணவல்லி. 30. நார
தீயம்-அஷ்டாக்ஷரப்ஃரஹ்மவித்யை 1-41.

31. பூதவோர்த்⁴வபூஹுரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ: |

ஹே புத்ரஸிஷ்யா: ஸ்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர: ||

[புத்திர ஸிஷ்யர்களே ! இங்கே இப்போதே கைதூக்கி சத்தியம் செய்து சொல்லுகிறேன்; கேளுங்கள். திருவஷ்டாக்ஷரத்தைக்காட்டிலும் மேலான மந்திரமில்லை.]

32. விஸ்வம் நாராயணம்

[எல்லாமாயிருப்பவன் நாராயணனே.]

33. நாராயணபரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |

நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||

யச்ச கிஞ்சிஜ்ஜக்யத்யஸ்மிந் த்ருஸ்யதே ஸ்ருயதே⁵பி வா |

அந்தர் ப்ருஹிஸ்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: ||

[நாராயணனே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணனே பரதத்வம்; பரஞ்சோதியும் நாராயணனே; பரமாத்மாவும் நாராயணனே; இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான அனைத்தின் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்.]

34. ஏகோ ஹவை நாராயண ஆஸீந ந ப்ரஹ்மா நேஸாதேநா

நேமே த்யாவாப்ருதி⁶வீ

[(ப்ரளயகாலத்தில்) நாராயணன் ஒருவனையிருந்தான்; பிரமனுமில்லை; சிவனுமில்லை; இந்த ஆகாச பூமிகளும் இல்லை.]

35. சக்ஷுஸ்ச த்ர⁷ஷ்டவ்யஞ்ச நாராயண: |

ஸ்ரோத்ரஞ்ச ஸ்ரோதவ்யஞ்ச நாராயண: ||

[கண்ணும் காண்பனவும் நாராயணனே; காதும் கேட்பனவும் நாராயணனே.]

36. திஸுஸ்ச ப்ரதிஸுஸ்ச நாராயண:

[திக்குகளும், விதிக்குகளும் நாராயணனே.]

37. யஸ்யாத்மா ஸரீரம் யஸ்ய பருதி⁸வீ ஸரீரம்

[எவனுக்கு ஆத்மா ஸரீரமோ, எவனுக்கு பூமி ஸரீரமோ]

31. நாரஸிம்ஹ புராணம் 18-32. 32. தை-நாரா

33. தை-நாரா. 34. மஹோபனிஷத். 35, 36, 37. ஸுபூரலோபனிஷத்.

38. யஸ்ய ம்ருத்யு: ஸரீரம்

[எவனுக்கு ம்ருத்யுஸ்ப்யகூவாச்யமான மூலப்ரக்ருதி ஸரீரமோ.]

39. ஏஷ ஸர்வபூதாந்தராத்மா அபஹதபாம்பா திவ்யோ தேவ
ஏகோ நாராயண:

[எல்லா பூதங்களுக்கும் அந்தராத்மாவாகவும், தேவாஷமற்ற வனாகவும், பரமபக்யத்திலிருப்பவனாகவுமுள்ள தேவன் நாராயணன் ஒருவனே.]

40. 30-ஆவது இலக்கம் காண்க.

41. ஸர்வ வேதாந்த ஸாரார்த்தஸ் ஸம்ஸாராண்வதாரக: |

கூதிரஷ்டாக்ஷரோ ந்ருணம் அபுநர்ப்புவ காங்க்ஷிணம் ||

[மறுபிறப்பின் மையை விரும்பும் மனிதர்களுக்கு எல்லா வேதாந்தங்களின் ஸாரப்பொருளும், ஸம்ஸாரக்கடலைத் தாண்டிவிப்பதுமான அஷ்டாக்ஷரமே புகலாகும்.]

42. ஆர்த்தா விஷ்ணு: ஸித்திலாஸ்சயீதா:

கோரேஷு ச வ்யாதிஷு வர்த்தமாநா: |

ஸங்கீர்த்ய நாராயண ஸப்தம் மாத்ரம்

விழுத்த து:க்கா: ஸுகிநோ புவந்தி ||

[செல்வமிழந்து வருந்துமவர்களும், செல்வம் பெறாமல் துன்புறுமவர்களும், ஆத்மாநுபுவயில்லாமல் சிதைகின்றவர்களும், புகுவதும்புவம் பெறாமல் பயப்படுமவர்களும், கோரமான வியாதிகளில் துன்புறுகின்றவர்களும் நாராயண ஸப்தகூத்தை மாத்ரம் ஸங்கீர்த்தனம் செய்தவுடன் துன்பம் நீங்கி இன்புறுகிறார்கள்.]

43. நாராயணேதி ஸப்தேஸ்தி வாக்ஸ்தி வஸவர்த்திநீ |

தத்யாபி நரகே கோரே பதந்தீதி கிமத்ப்யதம் ||

[நாராயணனும் சொல் உள்ளது; வாக்கெனும் இந்திரியம் வஸத்திலுள்ளது. அப்படியும் கொடிய நீரகில் வீழ்கின்றனரே! என்ன ஆச்சரியம்!]

38, 39. ஸுப்ஜாலோபநிஷத். 41. நாரத்யம் அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யை 1-41. 42. பூரதம்-ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம். 43. விஹகேஸ்வரஸம்ஹிதை 24-12, க்ரூடபுராணம் பூ. 220-9.

44. கிம் தத்ர பஹுபிஹ் மந்த்ரை: கிம் தத்ர பஹுபிஹ் வ்ரதை: |

நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரஸ் ஸர்வார்த்தது ஸாதக: ||

[பல மந்திரங்களால் என்ன பயன்? பல விரதங்களால் என்ன பயன்? 'நமோ நாராயணய' என்னும் மந்திரமே எல்லாப்பயன்களையும் ஈடேற்றிவைக்கின்றதே.]

45. மஹத்யாபதி ஸம்ப்ராப்தே ஸ்மர்த்தவ்யோ புகுவாந் ஹரி:

[பேராபத்து வந்தபோது ஹரியை நினைக்கவேண்டும்.]

46. ஸங்க்ஷ சக்ரகூடாபாணே த்வாரகானிலயாச்யுத |

கோவிந்த ஸுண்டரீகாஷ ரக்ஷ மாம் ஸரணகூதாம் ||

[ஸங்க்ஷம், சக்கரம், கூதை ஆகிய ஆயுதங்களைக் கையிலுடையவனே! துவாரகையில் வாழும் அச்சதனை! கோவிந்தனே! தாமரைக்கண்ணா! ஸரணமடைந்த என்னை ரக்ஷிப்பாய்.]

47. கோவிந்தேதி யத்யாக்ரந்தத் க்ருஷ்ண மாம் தூரவானிநம் |

ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத்யாந் நாபஸர்ப்பதி ||

[வெகுதூரத்திலிருந்த என்னை துரெளபதியானவள் 'கோவிந்த்யா' என்று கூப்பிட்டது விருத்தியடைந்த கடன் போலே என் நெஞ்சிலிருந்து அகல்கின்றதில்லை.]

48. ஸாங்கேத்யம் பாரிஹாஸ்யம் ச ஸ்தோப்யம் ஹேளநமேவ வா |

வைகுண்டநாமக்ரஹணமஸேஷாக்ரஹம் விது: ||

[(வேறெருவருடைய) பெயரிட்டழைக்கும்போதும், பரிஹாஸத்திற்காகவும், அர்த்தமில்லாமலும், ஏளனமாகவும் வைகுண்டனுடைய பெயரைச் சொல்லுவதுங்கூட எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதென்று அறிகிறார்கள்.]

49. ஐஹலௌகிகமஸ்வர்யம் ஸ்வர்க்கூத்யம் பாரலௌகிகம் |

கைவல்யம் புகுவந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாத்யிஷ்யதி ||

[இவ்வுலகச் செல்வத்தையும் சுவர்க்கம் முதலான மறுமைச் செல்வத்தையும் ஆத்மாநுபுவமாகிற கைவல்யத்தையும் புகு

44. நாரதீயம்-அஷ்டாஷ்டரப்ரஹ்மவித்யை 1-40. ப்ரஹ்மபுராணம் 57-24. 45. பார-ஸப்யாபர்-த்யூகபர் 90-42. 46. பார-ஸப்யா-த்யூக 90-43. 47. பார-உத் 47-39. 48. புகுவதம் 6-2-14. 49. வ்ருத்தஹாரீதஸ்மிருதி 6-50.

வத்புபுவத்கையும் (அதையதை விரும்புவார்க்கு) இந்த மந்திரம் ஸாதித்துக் கொடுக்கும்.]

50. 15-வது இலக்கம் காண்க.

51. ஓம்த்யேகாஷ்டரம் | நம இதி த்யேவே அக்ஷரே | நாராயணயேதி பஞ்சாக்ஷராணி | இத்யஷ்டாக்ஷரா சந்தஸா க்யாயத்ரீ சேதி |

['ஓம்' என்பது ஓரக்ஷரம்; 'நம:' என்பது இரண்டக்ஷரங்கள்; 'நாராயணய' என்பது ஐந்தக்ஷரங்கள்; இப்படி இம்மந்திரம் எட்டு அக்ஷரமாகிறது. க்யாயத்ரீ சந்தஸஸையுடையதாகவுமாகிறது.]

52. ஓம்த்யக்ஷரே வ்யாஹரேத் | நம இதி பஞ்சாத் |

நாராயணயேத்யுபரிஷ்டாத் ||

['ஓம்' என்று முதலில் சொல்லக்கடவன்; 'நம:' என்று அடுத்தபடியாகவும். அதற்குமேல் 'நாராயணய' என்றும் சொல்லக்கடவன்.]

53. ப்ரணவாத்யம் நமோமத்யம் நாராயணபத்யாந்திமம் |

மந்த்ரமஷ்டாக்ஷரம் வித்யபாத் ஸர்வஸித்திகரம் ந்ருணம் ||

[ஓங்காரத்தை முதற்பதமாகவும், நமஸ்ஸப்தத்தை நடுப் பதமாகவும். நாராயணபதத்தைக் கடைசியிலும் கொண்டதே அஷ்டாக்ஷரமென்று அறியக்கடவன்; இது மனிதர்களுக்கு எல்லா வித்கூகளையும் அளிப்பது.]

54. பூரிதி ருக்ஷேவத்யாத்யஜாயத் | பூவ இதி யஜுர்வேத்யாத் |

ஸுவரிதி ஸாமவேத்யாத் | தானி ஸுக்ராண்யப்ப்யதபத் |

தேப்யோ஽பிதத்தேப்யஸ் த்ரயோ வர்ண அஜாயந்த |

அகார உகார மகார இதி | தானேகத்யா ஸமபுரத் |

ததேததோமிதி ||

['பூ:' என்பது ருக்ஷேவத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பூவ:' என்பது யஜுர்வேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'ஸுவ:'

51, 52. நாராயணேபரிஷத். 53. 54. அத்யர்வவேத்யம் கேசுரபத்யப்ராஹ்மணம், பூர்வபுரகும்ப்ரபா-1, ப்ராஹ்மணம்-6 முமு-23

என்பது ஸாமவேத்யஸாரமாக உண்டாயிற்று; 'பூ: பு: வ: ஸுவ:' என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளாகிற அந்தப் பரிசுத்தமான, பொற்கட்டிகளை உருக்கினை பிரஜாபதி; உருக்கின அவற்றிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ' 'உ' 'ம' என்னும் எழுத்துக்கள் உண்டாயின. அவற்றை ஒன்று கூட்டினான். அதுதான் இந்த ஓங்காரமாயிற்று.]

55. அகாரஞ்சாப்யகராஞ்ச மகாரஞ்ச ப்ரஜாபதி: |

வேத்யூரயாந் நிரப்பூஹத் பூ: பு: வ: ஸுவரிதி ||

[பிரஜாபதி மூன்று வேத்யூங்களிலிருந்து (அவற்றின் ஸாரமான) பூ: பு: வ: ஸுவ: என்னும் மூன்று வ்யாஹ்ருதிகளையும், (அவற்றின் ஸாரமான) 'அ', 'உ', 'ம' என்னும் எழுத்துக்களையும் எடுத்தான்.]

56. நாமரூபஞ்ச பூதாநாம் க்ருத்யாநாஞ்ச ப்ரபஞ்சநம் |

வேத்யூப்யதேப்ய ஏவாதேஜ தேவாதீநாம் சகார ஸ: ||

[ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் தேவமநுஷ்யதிர்யக் ஸ்தூவரங்களாகிற நாலுவகை யோனிகளிற் பிறந்த ஜீவராசிகளுக்கும் நாமரூபங்களையும், தொழில் முறைகளையும் வேத்யூப்யதேவாதீநாம சகார ஸ: ||

57. ப்ரணவாத்யாஸ் தத்யா வேத்யா: ப்ரணவே பர்யவஸ்திதா: |

வாங்மயம் ப்ரணவஸ் ஸர்வம் தஸ்மாத் ப்ரணவமப்யஸேத் ||

[எல்லா வேத்யூங்களும் ப்ரணவத்தை முகவிற்கொண்டவை; ப்ரணவத்தில் முடிகின்றன. எல்லாச் சொற்களும் ப்ரணவமாயிருக்கும்; ஆகையால் ப்ரணவத்தைக் கற்கவேண்டும்.]

58. ஷ்நிரஜக்முர் முகேப்யஸ்து ப்ரஹ்மணோவ்யக்தஜந்மந: |

ஓங்காரப்ரபவா வேத்யா: ஜக்முஸ் தே சாஸாதஸம் ||

[காண்டரிய நாராயணனிடமிருந்து பிறந்த பிரமனின் நாலு முகங்களிலிருந்து ஓங்காரத்தைக் காரணமாகக்கொண்ட நான்கு வேத்யூகளும் தோன்றின. (பிறகு) அவை ரஸாதலத்தை அடைந்தன.]

55. மநு 2-76. 56. வி-பு 1-5-63. 57. லக்ஷவத்ரிஸம் ருதி 1-9. 58. விஷ்ணுதூர்மம் 67-6.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

59. யத்₃வேத₃ாதெ₃ள ஸ்வர: ப்ரோக்தோ வேத₃ாந்தே ச ப்ரதிஷ்டித: |
தஸ்ய ப்ரக்ருதி₃நஸ்ய ய: பர: ஸ மஹேஸ்வர: ||

[யாதொரு ஸ்வரமாகிய ஓங்காரம் வேத₃த்தின் முதலில்
ஓதப்படுகிறதோ, வேத₃த்தின் முடிவிலும் நிலைநிற்கிறதோ,
தன் காரணத்தில் (அகாரத்தில்) அடங்கிய அந்த ஓங்காரத்
திற்குப்பொருளாயிருப்பவனே மஹேஸ்வரன்.]

60. அகாரோ வை ஸர்வா வாக்

[எல்லா வார்த்தையும் 'அ' என்னும் எழுத்தேயாம்; (அதன்
விகாரமாம் என்றபடி.)]

61. ஸமஸ்த ஸப்₃த₃மூலத்வாத₃காரஸ்ய ஸ்வபூவத: |

ஸமஸ்தவாச்ய மூலத்வாத் ப்ரஹ்மேண₃ஸி ஸ்வபூவத: ||

வாச்யவாசக ஸம்பந்த₃ஸ்தயோரர்த்த₃ாத் ப்ரதீயதே ||

[இயல்பாகவே அகாரம் எல்லாச் சொற்களுக்கும் மூல
காரணமாயிருக்கையாலும். இயல்பாகவே பரம்பொருளும்
எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மூலகாரணமாயிருக்கையாலும்,
அவ்வகாரத்திற்கும், அப்பரம்பொருளுக்கும் சொல்லும்
(அசன்) பொருளுமாயிருக்கும் சம்பந்தம் சொற்பொருள்
தன்மையால் தோன்றுகிறது.]

62. யதோ வா இமாரி பூதாநி ஜாயந்தே | யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |

யத்ப்ரயந்த்யபி₃ஸம்விஸந்தி | தத்₃விஜிஜ்ஞாஸஸ்வ தத் ப்ரஹ்மேதி |

[இந்தப் பொருள்கள் யாதொன்றினிடமிருந்து தோன்று
கின்றனவோ, தோன்றியவை யாதொன்றினால் வாழ்
கின்றனவோ, அழியும்போது யாதொன்றை அடைகின்
றனவோ அதுவே ப்ரஹ்மமாகையால் அதை அறிவாய்.]

63. ஸ ஏவ ஸ்ருஜ்ய: ஸ ச ஸர்க்குகர்த்தா

ஸ ஏவ பாத்யத்தி ச பால்யதே ச |

ப்ரஹ்மாத்த்யவஸ்தாபி₃ரஸேஷமூர்த்திர்

விஷ்ணுர் வரிஷ்டே₃ வரதே₃ வரேண்ய: ||

[ஸ்ருஷ்டிக்கப்படுமவனும் விஷ்ணுவே; ஸ்ருஷ்டியைச் செய்
பவனும் அவனே; அவனே (இவற்றைக்) காப்பாற்றுகிறான்

59. தை-நாரா 10-24. 60. க்ராருடும். 61. வாமநம்.

62. தை-ப்₃ருகு 1-1. 63. வி-பு 1-2-70.

அவனே (ப்ரளயகாலத்தில் இவற்றை) உண்கின்றான். அவனே காப்பாற்றவும் படுகிறான். (உண்ணவும் படுகிறான்.) மிகச் சிறந்தவனும், வரமளிப்பவனும், வரிக்கப்படுபவனுமான விஷ்ணுவே பிரமன் முகலான நிலைகளாலே எல்லா உலகையும் ஸரீரமாகக் கொண்டிருக்கிறான்.]

64. லக்ஷ்மியா ஸஹ ஹ்ருஷீகேஸோ தேவ்யா காருண்யரூபயா |

ரக்ஷகஸ் ஸர்வஸித்துதூரந்தே வேதூந்தேபி ச க்யுதே ||

[கருணையே வடிவெடுத்தவளான லக்ஷ்மீதேவியோடு கூடிய இருடிகேசனே (பாஞ்சராத்தரத்திலுள்ள மந்த்ர ஆகும் தந்த்ர தந்த்ராந்தரங்களெனப்படும்) எல்லா ஸித்துதூரந்தங்களிலும் வேதூரந்தங்களிலும் ரக்ஷகனாகக் கூறப்படுகிறான்.]

65. ஸ்ரயத இதி ஸ்ரீ:

[எம்பெருமானே (எப்போதும்) ஆஸ்ரயித்திருக்கிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்.]

66. ஸ்ரீயத இதி ஸ்ரீ:

[(அனைவராலும்) ஆஸ்ரயிக்கப்படுகிறானாகையால் 'ஸ்ரீ' எனப்படுகிறான்.]

67. அநந்யா ராக்ஷேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூ

[சூரியனே விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோலே நான் ஸ்ரீராம பிரானே விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்.]

68. அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பூஸ்கரேண ப்ரபூயதூ

[சூரியனே விட்டுப் பிரியாத ஒளிபோல சீதை என்னை விட்டுப் பிரியாமலிருப்பவன்.]

69. தவ ஸ்பர்ஸாதீஸம் ஸ்ப்ருஸதி கமலே மங்குளபதம்

தவேதும் நோபாதேருபநிபதிதம் ஸ்ரீரணி யத: |

ப்ரஸுநம் புஷ்யந்திமபி பரிமளர்திதம் ஜிக்ஷுஷூர்

ந சைவர்தவாதேஷுவம் ஸ்வதூத இதி கம்சித் கவயதே ||

64. லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 28-14. 65. 66. ஸ்ரீஸுப்யுத்யுத்பத்தி.

67. ரா-ஸு 21-16. 68. ரா-யு 121-15. 69. ஸ்ரீகுண

ரத்நகோஸம்-29.

[கமலையே! உன்னுடைய உறவாலே ஈஸ்வரன் 'மங்குளம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளாகிறான். 'ஸ்ரீ:' என்னும் பெயரையே உடையவளாயிருப்பதால் உன்னை மங்குளபதும் ஒரு காரணத்தால் குறிப்பதன்று; (இயற்கையாகவே குறிப்பது). பூவுக்குப் பெருமையளிக்கும் நறுமணச் சிறப்பைக் கவிபாட முற்பட்ட எவனும். (மணத்தாலே பூ இனியதாகிறது என்பதுபோலே). இன்னதாலே மணம் இனியதாகிறது என்று கவிபாடுவதில்லை.]

70. தாதூர்த்யே சதுர்த்தீ

[நான்காம் வேற்றுமையுருபு 'அதற்காக' என்னும் பொருளுடையது]

71. ஸர்வம் பரவஸம் துஃக்கம் ஸர்வமாத்மவஸம் ஸுகூம் |

இதி வித்யாத் ஸமாஸேந லக்ஷணம் ஸுகூதுஃக்கயோ: ||

[பிறர்க்கு வஸப்பட்டிருப்பது எல்லாவகையிலும் துன்பமளிப்பது; தன் வசத்திலிருப்பது எல்லாவகையிலும் இன்பமளிப்பது; இன்பதுன்பமளிப்பவற்றின் லக்ஷணத்தை இவ்வாறு சுருக்கமாக அறியலாம்.]

72. ஸேவா ஸ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத் தாம் பரிவர்ஜயேத் |

[அடிமைசெய்தல் நாய்த்தொழில் எனப்படுகிறது; ஆகையால் அதை அடியோடு விலக்கவேண்டும்.]

73. 13-வது இலக்கம் காண்க.

74. ஸ்வோஜ்ஜீவநேச்சூயதி தே ஸ்வஸத்தாயாம் ஸ்ப்ருஹா யதி: |

ஆத்மதூஸ்யம் ஹரே: ஸ்வாம்யம் ஸ்வபூவஞ்ச ஸதூ ஸ்மர ||

[நீ உய்வதில் உனக்கு விருப்பமுள்ளதாகில், உன் இருப்பிலே இஷ்டமிருந்ததாகில், ஆத்மாவின் அடிமைத் தன்மையையும் ஹரியின் தலைமையையுமே இயற்கையானதாக எப்போதும் நினைப்பாயாக.]

75. 11-வது இலக்கம் காண்க.

70. இலக்கண நூலார்வழக்கு. 71. மநு4-160. 72. மநு4-6.

74. விஷ்ணுதத்வம்.

76. யோந்யத்யா ஸந்தமாத்மாநமந்யத்யா ப்ரதிபத்யதே |

கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேணாத்மாபஹாரிண ||

[பகவானுக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கும் ஆத்மாவை தன் வசப் பட்டதாக எவன் அறிகிறானோ. ஆத்மாவைத் திருடும் அந்தத் திருடனால் என்ன பாவந்தான் செய்யப்படவில்லை.]

77. 1-வது இலக்கம் காண்க.

78. ததேவ பூதம் தது பூவ்யமா இதம் ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்

[பரம்பொருளே இறந்தகாலப் பொருள்; அதுவே வருங்காலப்பொருள். நிகழ்காலப் பொருளாகவுமிருக்கும் அது அழியாத பரமாகாந்தில் (பரமபதத்தில்) உள்ளது.]

79. ததேவாக்ஷிஸ் தத் வாயுஸ் தத் ஸூரியஸ் தது சந்த்ரமா:

[பரம்பொருளே அக்னியாகும்; அதுவே வாயு; அதுவே சூரியன்; அதுவே சந்திரன்.]

80. அகாரஸ்சித்ஸ்வரூபஸ்ய விஷ்ணோர் வாசக இஷ்யதே |

உகாரஸ்சித்ஸ்வரூபாயா: ஸ்ரியோ வாசீ தத்யா வித்ய: ||

மகாரஸ்து தயோர் த்யாஸ இதி ப்ரணவலக்ஷணம் ||

[அகாரம் ஞானமயான விஷ்ணுவைச் சொல்லுவதெனப் படுகிறது; அப்படியே உகாரம் ஞானஸ்வரூபினியான ஸ்ரீதேவியைச் சொல்லுவதென அறிகிறார்கள். மகாரம் அவ் வருவார்க்கும் அடிமையான ஜீவனைச் சொல்லுகிறது; இதுவே ப்ரணவ லக்ஷணம்.]

81. அகாரேணேச்யதே விஷ்ணு: ஸர்வலோகேஸ்வரோ ஹரி: |

உத்யுத்யுதா விஷ்ணுநா லக்ஷ்மீருகாரேணேச்யதே ஸத்யா |

மகாரஸ்து தயோர் விப்ர ஸ்ரீநாராயணயோஸ் ஸத்யா ||

ஆத்மந: ஸேஷபூதஸ்ய வாசக: ஸ்ருதிசோதி: ||

[ஸர்வலோகேஸ்வரனாய் ஸர்வவ்யாபியான ஹரி அகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறான்; விஷ்ணுவினால் (திருமார்பில்) உத்யுத்யுதிக் கப்பட்ட லக்ஷ்மீதேவீ உகாரத்தால் சொல்லப்படுகிறாள்;

76.புற-ஆதி. 74-28. 78.79.தை-நா-2. 80.பாஞ்சராத்தரம்.

81. பாஞ்சராத்தரம்.

அந்தணரே! ஸ்ரீநாராயணர்களான அவர்களுக்கு எப்போதும் அடிமையாயிருக்கும் ஜீவனுக்கு மகாரம் வாசகம் என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டுள்ளது.]

82. பூதாநி ச கவர்க்கேண சவர்க்கேணேந்த்ரியாணி ச |
 டவர்க்கேண தவர்க்கேண ஜ்ஞாநகூந்தூத்யஸ்ததா ||
 மந: பகாரேணேவோக்தம் புகாரேண த்வஹங்க்ருதி: |
 புகாரேண புகாரேண மஹாந் பாக்ருதிருச்யதே ||
 ஆத்மா து ஸ மகாரேண பஞ்சவிம்ஸ: ப்ரகீர்த்தித: ||

['க', 'ச', 'ர', 'வ', 'த', என்னும் கவர்க்கும் ஐந்தினாலும் பூமி முதலிய ஐந்து பூதங்களும், சவர்க்கும் ஐந்தினாலும் ஐந்து கர்மேந்திரியங்களும், டவர்க்கும் ஐந்தினால் ஞானேந்திரியமந்தும், தவர்க்கும் ஐந்தினால் கூந்தும் ரஸம் முதலான ஐந்து பூதகுணங்களும், பகாரத்தினால் மனமும், 'ந' எனும் எழுத்தால் அஹங்காரமும் 'வ' 'ஸ' என்னும் எழுத்துக்களால் (முறையே) மஹானும், ப்ரக்ருதியும் சொல்லப்படுகின்றன இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவன் (இருபத்தைந்தாம் அக்ஷரமான) மகாரத்தினால் சொல்லப்படுகிறான்.]

83. பஞ்சவிம்ஸோயம் புருஷ:

[இந்தப் புருஷன் இருபத்தைந்தாமவன்.]

84. பஞ்சவிம்ஸ ஆத்மா புவதி

[ஆத்மா இருபத்தைந்தாம் தத்துவமாவான்.]

85. விஜ்ஞாநாத்மா புருஷ:

[ஜீவன் ஞானஸ்வரூபன்.]

86. விஜ்ஞாதாரமரே கேந விஜாநீயாத்

[சீடனே! அறிபவனான ஜீவனே எதனால் அறியலாம்.]

87. உக்தார்த்தது விஸதீகார யுக்தார்த்ததாந்தர பேதாதநம் |

மதம் விவரணம் தத்ர மஹிதாநாம் மரீஷினாம் ||

82. பாதுமோத்தரபுராணம் 254-25. 26 27. 83.

84 யஜுர்-அஷ்டகம் 1-2-47. 85. ப்ரஸ்நோபநிஷத் 4-9.

86. ப்ருஹ 6-5-15. 87. வாதிகேஸரிகாரிகை.

[சொல்லப்படும் பொருளைத் தெளிவுபடுத்தி. தக்க பொருள் களை உணர்த்துவதே வியாக்கியானமாகும் என்று மேன்மை மிக்க பெரியோர்களின் கொள்கை.]

88. நாகிஞ்சித்குர்வத: ஸேஷத்வம்

[கைங்கரியஞ் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வமில்லை.]

89. அகிஞ்சித்கரஸ்ய ஸேஷத்வாநுபபத்தி:

[கைங்கர்யம் செய்யாதவனுக்கு ஸேஷத்வம் பொருந்தாது.]

90. த்வம் மேஹம் மே குதஸ்தத் தத்யபி குத இதம் வேத்யமூலப்ரமாணத் ஏதச்சாநாதி ஸித்த்யாத்யநுபவவிபவாத் ஸோபி ஸாக்ரோம ஏவ க்வாக்ரோம: கஸ்ய கீதாதிஷு மம் விதித: கோதா ஸாக்ர ஸுதீ: ஸ்யாத்

ஹந்த த்வத்பக்ஷபாதீ ஸ இதி ந்ருகலஹே ம்ருக்யமத்யஸ்துவத் த்வம் ||

[ஈசுவரன்:—நீ எனக்கு (உரியவன்); ஜீவன்:—நான் எனக்கு (உரியவன்) ஈசு-அது எப்படி? ஜீவன்:-நீர் சொல்லியதுதான் எப்படி? ஈசு:—நான் சொன்னது வேத்யமூலமான ஒங்காரமாகிற ப்ரமாணத்தாலே (நிரூபிதமாகிறது); ஜீவன்:—நான் சொல்லியதும் அநாதியான அநுபவப் பெருமையால் ஸித்திதிக்கிறது. ஈசு:—அந்த அநுபவம் ஆகக்ஷிப்தம் பட்டிருக்கிறது. ஜீவன்:—யார் எங்கு ஆகக்ஷிப்தம்? ஈசு:—கீதை முகலிய ஸாஸ்திரங்களில் என் ஆக்ஷிப்தம் ஸுப்ரஸித்த்யும் ஜீவன்:-அதற்கு ஸாக்ஷியார்? ஈசு:-ஐயோ! ஸாக்ஷியாவான். ஜீவன்:-ஐயோ! உன்னிடம் பக்ஷபாதமுள்ள அவனெப்படி ஸாக்ஷியாக முடியும்? என்று இவ்வண்ணமாக ஜீவனோடு ஏற்பட்ட வழக்கில் (ஸாக்ஷியில்லாமையால்) ஸ்த்யமசெய்து உம்கட்சியை ஸ்த்யாபிததுக்கொள்ளுகிறவர் போலே தேவரீர் (துளஸிமாலையணிந்து திருமுஞ்சனம் செய்து கொள்ளுமவராய்) காட்சியளிக்கிறீர்.]

91. சேதநஸ்ய யத்யா மம்யம் ஸ்வஸ்மிந் ஸவீயே ச வஸ்துநி |

மம இத்யக்ஷரத்த்வந்த்யம் தத்யா மம்யஸ்ய வாசகம் ||

[கன்னிடத்திலும். தன்னையொட்டியிருக்கும் பொருள்களிடத்திலும் என்னுடையது என்னும் எண்ணம் எப்போது

88. & 89 மீமாம்ஸகர் வழக்கு. 90. பட்டர் முக்ககம்.

91. அஹிர்யுக்யந்யஸம்ஹிதை 52-25.

ஏற்படுகிறதோ அப்போது 'மம' (என்னுடையது) என்னும் அவ்விரண்டு எழுத்துக்களும் (ஐவனுடைய) (அஹங்கார) மமகாரத்தைக் காட்டுகின்றன.]

92. த்வயக்ஷரஸ்துபுவேந் ம்ருத்யுஸ் தர்யக்ஷரம் ப்ரஹ்மண: பதும் |
மமேதி த்வயக்ஷரோ ம்ருத்யுர் ந மமேதி ச ஸாஸ்வதம் ||

[இரண்டு அக்ஷரங்கள் ஆக்மாவுக்கு யமன்: மூன்று அக்ஷரங்களோ அழிவின்மையைத் தருவது. (அவையெவையென்னில்:) 'மம' என்னும் இரண்டக்ஷரமும் ஆக்மாவை அழிப்பது. 'ந மம' என்னும் மூன்றெழுத்துக்கள் அழிவின்மையை அளிப்பது.]

93. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் ப₄குவத இதம் சந்த்ரவதநே
த்வத்யாஸ்லேஷோத்கர்ஷாத் ப₄வதி க₂லு நிஷ்கர்ஷ ஸமயே |
த்வமாஸீர் மாத: ஸ்ரீ: கமிதுரித₃மித்த₃ந்தத்வவிப₄வ:
தத₃ந்தர்ப₄வாத் த்வாம் ந ப்ருத₂க₃பி₄த₃த்தே ஸ்ருதிரபி ||

[சந்திரனையொத்த முகமுடைய ஸ்ரீதேவீத்தாயே! ப₄குவா னுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்திரியமும் பரதத்துவ நிர்ணய ஸமயத்தில் உன்னோடு சேர்ந்திருக்கும் பெருமையைக் கொண்டு அறுதியிடப்படுகிறது. உனக்கு இனிய வனான பிரானுக்கு நீர் ஸ்வரூபநிரூபக₄தையாயிருக்கும் பெருமையையுடையீர். (இப்படி) அவரோடு ஒன்றி நிற்கையால் தேவரீரை வேதும் தனித்துப் படிப்பதில்லை.]

94. 74-வது இலக்கம் காண்க.

95. ஸ்வாபி₄மத நித்ய நிரவத்யாநுரூப ஸ்வரூப ரூப குண

விப₄வைஸ்வர்ய

ஸீலாத்யநவதி₄காதிஸயாஸங்க₂யேய கல்யாண குண க₃ண

ஸ்ரீவல்லப₄!

[(ஸ்ரீவேஸ்வரனான) தனக்கு இனியதும், எப்போதுமுள்ளதும், குற்றமற்றதும். தனக்கேற்றதுமான ஸ்வரூபம், ரூபம், ரூப குணங்கள், விப₄வங்கள். ஐஸ்வர்யம், ஸீலம் முதலான எல்லை யற்ற பெருமையையுடைய கணக்கற்ற மங்குளகுணக் கூட்டங்கள் ஆகியவற்றையுடைய பெரியபிராட்டியார்க்கு இனிய

92. ப₄ர-ஸாந்தி 13-4; ஆஸ்வமேத₄ 51-29. 93. ஸ்ரீகுண ரதநகோஸம்-28. 95. ஸரணாக்ஷித₃த்யம்-3.

வனை! இப்படிப்பட்ட பூமிப்பிராட்டிக்கும் நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கும் நாயகனே!]

96. பேடாக்யா வாமபி நாந்தரீயகதயா புஷ்பாங்குராகை: ஸமம்
நிர்வ்ருத்த ப்ரணயா திவாஹநவிதௌ நீதா: பரீவாஹதாம் |
தே:வி த்வாமநு நீளயா ஸஹ மஹி தே:வ்ய: ஸஹஸ்ரம் தத்யா
யாபி:ஸ் த்வம் ஸ்தநப்யாஹு:த்ருஷ்டிபி:ரிவ ஸ்வாபி: ப்ரியம்
ம்லாக்யஸே ||

[ஸ்ரீதே:வியே! பதிபத்னிகளாகிற உங்களிருவர்க்கும் புஷ்ப
சந்த்யநாதிகளைப்போல் இன்றியமையாதவராயிருப்பதினால்
இனியவர்களாயிருப்பவர்களாய் கரைபுரண்ட காதல் வெள்
ளப்பெருக்கிற்கு வெட்டிவிடப்பட்ட மடைபோல் நியமிக்கப்
பட்டிருப்பவர்களாய் விளங்குகின்றனர் உன்னையொட்டி
யிருக்கும் நீளாதே:வியோடுகூடிய பூதே:வியும் மற்றும் ஆயி
ரக்கணக்கான தே:வியரும். உம்முடைய கொங்கை, திருக்
கைகள், திருக்கண்ணோக்கு ஆகியவற்றால் காந்தனை உகப்பிப்
பதுபோலே இவர்களாலும் அவனை உகப்பிக்கிறீர்.]

97. அண்டநாநாந்நு ஸஹஸ்ராணம் ஸஹஸ்ரான்யயுதாநி ச |
ஈத்ருமாநாம் தத்யா தத்ர கோடிகோடி ஸதாநி ச ||

[ஆயிரமண்டங்களின் ஆயிரங்களும், பதினாயிரங்களும், அப்
படியே இப்படிப்பட்ட அண்டங்களின் கோடி கோடி நூறு
களும் ப்ரக்ருதிமண்டலத்தில் உள்ளன.]

98. நாரஸ் த்விதி ஸர்வபும்ஸாம் ஸமூஹ: பரிகத்யதே |
கூதிராலம்புநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்மருத: ||

[நாரஸப்யூக்த்தாலே (அழிவில்லாத) ஜீவஸமூஹம் முழுவதும்
சொல்லப்படுகிறது; அதற்கு அடைவிக்கும் உபாயமாகவும்
அடையப்படும் ப்ராய்மமாகவுமிருப்பதால் நாராயணனைப்
படுகிறான்.]

99. நாரஸப்யூதேந ஜீவாநாம் ஸமூஹ: ப்ரோச்யதே ப்யுதே: |
தேஷாமயநபூதத்வாந் நாராயண இஹோச்யதே ||

96. ஸ்ரீகு:ண-26. 97. வி-பு 2-7-27. 98. பா:த்யுமோத்தர
புராணம் 254-52. 99.

[அறிவாளிகளால் ஜீவஸமுஹம் நாராயணத்தால் சொல்லப் படுகிறது; அவர்களுக்கு ப்ராப்யப்ராபகமாகிற அயநமாவ தால் நாராயணனைப்படுகிறான்.]

100. தத்₃ விஷ்ணோ பரமம் பத₃ம் | ஸத்₃ா பர்யந்தி ஸூரய: |

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபத₃த்தை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் காண்கிறார்கள்.]

101. பிதரம் மாதரம் தாராந் புத்ராந் ப₃ந்தா₄ந் ஸகீ₂ந் கு₃ருந் |

ரத்நாநி த₄நத₄ந்யாநி ஷேத்ராணி ச க்₃ருஹாணி ச ||

ஸர்வத₄ர்மாம்ஸ்ச ஸந்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாக்ஷராந் |

லோகவித்ராத்சரணௌ ஸரணம் தே₃வ்ரஜம் விபே₄ா ||

[எம்பிரானே! தந்தை. தாய். மனைவி, மக்கள், உறவினர், நண்பர். ஆசாரியர்கள், ரத்தினங்கள், தனதானியங்கள், வயல்கள், வீடுகள், எல்லா உபாயங்கள், கைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா உபேயங்கள் ஆகிய அனைத்தையும் வாஸநையோடு விட்டு தேவரீருடைய உலகமளந்த பொன்னடி களையே ஸரணமடைந்தேன்.]

102. யஸ்ய தே₃வே பரா ப₄க்திர் யத்₂ா தே₃வே தத்₂ா கு₃ருௌ |

தஸ்யதே கதி₃தா ஹ்யர்த்த₂ா: ப்ரகாஸந்தே மஹாத்மந: ||

[எவனுக்குப் பரதெய்வத்திடம் மேலான ப₄க்தியுள்ளதோ, தெய்வத்திடம் போலே ஆசாரியனிடமும் மேலான ப₄க்தி யுள்ளதோ அந்த மஹாபுருஷனுக்கே உபதே₃ஸிக்கப்பட்ட இவ்வர்த்த₃ங்கள் விளங்கும்.]

103. அஹமஸ்யபராத₄ாநாமாலயோ₃கிஞ்சநோ₃க₃தி: |

த்வமேவோபாயபூ₄தோ மே ப₄வேதி ப்ரார்த்த₂நாமதி: ||

ஸரண₃க₃திரீத்யுக்தா ஸா தே₃வேஸ்மிந் ப்ரயுஜ்யதாம் ||

[“நான் குற்றங்களுக்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருப்பவன்; (உன்னைத்தவிர) வேறு உபாயமற்றவன்; வேறு உபேயமு மற்றவன். நீயே எனக்கு உபாயமாவாயாக ” என்று

100. யஜு-காண்டம்4-2-29 ருக்வேத₃ விஷ்ணுஸூக்தம்.

101. விஹகே₄ந்₃ரஸம்ஹிதை-படலம்-22. 102. ஸ்வேதாஸ் வதரம் 6-23. 103. அஹிர்யு₃த₄ர்யஸம்ஹிதை 36-38.

பிரார்த்திக்கும் புத்தியே ஸரணாக்தியெனப்படுகிறது.
அது இந்த தேவனிடத்தில் செய்யப்பட்டும்.]

104. ந த₄ம்நிஷ்டே₂ஸம்நி ந சாத்மவேதீ
ந ப₄க்திமாம்ஸ் த்வச்சரணாவிந்தே₃ |
அகிஞ்சநோ₅நநயக₃தி: ஸரண்ய
த்வத்பாத₃மூலம் ஸரணம் ப்ரபத்யே ||

[ஸரணமடையத்தக்கவனே! நான் கர்மயோகத்தில் நிலை
யுடையேனல்லேன்; ஐஞானயோகத்திலுமப்படியே; உன்
திருவடிகளில் ப₄க்தியோகத்திலும் நிஷ்டையிலே; உன்னைத்
தவிர வேறு உபாயமில்லாதவன்; வேறு ப்ராப்யமில்லாதவன்;
உன் திருவடிவாரத்தை ஸரணமடைகிறேன்.]

105. ஸ்ரீநிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்மயா:

[லக்ஷ்மீதேவீக்கு 'ஸ்ரீ' என்பது முதல் திருநாமம்.]

106. அஇதி ப₄க₃வதோ நாராயணஸ்ய ப்ரதமாபி₄த₄நம் அபி₁த₃த₄தா
கிம் நாம மங்குளம் ந க்ருதம்

[ப₄க₃வான் நாராயணனின் முதல் திருநாமமான அகாரத்தை
முதலிற்சொன்ன இவராலே என்ன மங்குளம்தான் செய்யப்
படவில்லை?]

107. பே₄க்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேஸ்வரம் |
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூ₄தாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சுதி ||

[யஜ்ஞங்களையும் தவங்களையும் அனுபவிப்பவனும். எல்லா
வுலகங்கட்கும் பெரிய ஈஸ்வரனும். எல்லா உயிர்களுக்கும்
நண்பனுமாக என்னை அறிந்து ஸாந்தியை அடைகிறான்.]

108. ஸமோ₅ஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு ந மே த்வேஷ்யோ₅ஸ்தி ந ப்ரிய: |
யே யஜந்தி து மாம் ப₄க்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம் ||

104. ஸ்தோ-ர-22. 105.

106. மஹாபுராஷ்யம்-1. 107. கீதை 5-29. 108. கீதை 9-29.

[எல்லா உயிர்கட்கும் நான் ஸமமானவன் ; எனக்கு விரோதியுமில்லை; பிரியமானவனுமில்லை; என்னை புக்தி யோடு உபாஸிப்பவர்கள் என்னிடத்திலுள்ளனர்; அவர் களிடத்திலும் நான் இருக்கிறேன்.]

109. பிதேவ த்வத்ப்ரேயாந் ஜநநி பரிபூர்ணாகுஸி ஜநே

ஹிதஸ்ரோதோவ்ருத்தயா புவதி ச கதாசித் கலுஷிதீ; |

கிமேதந் நிர்த்தோஷ: க இஹ ஜகுகீதி த்வமுசிதை:

உபாயைர் விஸ்மார்ய ஸ்வஜநயஸி மாதா ததஸி ந: ||

[தாயே! குற்றம் நிறைந்த ஜீவன் விஷயத்தில் படிப்படியாகத் திருத்தி நன்மை செய்வதற்காக உமது நாதன் சிலசமயம் கோபங்கொள்கின்றார்; .. ஏனிடக்க கோபம்? " என்று கூறி உசிதமான உபாயங்களின் மூலம் குற்றங்களை அவர் மறக்கும் படிசெய்து அவருடைய திருவடியிலே சேர்ப்பிக்கிறீர். அதனாலேயே எங்களுக்குத் தாயாகிறீர்.]

110. தாநஹம் த்ஷ்ஷத: க்ருராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |

க்ஷிபாம்யஜ்ஸ்ரமஸுபூநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[த்ஷ்வேஷிகளும், கொடியவர்களும், மனிதரிற் கடையானவர் களும், அமங்குளமானவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத் திலேயே அஸுரஸம்பந்தமுள்ள பிறப்புக்களிலேயே எப் போதும் தள்ளுகிறேன்.]

110*. மத்ஸபுக்தம் ஸ்வபசம் வாயி நிந்தாம் குர்வந்தி யே நரா: |

பத்மகோடிஸதேநாபி ந க்ஷமாமி வஸுந்தரே ||

[நாய்மாயிசம் தின்னும் சண்டாளனாயினும் என் புக்தனை எவர்கள் நிந்தனை செய்கின்றனரோ அவர்களை நூறுகோடி பத்மகாலங்கள் கழிந்தாலும் பொறுக்கமாட்டேன்.]

111. 109-வது இலக்கம் காண்க.

112. த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம் தேவதேவோ ஹரி: பிதா

[எல்லாவலகிற்கும் தேவரீர் தாயாகிறீர்; தேவதேவனான ஹரி தந்தையாகிறார்.]

109. ஸ்ரீகுண-52. 110. கீதை 16-19. 110*. வராஹ புராணம். 112. வி-பு 1-9-1.

113. அகிலஜகந்மாதரம்.....ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே

[எல்லாவுலகிற்கும் தாயான ஸ்ரீதேவியை ஸரணடைகிறேன்]

114. அஸ்யேஸாநா ஜகதோ விஷ்ணுபத்நீ

[விஷ்ணுவுக்குப் பத்தினியாயும், (அதனாலேயே) இவ்வுலகிற்குத் தலைவியாகவும் இருப்பவள்.]

115. ஏவமுக்தா து வைதேஹீ ஹநாமந்தம் யஸஸ்விநம் |

ராஜஸம்ஸ்ய வஸ்யாநாம் குர்வந்தீநாம் பராஜ்ஞயா ||

விதேயாநாஞ்ச த்யாஸீநாம் க: குப்யேத் வாநரோத்தம ||

[இப்படிச் சொல்லப்பட்ட சீதையானவள், புஷ்பபடைந்த அனுமனை நோக்கிச் சொல்லுகிறாள்:— வானரர் தலைவ! ராவணனான அரசனைப் பற்றியிருப்பதால் அவனுக்கு வசப் பட்டிருப்பவர்களும் அவனுடைய ஏவலினால் (எனக்குக் கொடுமை) செய்தவர்களும், அவனால் நியமிக்கப்பட்டவர்களும், (அவனுக்கு) அடிமைகளாகவுமுள்ள ராக்ஷஸர்களும் மேல் யார்தான் கோபங்கொள்ளுவார்கள்?]

116. பாபாநாம் வா ஸுபாநாம் வா வத்யார்ஹாணம் ப்லவங்கம் |

கார்யம் கருணமார்யேண ந கஸ்சிந் நாபராத்தயநி ||

[வானரனே! பாபிகளாயினும், நல்லோராயினும், சொல்லத்தக்கவராயினும், அவர்கள் திறத்து நல்லோனால் கருண காட்டப்படவேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனில்லையே.]

117. ஸ்ரிய:பதி: நிகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந: ஸ்வேதர

ஸமஸ்தவஸ்து விலக்ஷணநந்த ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூப:

[திருவின் நாயகனாய், தாழ்வுகளனைத்துக்கும் எதிர்த்துப் பாயிருப்பவனாய், மங்குளஞ்சுணங்களுக்கு ஒரே இருப்பிடமானவனாய், தன்னையொழிந்த எல்லாப் பொருள்களிலும் சிற்றற்றவனாய், அளவற்ற ஞானம் ஆனந்தம் ஆகியவற்றையே ஸ்வரூபமாகவுடையவனாயிருப்பவன்.]

113. ஸரணாக்ஷதிக்ஷயம்-1. 114. யஜுர்-கா 4-4-37.

115. ரா-யு 116-38. 116. ரா-யு 116-44. 117. ஸ்ரீதேயபுராண வ்யாக்யானம்.

118. யத் ப்ரஹ்மகல்ப நியுதா நுபுவேப்யநாஸ்யம்

தத் கில்பிஷம் ஸ்ருஜதி ஜந்துரிஹ ஷ்ணுர்த்தே |

ஏவம் ஸத்யா ஸகலஜந்மஸு ஸாபராத்யம்

க்ஷாம்யஸ்யஹோ தத்யபிஸந்திவிராமமாத்ராத் ||

[எந்தப் பாபமானது பிரமனுடைய ஆயுளைப்போன்று லக்ஷம் மடங்கு காலம் அநுபுவித்தாலும் அழியாதோ, அப்படிப்பட்ட பாவத்தை ஜீவன் இங்கு அரைக்கணத்தில் செய்கிறான். இப்படி எல்லாப் பிறப்புகளிலும் எப்பொழுதும் குற்றம்புரிந்த அடியேனை 'இனிப் பாவஞ் செய்யமாட்டேன்' என்று பாபத்தில் விருப்பம் தவிர்த்தவுடன் பொறுத்தருளுகிறாய். என்ன ஆச்சர்யம்!]

119. 64-வது இலக்கம் காண்க.

120. ஸ தம் நிபதிதம் பூமெள ஸரண்ய: ஸரணாகதம் |

வத்யார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத் ||

[ஸரணமாக அடையத்தக்க அந்தக் காகுத்தன் பூமியில் விழுந்து ஸரணமடைந்த அந்தக் காகாஸுரனைக் கொலை செய்யத் தக்கவனாயிருந்தபோதிலும் கருணையோடு காப்பாற்றினான்.]

121. மித்ரபூவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந ||

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேதத்யக்ஷர்ஹிதம் ||

[நண்பனின் வேஷத்தோடு வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒரு போதும் விடமாட்டேன். அவனுக்கு தோஷமிருந்தாலும் மிகநன்று; நல்லோர்களுக்கு அது பழிக்கத்தக்கதன்று.]

122. ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அப்யயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

ஒருகால் ஸரணமடைந்தவன் பொருட்டும். 'நான் உனக்குரியேன்' என்று யாசிப்பவன் பொருட்டும், எல்லாப் பிராணிகளிடத்தினின்றும் அபயமளிக்கிறேன். இது என்னுடைய விரதம்.]

118. ஸ்ரீவைகுண்டஸ்தவம் 61.

120. ரா-ஸு 38-35.

121. ரா-யு 18-3.

122. ரா-யு 18-34.

123. சரமஸ்லோகம்.

124. உபாயே க்ருஹஸ்க்ஷித்ரோ: ஸப்ஸ்த: ஸரணமித்யயம் |

வர்த்ததே ஸாம்ப்ரதம் சைஷ உபாயார்த்தைகவாசக: ||

[உபாயம், வீடு, ரக்ஷகன் என்னும் மூன்று பொருள்களையுடையது ஸரணம் என்னும் சொல். இப்போது இந்த ஸரணஸப்ஸ்தும் 'உபாயம்' என்னும் பொருளையே கூறுகிறது.]

125. வைகுண்டே து பரே லோகே ஸ்ரியா ஸார்த்தம் ஜகத்பதி: |

ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா புக்தைர் பூக்யவதைஸ் ஸஹ ||

[வைகுண்டமெனும் மேலான உலகில் ஸ்ரீதேவியோடுகூட ஜகத்ஸ்வாமியாய், அறிதற்கரியவரான விஷ்ணு குணநிஷ்டைர்களோடும், கைங்கர்யநிஷ்டைரோடும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.]

126. யோ வேத: நிஹிதம் குஹாயாம் பரமே வ்யோமம்

ஸோஸ்ருதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ ப்ரஹ்மணா விபர்சிதேதி

[அந்தனுன ப்ரஹ்மத்தை பரமபத்யத்திலிருப்பவனாகவும், ஹ்ருத்யகுஹையிலிருப்பவனாகவும் எவன் அறிகிறானோ, அந்த உபாஸகன் எல்லாவற்றையும் உணர்ந்த பரப்பொருளோடு எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் அநுபவிக்கிறான்.]

127. 100-வது இலக்கம் காண்க.

128. கமலநயந வாஸுதேவ விஷ்ணே

ததரணிததராச்யுத ஸங்க்ஸ்க்ரபாணே |

படவ ஸரணமிதீரயந்தி யே வை

த்யஜ பட தூரதரேண தாநபாபாந் ||

[தூதனே! கமலக்கண்ணனே! வாசுதேவனே! விஷ்ணுவே! பூமியை தூரித்தவனே! அச்யுதனே! (எனக்கு) உபாயமாவாய்!] என்று எவர்கள் சொல்லுகின்றனரோ, பாபமற்ற அவர்களை வெகுதூரத்தில் விலகிச் செல்வாய்.]

129. அஞ்ஜலி: பரமா முத்ஸரா க்ஷிப்ரம் தேவப்ரஸாதிகீ

[மிகச்சிறந்த சின்னமான அஞ்ஜலி விரைவில் ஈஸ்வரனை உகப்பிக்கிறது]

124. அஹிர் 36-36. 125. சைவபுராணம். 126. தை-ஆந2-2. 128வி-பு3-7-33. 129. க்ராருடபுராணம்-பூர்வகண்டம் 11-26.

130. ஜ்ஞாநாந் மோக்ஷோ ஜாயதே ராஜஸிம்ஹ
நாஸ்த்யஜ்ஞாநாதேஹமாஹுர் நரேந்த்ர !
தஸ்மாத் ஜ்ஞாநம் தத்த்வதோந்வேஷணீயம்
யேநாத்மாநம் மோக்ஷயேஜ் ஜந்மம்ருத்யோஃ ||

[அரசர் தலைவனே! மோக்ஷம் ஜ்ஞாநத்தாலேயே உண்டா
கிறது; அஜ்ஞானத்தால் உண்டாகாது. இவ்வாறு அறி
வாளிகள் உரைக்கின்றனர். ஆகையால் எந்த அறிவினால்
பிறப்புகளிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக்கொள்வானோ அந்த
அறிவு உள்ளபடி தேடத்தக்கது.]

131. ஸக்ருதேவ ஹி ஸாஸ்த்ரார்த்தஃ க்ருதோசயம் தாரயேந் நரம் |
உபாயாபாயஸம்யோகே நிஷ்டயா ஹியதேநயா ||

[ஸாஸ்த்ரதா த்பர்யமான இந்த ப்ரபத்தி ஒருதடவை செய்யப்
பட்டாலும் மனிதனை (புவக்கடலினின்றும்) தாண்டுவிக்கும்.
மற்ற உபாயங்களையும் (தகாத செயல்களாகிற) அபாயங்களையும்
அநுஷ்டித்தால் இந்த ப்ரபத்தி நிஷ்டை நழுவுகிறது.]

132. 122-வது இலக்கம் காண்க.

133. 101-வது இலக்கம் காண்க.

134. அபாயஸம்பலவே ஸத்யஃ ப்ராயஸ்சித்தம் ஸமாசரேத் |
ப்ராயஸ்சித்திரியம் ஸாத்ர யத் புந: ஸரணம் வ்ரஜேத் ||
உபாயாநாமுபாயத்வ ஸ்வீகாரேஸ்ப்யேவமேவ ஹி ||

[(தகாத செயல்களாகிற) அபாயாநுஷ்டானம் உண்டானால்
உடனே ப்ராயஸ்சித்தம் செய்யவேண்டும். மறுபடியும்
ஸரணமடைவது ப்ராயஸ்சித்தமாகும். மற்ற உபாயங்களை
உபாயமாக எண்ணி அநுஷ்டித்தாலும் இதுவே ப்ராயஸ்சித்தமாகும்.]

135. புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா க்ரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே |
அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதர்ஸதே ||

[தேவரீர் வைதேஹியோடு கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர். தேவரீர் விழித்திருக்கும்போதும், கண்வளரும் போதும் உமக்கு எல்லாவடிமைகளும் செய்வேன்.]

130. பூரா-ஸாந்தி 323; மோக்ஷதீர்மம் 3-87. 131. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-90. 134. லக்ஷ்மீ தந்த்ரம் 17-91. 135. ரா-அ 31-25. முழு-25

136. ஸ ப்ராதூஸ் சரணௌ க்ஷாட்யம் நிபீட்ய ரகுநந்தந்: |

ஸீதாமுவாசாதியஸா: ராக்வம் ச மஹாவ்ரதம் ||

[பெரும்புகழையுடைய இலக்குவன் தமையனுடைய திரு வடிகளை உறுதியாகப் பிடித்துக்கொண்டு பிராட்டியிடம் விண்ணப்பித்தான்; (பிறகு) ஸரணுகூதரக்ஷணமாகிற பெரிய வீரத்தையுடைய ஸ்ரீராமபிரானிடமும் விண்ணப்பித்தான்.]

137. ஏவமுத்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மண: ஸம்யதாஞ்ஜலி: |

ஸீதாஸமக்ஷம் காருத்ஸ்த்மித்யம் வசநம்பூர்வீத் ||

[ராமபிரானால் இவ்வண்ணஞ் சொல்லப்பட்ட இலக்குவன் கைகூப்பியவனாய் சீதாபிராட்டியின் முன்னிலையில் காருத் தணேநோக்கி இந்த வார்த்தையைச் சொல்லலுற்றான்.]

138. 100-வது இலக்கம் காண்க.

139. 126-வது இலக்கம் காண்க.

140. ரஸம் ஹ்யேவாயம் லப்யத்வாஸ்நந்தீ பவதி

[இந்த ஜீவன் ரஸஸ்வரூபனாகிய பரம்பொருளை அடைந்து ஆனந்தமுடையவனாகிறான்.]

141. 71-வது இலக்கம் காண்க.

142. 72-வது இலக்கம் காண்க.

143. யேந யேந தூதா க்ஷ்சுதி தேந தேந ஸஹ க்ஷ்சுதி
தத் யதூ தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்
சூயா வா ஸத்வமநுக்ஷ்ச்சேத் ததூப்ரகாரம் ||

[எப்படி, இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், சன்று பசுவையும், நிழல் பிராணியையும் பின் தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லு கின்றானோ, அப்படி அப்படியே (முக்தனும்) கூடப் போகிறான்.]

144. வாஸுதேவ தருச்சூயா நாதிரீதா ந க்ஷம்சூா |

நரகாங்க்ஷாரஸமீ ஸா கிமர்த்தம் ந ஸேவ்யதே ||

136. ரா-அ 34-2. 137. ரா-ஆ 15-6. 140. கை-ஆ 15-7.

143. பரமஸம்ஹிதை. 144. விஹகேந்ஞ்ரஸம்ஹிதை 24-14;
க்ஷாருட ப்ரராணம் பூர்வகூண்டும் 222-25.

[மிகக்குளிர்ந்ததாயுமல்லாமலும், மிகுந்த வெப்பத்தையும் தராமலும், நரகமாகிற நெருப்பின் வெப்பத்தைத் தணிப்பது மாயிருக்கும் வாஸுதேவனாகிற மரநிழல் ஏன் அடையப் படவில்லை?]

145. ஏதத் ஸாம க்யாயந்நாஸ்தே

[முத்தன் இந்த ஸாமக்யானத்தைச் செய்துகொண்டிருக்கிறான்]

146. ஸஹிதாஸ்சாப்யதாவந்த ததஸ்தே மாநவா த்ருதம் |

க்ருதாஜ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

[பின்பு, அந்த ஸ்வேதத்வீபவாஸிகளான மஹான்கள் கைகூப்பியவர்களாய், மகிழ்ச்சியுடையவர்களாய், 'நம: ' என்றே சொல்லுமவர்களாய் ஒன்றுகூடி விரைவில் ஓடினார்கள்.]

147. 143-வது இலக்கம் காண்க.

148. 89-வது இலக்கம் காண்க.

149. புவந்தமேவா நுசரந்நிரந்தரம்

ப்ரஸாந்த நிஸ்ஸேஷ மநோரதாந்தர: |

கத்யாஹமைகாந்திக நித்யகிங்கர:

ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: ||

[அடியேன் எப்போதும் தேவரீரையே பின்பற்றிநின்று, மற்ற ஆசைகளெல்லாம் அடியோடு அழியப்பெற்று, ஒரு படிப்பட்டதாய், நித்யமான கைங்கரியத்தையுடையவனாய், வாழ்வின் பயன் பெற்றவனாய், என்றுதான் தேவரீரையே மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன்?]

150. நித்யகிங்கரோ புவாநி

[நித்யகைங்கரியம் செய்பவனாக ஆகக்கடவேன்.]

151. 88-வது இலக்கம் காண்க.

152. பேடாத்தாஹம் மம பேடாகேசாயம்

[நான் அனுபூவிப்பவன்; இது என்னுடைய பேடாகும்.]

145. தை-புருகு 10-5. 146. புர-ஸாந்தி 344-45.

149. ஸ்தோ-ர-46, 150. ஸரணுகூதிகூத்யம். 152.

153. அநாத்மந்யாத்மபுத்ரத்தி₄ர்யா சாஸ்வே ஸ்வமிதி யா மதி: |

ஸம்ஸாரதருஸம்பூ₄தி பீஜமேதத் த்வித₄ா ஸ்தி₂தம் ||

[ஆத்மாவல்லாத தேஹத்தில் ஆத்மா என்னும் பு₃த்தி₄யும், தனதல்லாத வஸ்துவில் தன்னுடையது என்னும் பு₃த்தி₄யும். ஸம்ஸாரமாகிய வ்ருஷத்தின் வ்ருத்₃தி₄க்கு இரு வகையாயிருக்கும் விதையாகும்.]

154. மனோவாக்காயை: அநாதிகால ப்ரவ்ருத்தாநந்தாக்ருத்யகரண
க்ருத்யாகரண ப₄கூவதபசார ப₄கூவதாபசாராஸஹயாபசார ரூப
நாநாவித₄ாநந்தாபசாராந். ஆரப்த₄கார்யாந் அநாரப்த₄கார்யாந்
க்ருதாந் க்ரியமாணாந் கரிஷ்யமாணம்ஸ்ச ஸர்வாந் அஸேஷுத:

க்ஷமஸ்வ

[மனம், மொழி. மெய் என்னும் முக்கரணங்களாலும் அநாதி₃
காலமாகத் தொடரும் கணக்கற்றவையான தகாதனசெய்
வனவும், தக்கன செய்யாமையும், ப₄கூவானிடம் செய்யும்
குற்றமும், ப₄க்தர்களிடம் செய்யும் குற்றமும், பொறுக்க
வொண்ணாக் குற்றமுமாகிற பலவித எல்லையற்ற குற்றங்களை
யும், பயன் தரத்தொடங்கியவற்றையும், பயன் தரத்தொடங்
காதவற்றையும், செய்கவற்றையும், செய்கிறவற்றையும்,
செய்யப்படுகவற்றையும் ஆகிய இவைபெல்லாக் குற்றங்களை
யும் ஒன்றுவிடாமல் பொறுத்தருளவேணும்.]

155. அநாதி₃கால ப்ரவ்ருத்த விபரீத ஜ்ஞாநம் ஆத்மவிஷயம்
க்ருதஸ்ந ஜகூத்₃விஷயஞ்ச விபரீத வ்ருத்தஞ்ச அஸேஷவிஷயம்
அத்யாபி வர்த்தமாநம் வர்த்திஷ்யமாணஞ்ச ஸர்வம் க்ஷமஸ்வ

[தன் விஷயமாகவும், மற்றுள்ள உலகின் விஷயமாகவும்
அநாதி₃காலமாகத் தொடரும் (ஒன்றை மற்றொன்றாக நினைக்
கும்) மாறுபட்ட அறிவையும் தகாத ஒழுக்கத்தையும், எவ்
விஷயத்திலும் இன்றுபிடுப்பவையும் இருக்கப்படுகவையு
மான எல்லா விபரீதஜ்ஞாந வ்ருத்தங்களையும் பொறுத்
தருளுவாய்.]

156. மதீயாநாதி₃ கர்மப்ரவாஹ ப்ரவ்ருத்தாம் ப₄கூவத்ஸ்வரூப

திமோத₄ாநகரீம்

விபரீதஜ்ஞாநஜநீம் ஸ்வவிஷயாயாஸ்ச பே₄கூயபு₃த்தே₄ர் ஜநீம்
தே₃ஹேந்த்ரீயத்வேந பே₄கூயத்வேந ஸஞ்ஜமரூபேண

சாவஸ்தி₂தாம்

தை₃வீம் குணமயீம் மாயாம் த்ராஸ்பூ₄தம்

'ஸரணாகூதோஸ்மி தவாஸ்மி த்ராஸ:' இதி வக்தாரம் மாம் தாரய

153. வி-பு 6-7-11. 154. 155. 156. ஸரணாகூதி₃கூத்₃யம்.

[என்னுடைய அநாதியான கருமப்பெருக்கால் உண்டான தும். புகுவானுடைய ஸ்வரூபத்தை (நான்றியமுடியாதபடி) மறைப்பதும். மாறுபட்ட அறிவை விளைப்பதும். (ப்ரக்ருதி யாகிற) தான் இனியதென்னும் அறிவை விளைப்பதும். தேஹமாகவும், இந்திரியமாகவும். அநுபூவிக்கப்படும் இனிய தாகத்தோற்றும் விஷயங்களாகவும் (ஸ்தூலரூபமாகவும்). (ப்ரக்ருதி மஹான் முதலான) ஸுக்ஷ்மரூபமாகவுமிருப்பதும், தேவனுகிற உனக்கு விளையாட்டுக் கருவியாயிருப்பதும். ஸத்வரஜஸ்தமோகுணமயமாயிருப்பதுமான ப்ரக்ருதியை. உனக்கடியவனும். ஸுரணமடைந்தேன்; உனக்குரியனான வேன்' என்று சொல்லுமவனான என்னைத் தாண்டுவிட்பாய்.]

157. 146-வது இலக்கம் காண்க.

158. ப்ரக்ஷாய் பாதுவாசாமேத் ஸநாத்வா விதிவதூர்ச்சயேத் |
ஸ்தித்வார்க்யம் பூநவே துத்யாத் த்யாத்வா தேவம் ஜபேந் ||
மநம் ||

[கால்களைக் கழுவிக்கொண்டபின்புதான் ஆசமனம் செய்ய வேண்டும்; ஸ்நானம் செய்தபின்புதான் விதிப்படி பூஜிக்க வேண்டும்; நின்கொண்டுதான் அர்க்யத்தை குரியனுக்குக் கொடுக்கவேண்டும்; தேவனை தியானித்துக்கொண்டுதான் மந்திரத்தை ஜபிக்கவேண்டும்.]

159. தஸ்மாத்ஸுக்தஸ் ஸததம் கார்யம் கர்ம ஸமாசர |

அஸக்தோ ஹ்யாசரந் கர்ம பரமாப்நோதி பூருஷ: |

கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திமாஸ்திதா ஜநகாத்ய: ||

[ஆகையால், (கர்மத்தில) பற்றில்லாமலே எப்போதும் செய்யவேண்டிய கருமத்தைச் செய்வாயாக; பற்றில்லாமல் கர்மத்தைச் செய்பவன் ஆத்மாவை அடைகிறான். ஜனகன் முதலானார் கர்மத்தினாலேயே ஆத்மஸாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தனரன்றோ.]

160. ஸ்ரேயாந் த்ரவ்யமயாத் யஜ்ஞாத் ஜ்ஞாநயஜ்ஞ: பரந்தப |

ஸர்வம் கர்மாக்ஷிலம் பார்த்தத் ஜ்ஞாநே பரிஸமாப்யதே ||

[எதிரிகளைக் காய்பவனே! (திரவியம், ஞானம் என்னும் இரண்டு பிரிவுகளையுடைய யஜ்ஞத்தில்) திரவியமயமான

159. கீதை 3-19. 160. கீதை 4-33.

யஜ்ஞத்தைக்காட்டிலும் ஞானமயமான யஜ்ஞம் சிறந்தது; குந்தீ புத்திரனே! எல்லாக்கருமமும், அதையொட்டிய மற் றெல்லாமும் ஞானத்தில் முடிவடைகின்றன.]

161. யதௌத்யாஸி ஸமித்தேஃசுக்நிர் பஃஸம்ஸாத் குருதேர்ஜுந் !

ஜ்ஞாநாக்நி: ஸர்வகர்மாணி பஃஸம்ஸாத் குருதே தத்ரா !

ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ஸுநஸம் பவித்ரமிஹ வித்ஸ்யதே !

தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்தௌ: காலேநாத்மநி விந்த்ஸி ||

[அர்ஜுனனே! கொழுந்துவிட்டெரியும் நெருப்பானது எப் படி விறகுகளைச் சாம்பலாக்குகிறதோ, அப்படியே அறி வாகிற நெருப்பு எல்லாக் கர்மங்களையும் சாம்பலாக்கிவிடு கிறது. ஞானத்தைப்போல் சுத்தப்படுத்தும் பொருள் இவ் வுலகில் இல்லையன்றோ. அப்படிப்பட்ட ஞானத்தை ஜ்ஞானம் கலந்த கர்மயோகும் கைவந்தவன் நாள் செல்லச் செல்ல, தானே தன்னிடத்தில் அடைகிறான்.]

162. புக்த்யா த்வநந்யயா ஸக்ய அஹமேவம்விதேஃசுர்ஜுந் !

ஜ்ஞாநம் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரஃதப ||

[அர்ஜுனா! எதிரிகளை அழிப்பவனே! ஒரு பலனை எதிர்பாராத புக்தியினாலேயே இம்மாதிரியான நான், உண்மையாக அறி வதற்கும், பார்ப்பதற்கும், நுழைவதற்கும் தக்கவன்.]

163. மந்மநா புவ மத்ஸுபுக்தோ மத்ஸ்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு !

மாமேவைஷ்யஸி ஸத்யம் தே ப்ரதிஜானே ப்ரியோஸி மே ||

[என்னிடத்தில் மனத்தை வைத்தவனாகவும், என்னுடைய புக்தனாகவும், என்னைஆராதிப்பவனாகவும் ஆவாயாக. என்னை நமஸ்கரிப்பாயாக. என்னையே அடைவாய்; இது ஸத்யம். உனக்கு ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன். எனக்குப் பிரியனன்றோ நீ.]

164. ஐநம் கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: !

த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜநம் நைதி மாமேதி ஸோர்ஜுந ||

[அர்ஜுனா! என்னுடைய அப்ராக்ருதமான பிறப்பையும், சேஷ்டிகங்களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ,

161. கீதை 4-37. 38. 162. கீதை 11-54. 163. கீதை 9-34. 164. கீதை 4-9.

அவன் தேஹத்தை விட்டு மறுஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

165. இதி குஹ்யதமம் ஸாஸ்த்ரமித்யுக்த்தம் மயாநக4 |

ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருதயம்ச பூரத ||

[இவ்வாறாக (நானே புருஷோத்தமமென்பதைச் சொல்லும்) மிக ரஹஸ்யமான இந்தப் புருஷோத்தமவித்யையென்னும் ஸாஸ்திரம் என்னாலே சொல்லப்பட்டது. பூரதவாயுத்திலுபிறந்து குற்றமற்று விளங்கும் அர்ஜுனனே! இதை அறிந்து கொண்டால் நல்லறிவையுடையவனாகவும், செய்யவேண்டியதைச் செய்தவனாகவுமாகலாம்.]

166. தேஸோயம் ஸர்வகாமதுக்

[இந்த தேஸும் எல்லா இஷ்டங்களையும் கொடுக்கும்.]

167. வாஸுதேவாஸ்ரயோ மர்த்யோ வாஸுதேவ பராயண: |

ஸர்வபாபவிஸுத்திதாத்மா யாதி பூரஹ்ம ஸநாதநம் ||

[வாஸுதேவனை அடைந்து. வாஸுதேவனையே மேலான புகலாகக்கொண்ட மனிதன். எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபட்ட ஸ்வரூபத்தையுடையவனாய். பரம்பொருளை அடைகிறான்.]

168. க்ருதேந வாஜ்ஜைதலேந தீபம் யோ ஜ்வாலயேந நர: |

விஷ்ணவே விதிவத் புக்த்யா தஸ்ய புண்டபுலம் ஸ்ருணு ||

விஹாய ஸகலம் பாபம் ஸஹஸ்ராதித்யஸந்நிபு: |

ஜ்யோதிஷ்மதா விமானேந விஷ்ணுலோகே மஹீயதே ||

[எந்த மனிதன் விஷ்ணுவின் பொருட்டு, அன்போடு ஸாஸ்திரத்திற் சொன்ன முறைப்படி நெய்யினாலாவது அல்லது எண்ணெயினாலாவது திருவிளக்கை எரியும்படி செய்கிறானோ, அவனுடைய புண்ணியத்தின் பலனைக்கேள்; அவன் எல்லாப்பாபங்களையும் விட்டு, ஆயிரம் சூரியனுக்கு ஒப்பானவனாகி, ஒளிபெற்ற விமானத்தாலே விஷ்ணுலோகத்தில் பெருமை பெறுகிறான்.]

35. கீதை 15-20. 166. க்ருதபுராணம்-ஸ்ரீரங்க, மாஹாத்மயம் 11-5. 167. பூர-ஆநுஸா 254-132. 168. நாரளிம் ஹபுராணம் 33-27.

169. ஸந்த்யாஹீநோஸூசிர் நித்யமநர்ஹ: ஸர்வகர்மஸு |

[ஸந்த்யாவந்த்யனம் பண்ணுகவன் பரிசுத்தியற்றவன்; எப்
போதும் எல்லாக் கருமங்களிலும் தகுதியற்றவன்.]

170. சோத்யநாலக்ஷணர்த்தேதா த்யம்:

[‘இதைச் செய்; அதைச் செய்யாதே’ என்றற்றோன்ற ஒரு
விதியினால் விதிக்கப்படும் பொருள் த்யம் எனப்படுகிறது.]

171. ப்ரஹ்மஹத்யா ஸுராபாநம் ஸ்நேயம் குர்வங்க்யநாக்யம் |

மஹாந்தி பாதகாந்யாஹு: ஸம்ஸர்க்க்யூர்சாபி தை: ஸஹ ||

[அந்தணனைக் கொல்லுதல், கள்குடித்தல், பொன்னைத்
திருடுதல், ஆசார்ய பத்தினியைப் புணர்தல் ஆகிய இவையும்.
இவை செய்தவரோடு கூடுதலும் (பஞ்ச) மஹாபாதகங்கள்
எனப்படுகின்றன.]

172. அத்ய பாதகபீதஸ்த்வம் ஸர்வபூவேந பூரத |

விழுத்தாந்ய ஸமாரம்பேதா நாராயணபரோ பூவ ||

[பூரதவமிசத்துதித்தவனே! இனி, நீ (மற்ற உபாயங்களை
அனுஷ்டித்தலாகிற) பாவத்தைச் செய்ய அஞ்சினாயாகில்,
முழுமனத்தோடு வேறு முயற்சிகளைக் கைவிட்டு நாராயண
னிடமே உபாயபூத்யுகியுள்ளவனாக இருப்பாயாக.]

173. ஸ்ராத்த்யபேதாஜநகாலே து தீபோ யத்யி விநர்யதி |

புநரந்நம் ந பேதாத்தவ்யம் பூக்த்வா சாந்த்யராயணம் சரேத் ||

[ஸ்ராத்த்யத்தில் புசிக்கும்போது விளக்கு அணைந்தால் உளவை
மறுபடி புசிக்கலாகாது. புசித்தால், (அதற்கு ப்ராயஸ்சித்த
மாக) சாந்த்யராயணவிரதத்தை அனுஷ்டிக்கவேண்டும்.]

174. ஸ்நாத்வா பூஞ்ஜீத

[ஸ்நானம் செய்துவிட்டே புசிக்கவேண்டும்.]

175. யோ வஜ்ரபாதாஸநி ஸந்நிபாதாத்

ந சுக்ஷுபேதாநாபி சசால ராஜா

169. த்யக்ஷஸம்ருதி 1-12.

170. பூர்வமீமாம்ஸை 1-1-2.

171. மநுஸ்ம்ருதி 11-54.

172. விஷ்ணுத்யம் 66-71.

173. உஸந:ஸம்ஹிதை 5-50.

174. 175. ரா-யு 59-140.

ஸ ராமபாணபிஹதோ ப்ருணார்த்த :

சசால சாபஞ்ச முமோச வீர: ||

[எந்த ராவணன் வஜ்ராயுதத்தால் அடிபட்டாலும், இடி விழுந்தாலும் மனக்கலக்கத்தை அடையவில்லையோ, ஸரீரம் நடுங்கப்பெறவுமில்லையோ, அந்த ராவணன் ஸ்ரீராம பாணத்தாலே அடிக்கப்பெற்று மிகவும் கலங்கி நடுநடுங் கினான். வீரனாயிருந்தும் (நிராயுதபாணியை ராகுவன் அடிக்க மாட்டான் என்னும் நினைவாலே) வில்லையும் கைவிட்டான்.]

176. கச்சு₂ நுஜா நாமி ரணத்திதஸ்த்வம் ப்ரவீசய ராத்ரிஞ்சுரராஜ

ஆஸ்வாஸ்ய நிர்யாஹி ரதீ₂ ச த₄ந்வி தத₃ா ப₃லம் த்ரக்ஷயஸி மே

லங்காம் |

ரதஸ்த₂: ||

[ராக்ஷஸராஜனே! நீ யுத்தத்தில் களைப்படைந்துவிட்டாய்; திரும்பிப்போ; நானே அனுமதிக்கிறேன். லங்கையில் நுழைந்து, களைப்பாற்றிக்கொண்டு, ரதஸ்தையுடையவனாக வும், வில்லையுடையவனாகவும் திரும்பி வா. ரதஸ்திலிருந்து கொண்டு அப்போது என்னுடைய ப₃லத்தைப் பார்ப்பாய்.]

177. ராமோ விஞ்ரஹவாந் த₄ர்ம: ஸாது₄: ஸத்யபராக்ரம: |

ராஜா ஸர்வஸ்ய லோகஸ்ய தேவாநாம் மக₄வாநிவ ||

[ராமன் த₄ர்மமே உருவெடுத்தவன்; நலலொழுக்க முடைய வன்; உண்மை வீரன்; தேவர்களுக்கு இந்திரனைப்போல் எல்லாவுலகிற்கும் இவன் அரசனாகிறான்.]

178. யே ச வேதவிதோ விப்ரா: யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: |

தே வத₃ந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் த₄ர்மம் ஸநாதநம் ||

[வேதமறிந்த வேதியர்களும், வேத₃ாந்தமுணர்ந்த வித்தகர் களும் மஹாபுருஷனான கிருஷ்ணனையே பழமையான த₄ர்மஸ்வரூபியென்று சொல்லுகிறார்கள்.]

179. ஹ்ருஷீகேஸம் தத₃ா வாக்யமித₃மாஹ மஹீபதே |

ஸேநயோருபயோர் மத்யே ரத₂ம் ஸ்த₂ாபய மேச்யத ||

[அரசனே! அப்போது அர்ஜுனன் கண்ணனைப் பார்த்து இவ்வாறு வார்த்தை சொன்னான், — ‘‘அச்சுதனே! இரண்டு சேனைகளுக்குமிடையே என் தேரை நிறுத்துவாய்’’ என்று.]

176. ரா-யு 59-144.

177. ரா-ஆ 37-13.

178. பார-

ஆர-தீர்த்த₂ 86-26.

179. கீ₃தை 1-22.

முழு—26

180. ஸர்வஜ்ஞோபி ஹி ஸர்வேபோஸ்தா காருணிகோ Sபி ஸந் |
ஸம்ஸாரதந்த்ர வாஹித்வாத் ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே ||

[ஸர்வேஸ்வரன் எல்லாமறிந்தவனாயிருந்தபோதிலும். எப்
போதும் கருணையுடையவனாயிருந்தபோதிலும். ஸம்
ஸாரத்தை (நெறிவழுவாமல்) நடத்திக்கொண்டுபோக
வேண்டியிருந்ததால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ஜீவன்
('என்னை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று) அபேக்ஷிப்பதாகிற
ஒன்றை மாத்திரம் எதிர்பார்க்கிறான்.]

181. பரித்ராணய ஸாதூநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் |
தூர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்புவாமி யுகே யுகே ||

[ஸாதூக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும்,
வைகிருததூர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்கும் யுகநிகராகும்
பிறக்கிறேன்.]

182. 178-வது இலக்கம் காண்க.

183. யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:

[எந்தப் பரமாத்மாவானவன் எல்லா வஸ்துக்களுடைய எவ்
ருபத்தையும், ஸ்வபூவங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய
ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ.....]

184. பராஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ஸ்ருயதே ஸ்வாபயுகி

ஜ்ஞாநபலக்ஷியா ச

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்குப் பலபடிப்பட்டதும், ஸ்வாபயுகி
மான ஸக்தியும். இயற்கையான ஞானமும், ப்ரபலமுமாய்
(ஸ்ருஷ்டித்தல் முசலிய) காரியங்களும் உண்டென்று
அறியப்படுகிறது.]

185. பஹமத உபபத்தே:

[மோக்ஷபுலன் ஸர்வரானுலேயே உண்டாகிறது; பொருத்த
பிருக்கையாலே.]

186. ஸகேததி மத்வா ப்ரஸப்யம் யதுக்தம்

ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதுவ ஹே ஸகேததி |

அஜாநதா மஹிமாநம் தவேதம்

மயா ப்ரமாதூத ப்ரணயேந வாமி ||

180. லக்ஷ்மீதந்தரம் 17-78. 181. கீதை 4-8.

183. முண்டக 1-1-10. 184. ஸ்வே 6-8.

185. ப்ரஹ்மஸூதரம் 3-2-37. 186. கீதை 11-11.

யச்சாபஹாஸார்த்தமஸத்க்ருதோஸி

விஹாஸய்யாஸந பேராஜநேஷு |

ஏகோ஽த்வாப்யச்யுத தத்ஸமக்ஷம்

தத் ஸ்லாமயே த்வாமஹம்ப்ரமேயம் ||

[அச்யுதனே! உன்னுடைய இந்த மஹிமையை அறியாத என்னால், கவனமின்மையாலும், அனபிநாலும் (உன்னை) நண்பனென எண்ணி 'ஏ கிருஷ்ண! யாதவா! நண்பா!' என்று (உன் விஷயத்தில்) சொல்லப்பட்டது யாதொன்று உண்டோ, பரிஹாஸத்திற்காக விளையாடும்போதும், படுத்திருக்கும்போதும், உட்கார்ந்திருக்கும்போதும், உண்ணும்போதும், ஒருவனாயிருக்கும்போதும், பலர் முன்னிலையிலும் (நீஎன்னால்) அவமதிக்கப்பட்டது யாதொன்றுண்டோ அது அனைத்தையும், நான் அளத்தற்கரிய உன்னைப் பொறுக்கும்படி வேண்டுகிறேன்.]

187. தைவீ ஹ்யேஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தேவனாகிற என்னால் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது, என்னையே எவர்கள் ஸரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

188. தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்யே-

யத: ப்ரவ்ருத்தி: ப்ரஸ்ருதா புராணீ

[ஆதிபுருஷனை அவனையே ஸரணடைந்து, (அஜ்ஞான மழிகல் முகலான) இவையனைத்துக்கும் (ஸாத்யமான) (முமுக்ஷுக்களுடைய) செயல்கள் பழங்காலத்திலிருந்து ஏற்பட்டிருக்கிறது.]

189. 103-வது இலக்கம் காண்க.

190. 124-வது இலக்கம் காண்க.

191. ஆசேஷபத: ப்ராப்தாத்₃பி₄த₄நிகல்ஸயைவ க்₃ராஹ்யத்வாத்

[அர்த்தபுலத்தால் வருவதைக்காட்டிலும், ஸப்தபுலத்தால் வருவதே ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கதாகையால்.]

192. க₃த்யர்த்த₂ பு₃த்யர்த்த₂:

187. கீதை7-14. 188. கீதை15-4. 191. ஸ்ரீபூஷ்யாரம்பம்

192. இலக்கணநூல் வழக்கு.

[கூதியைச் சொல்லும் ஸப்தங்கள் (மானஸகூதியான) பூதூதியையும் சொல்கின்றன.]

193. 183-வது இலக்கம் காண்க.

194. 184-வது இலக்கம் காண்க.

195. ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்

ஸாம்யமுபைதி

[பரமபுருஷனை ஸாக்ஷாத்கரித்தவுடன் ப்ரஹ்மஜ்ஞானியான வன், புண்யபாபங்களைவிட்டு ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்பந்தம்ற்றவனாய் (புருஷோத்தமனுடன்) மேலான ஸாம்யத்தை அடைகிறான்.]

196. உந்மாதுஸ்சித்த விபூம:

[உந்மாதுமென்னும் சொல்லும் மனமயக்கமும் பர்யாயம் (ஒரு பொருளுடையவை.)]

197. 172-வது இலக்கம் காண்க.

198. 163-வது இலக்கம் காண்க.

199. ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவநிகேதந: |

நாகுபர்யங்கமுத்ஸ்ருஜய ஹ்யாகுதோ மதுராம் புரீம் ||

[பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டவனுன இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனை பைந்நாகப்பாயை விட்டு மதுராபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

200. புண்யா த்வாரவதீ யத்ர தத்ராஸ்தே மதுஸூதந: |

ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ ஸ ஹி தூம்: ஸநாத: ||

[புண்ணியமான த்வாரகையிருக்குமிடத்தில் மதுஸூதந: னிருக்கிறான்; அவன்தான் இயற்கையான தேவனாயும் பழையோனாயுமிருப்பவன்; அவனை பழமையான தூய்மை மாவான்]

201. யத்ர நாராயணோ தேவ: பரமாத்மா ஸநாதந: |

தத்ர க்ருத்ஸநம் ஐகூத் பார்த்து தீர்த்தாந்யாயதநாநி ச ||

[பார்த்தனை! பரம்பொருளும் பழையோனும் தேவனுமான நாராயணன் எங்கிருக்கிறானோ அங்குதான் எல்லா தேவ தீர்த்தங்களும் கோயில்களுமுள்ளன.]

202. 178-வது இலக்கம் காண்க.

195. முண்டுக 3-1-3. 196. அமர 1-200. 198. கீதை 8-15.

199. பூர-ஆர-தீர்த்த 86-24; ஹரிவம்ஸம் 133-32.

200. பூர-ஆர 86-25. 201. பூர-ஆர 88-27.

203. பவித்ராணும் ஹி கேஷாவிந்த்; பவித்ரம் பரமுச்ச்யதே |

புண்யாநாமபி புண்யோஸௌ மங்குளாநாஞ்ச மங்குளம் ||

[புனிதப்படுத்தும் பொருள்களில் மேலான புனிதப்பொருளாகச் சொல்லப்படுகிறான் கேஷாவிந்தன்; புண்ணியங்களுக்கெல்லாம் புண்ணியமாயிருப்பவனும். மங்குளங்களுக்கெல்லாம் மங்குளமாயிருப்பவனுமவனே.]

204. க்ருஷ்ண ஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சூப்ப்யய: |

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதித்யம் விஸ்வம் சராசரம் ||

[கண்ணனே உலகங்களையெல்லாம் படைப்பவனும் அழிப்பவனுமாவானன்றோ; ஸ்தூவரஜங்குமரூபமான இவ்வுலகெல்லாம் கண்ணனுக்கே உரியதன்றோ.]

205. கார்ப்பண்ய தேஷாஷோபஹதஸ்வபூவ:

ப்ருச்ச்யாமி த்வாம் துர்மஸம்மூடசேதா: |

யச்ச்யரேய: ஸ்யாந்நிர்சிதம் ப்ருஹி தந்மே

ஸிஷ்யஸ் தேஹம் ஸாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்தம் ||

[குறுகிய மனப்பான்மையாகிற குற்றத்தால் நலங்கெட்ட நான் துர்மம் இன்னதென்றறியாமல் உன்னைக் கேட்கிறேன். எனக்கு உறுதியாக எது நன்மைபயக்குமோ அதைச் சொல்லு. உனக்கு நான் சீடன். உன்னை ஸரணமடைந்த எனக்கு நல்லறிவை உண்டாக்குவாய்.]

206. தமேவ தீரோ விஜ்ஞாய ப்ரஜ்ஞாம் குர்வீத ப்ரஹ்மண: |

நாநுத்யாயாத ப்ரஹ்நி ஸப்தாந் வாசோ விக்லப்யநம் ஹி தத் ||

[வேகமோதியவன் அறிவுடையவனாய். அந்தப் பரமபுருஷனியை (ஸ்ரவணமநங்களால்) அறிந்து தியானம் செய்யக்கடவன். (அவனையொழிந்தவற்றைச் சொல்லும்) பல சொற்களை மனத்தாலும் எண்ணவேண்டாம். அப்படி எண்ணுவது வார்த்தைகளை வாட்டுவதேயாகுமன்றோ.]

203. பூர-ஆர 86-27 204. பூர-ஸபூர 41-23.

205. கீதை 2-7. 206. ப்ருஹ 6-4-21.

207. ஓமித்யேவ த்யாயததூத்மாநம்ஸ்வஸ்தி வ: பாராய தமஸ: பரஸ்தாத்
[ப்ரக்ருதிக்கு அப்பாலுள்ள அவனைப் பெறுவதற்கு, பர
மாத்மாவை 'ஓம்' என்றே தியானியுங்கள்; உங்களுக்கு
நன்மையுண்டாகும்.]

208. ஆத்மாநமேவ லோகமுபாஸீத
[காணத்தக்க பரமாத்மாவை உபாஸியுங்கள்.]

209. ஆத்மா வா அரே த்ராஷ்டவ்யம்
ஸ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்த்யாஸிதவ்ய:
[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்க
கத்தக்கது; பார்க்கத்தக்கது.]

210. ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ரேஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி:
நராணாம் க்ஷணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே புக்தி: ப்ரஜாயதே ||
[ஆயிரக்கணக்கான பிறப்புகளில் கர்மஜ்ஞாந புக்தி
யோக்யங்களை அநுஷ்டித்துப் பாபம் நீங்கப்பெற்று மஹி
களுக்குக் கண்ணனிடம் புக்தியானது உண்டாகிறது.]

211. 162-வது இலக்கம் காண்க.

212. 210-வது இலக்கம் காண்க.

213. 177-வது இலக்கம் காண்க.

214. ஆநயைநம் ஹரிஸ்ரேஷ்ட துத்தமஸ்யாப்யம் மயா |

விபீஷணே வா ஸுக்யரீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்யரீவனே! இவனை
அழைத்துவா; விபீஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன்
யாயிருந்தாலும், இவனுக்கு என்னால் அபாயமளிக்கப்பட்டது.]

215. 178-வது இலக்கம் காண்க.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதூஸ விரசிதமான

முருகசூப்படி வ்யாக்யான ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே மரணம்.

207. முண்டக 2-2-6. 208. ப்ருஹ 3-4-15. 209. ப்ருஹ 3-5-1.

210. லக்ஷ்வத்ரிஸ்மிருதி-1. 214. ரா-ய 18-35.

ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை

அ	ஏ	ஐ
அ இதிபுகுவ 106	ஏகோஹவை 34	ஐந்மகர்ம 130
அகாரஞ்சாப் 55	ஏதூக்புத்த்வா 165	ஐந்மாந்தர 210
அகாரஸ்சித் 80	ஏததஸாம 145	த
அகாரேரணைச் 81	ஏவம்ஸம்ஸ்ருதி 17	ததேவபூசம் 78
அகாரோவை 60	ஏஷ நாராயண 199	ததேவா க்யுநிஸ் 79
அகிஞ்சநோக்யுதி 103	ஏஷ ஸர்வபூகா 39	தந்மந்த்ரம் 9
அகிஞ்சநோநந் 104	ஐ	தமேவசாத்யம் 188
அகிஞ்சித்தகர 89	ஐஹலௌகிக 49	சவஸ்டர்ஸாத் 69
அகிலஐக்யுந் 113	ஓ	தவாநந்தஞ்ஞ 26
அஞ்ஜலி: பர 129	ஓங்காரப்ரபுவா 58	தஸ்யப்ரக்ருதி 59
அண்டூநாந்து 97	ஓமித்யக்யுரே 52	தா தூர்த்த்யே 70
அக்யுபாதக 172	ஓமித்யாத்மாந 207	த்வமேவோபா 189
அநந்தாவை 28	ஓமித்யேகாக்ஷர 52	த்வம் மாதா 112
அநந்யாராக்யு 67	க	தவம் மே 90
அநந்யாஹி 68	க:குப்யேத் 115	தவாமேவ 18
அநாத்மந்யா 153	கதூஞ்சந நத்ய 121	த
அநாத்யுகால 155	கமலநயந 128	தூஸபூகா: 11
அப்யயமஸர்வ 122	கர்மணைவஹி 159	த்யுஸாஸ்ச 36
அஸந்நேவ 1	கிந்ததர் 44	தேவித்வாமநு 96
அஹம் மே 90	கிந்தேந 94	தேவ்யாகாரு 199
ஆ	கிமேதந் 111	தேயூஸாயம் 166
ஆகேஷ்பக:ப்ர 191	க்ருபயாபர் 120	தேஹாஸக்தா 5
ஆத்மத்யாஸ்யம் 74	க்ருஷ்ணஏவ 178	தேவா தீநம் 9
ஆத்மாநமேவ 208	எ	த்ய்வ்யக்ஷரஸ்து 92
ஆத்மா வா 209	கூச்சூநாநுஜாநா 176	த
ஆர்த்தாவிஷ்ண 42	கூத்யர்த்தூ 192	தூர்மஸம்ஸ்தூ 181
ஆஸ்காந்தே 24	கூரும்ப்ரகாஸ 8	ந
ஆஸ்திகோ தூர்ம 20	கேகாவிந்தேயுதி 47	நகஸ்சிந்நா 116
ஈ	ய	நக்ஷமாமி 110*
ஈஸோஸிதவ்ய 16	க்யுருதேந வாதூ 168	நம இத்யேவ 146
உ	ச	நமந்த்ரோ 31
உக்தார்த்தூ 87	சக்ஷுஸ்ச 35	நஹிஜ்ஞாநேந 161
உந்மாத்யுஸ்சித்த 196	சேதநஸ்ய 91	நாக்ருதித் 88
உபாயேக்யுருஹ 124	சோத்யநாலக்ஷ 170	நாமருடஞ்ச 56
ஊ	ஸ	நாரஸபூதேந 99
ருசோ யஜுஸ்திஷி 6	சூயாவா 143	நாரஸ்தவிதி 98

நாராயணபரம் 33	மனோவாக்கா 154	ஸ்ரஸ்த்ரஜ்ஞாந 23
நாராயணயவித் 29	மந்தாரம்த்ரா 4	ஸ்ரயத இதி 65
நாராயணேதி 43	மந்தரம்யத்தேந 8	ஸ்ரிய:பதி: 117
நாஸ்திசாஷ்டா 30	மந்த்ராணம் பர 7	ஸ்ரியாஸார்த்த 125
நித்தயகிங்கர:ப்ர 149	மந்த்ரேதத் 10	ஸ்ரீயத இதி 66
நித்தயகிங்கரோ 150	மந்மநாபுவ 163	ஸ்ரீரிதிப்ரத்யுமம் 105
ப	மஹத்யாபதி 45	ஸ்ரீவல்லப 95
பஞ்சவிம்ஸஆத் 84	மாமேவயே 187	ஸ
பஞ்சவிம்ஸோய 83	மாமேவைஷ் 198	ஸ ஏவஸ்ருஜ்ய: 63
பதிம்விஸ்வஸ்ய 12	ய	ஸக்ருதேவப்ர 132
பராஸ்யஸுத்திர் 184	யச்சுரேயஸ் 205	ஸக்ருதேவஹி 131
பரிபூர்ணாகுஸி 109	யதூஸர்வேஷ 40	ஸதூபஸ்யந்தி 100
பவித்ராணம் 203	யதிவாராவ 214	ஸத்யபுத்தி: 22
பாபாநாம் 116	யதோவாஇமாநி 62	ஸந்த்யாஹிந: 169
பிகரம் 101	யத்யுப்ரஹ்ம 118	ஸமஸ்தஸுப்யுக் 66
பிதேவத்வத் 109	யத்ரநாராய 201	ஸமோஹம் 108
புண்யபாபே 195	யஸ்யதேவே 102	ஸம்ஸாரஸாக்ய 14
புண்யாத்த்வார 200	யஸ்யம்ருத்யு: 38	ஸம்ஸாரார்ணவ 19
ப்ரக்ஷாளய 158	யஸ்யாத்மா 37	ஸர்வபாபேப் 123
ப்ரணவாத்யம் 53	யஸ்ஸர்வஜ்ஞ 183	ஸர்வபாப 167
ப்ரணவாத்ய: 57	யேசவேத்யவி 202	ஸர்வம்கர்மா 160
ப்ரஸுநம்புஷ் 69	யேநயேந 147	ஸர்வமபரவஸம் 71
ப்ராப்யஸ்ய 15	யோந்யதூ 76	ஸர்வவேதார்த்த 41
ப்ராயஸ்சித்தி 134	யோவஜ்ரபா 175	ஸர்வாந்சாமாந் 126
ஈ	ர	ஸாகிமர்த்த்யம் 144
பலமத: 185	ரக்ஷயாடேக்ஷா 180	ஸாங்கேத்யம் 48
ஏ	ரளம்ஹ்யேவா 140	ஸீகாமுவாச 186
புஹ்வோந்ருப 25	ராஜஸம்ஸ்ரய 115	ஸீகாஸமக்ஷம் 137
புஹ்வநிமே 27	ராமோவிக்ரஹ 177	ஸுஹ்ருத்யம் 167
புரஹ்மஹத் 171	ல	ஸேநயோருப 179
ஈ	லக்ஷ்மீநாத்ய 2	ஸேவாஸ்ரவ்ந 72
புத்தயாத்வந 162	லக்ஷ்மயாஸஹ 64	ஸோஸ்ருதே 139
புவஸரணம் 281	லோகவிக்ரந் 133	ஸ்நாத்வாபுஞ் 174
புவாம்ஸ்துஸ 135	வ	ஸ்வஜ்ஞாநம் 3
புத்த்வாசாந்த்ய 173	விஜ்ஞாதாரம் 86	ஸ்வத்வமாத்மாநி 13
பூகாநிசகவர்க் 82	விஜ்ஞாநாத்மா 85	ஸ்வரூபம்ஸ்வா 93
பூக்த்வோர்த்துவ 31	விஜ்ஞாயப்ரஜ் 206	ஸ்வாமித்வம் 13
பூரிதிருக் 54	விஸ்வம்நாரா 32	ஹ
பேபூக்தாஹம் 152	விஷ்ணுபத்நீ 114	ஹேக்ருஷ்ண 186
பேபூக்யாவாமபி 96	ஸ	க்ஷுஜ்ஞ
ம	ஸங்குசக்ரகதா 46	க்ஷிபாமி 110
மதியானாதி 156	ஸாரம்வஸு 21	ஜ்ஞாநாந்மோ 130

நம்மிடம் கிடைக்கும் புத்தகங்கள்:-

ஆழ்வார் அருளிச்செயல்களுக்குப் பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்
(பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டுகளோடு கூடியவை)

கூரந்தூங்கர்

விலை தயரல்

1. முதல் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 2-50 .50
2. திருப்பள்ளியெழுச்சி வ்யாக்யானம் 1-50 .40
3. பகவத்விஷயம் I (முதலிரண்டு திருவாய்மொழிகள்) 37-00 5-00
- ஷெ II பாகம் (முதற்பத்து 3-10 ,,) 42-00 6-00
- ஷெ III பாகம் (இரண்டாம்பத்து முழுவதும்) 52-00 7-00

ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை

விவரணத்துடன் கூடிய பூர்வாசார்யர்களின் வ்யாக்யானங்கள்

1. சிறியதிருமடல் வ்யாக்யானம் 4-50 .75
2. பெரியதிருமடல் வ்யாக்யானம் 7-50 1-50
3. இரண்டாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 6-00 1-00
4. மூன்றாந்திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 6-00 1-00
5. நான்முகன் திருவந்தாதி வ்யாக்யானம் 7-50 1-00
6. திருவெழுகூற்றிருக்கை வ்யாக்யானம் 1-50 .40

அருளிச்செயல்களுக்கு எளியநடை விவரணம் மாத்திரம்

1. திருப்பல்லாண்டு வ்யாக்யானம் 3-00 .60
2. திருப்பாவை வ்யாக்யானம் 6-00 1-00

நமது மற்ற வெளியீடுகள்

1. ஸ்தோத்ரரத்நச து:ஸ்ஸோகீழிதந்தேவ்யாக்யானங்கள் 12-00 1-00
2. சது:ஸ்ஸோகீ வ்யாக்யானம் [நாயனாராச்சான்பிள்ளை] 3-75 .75
3. கத்ய வ்யாக்யானங்கள் 6-75 1-25
4. ஸ்ரீராமாயண தனிஸ்ஸோகம் [விவரணத்துடன்] I Part 5-25 1-00
- ஷெ இரண்டாம் பாகம் [விவரணத்துடன்] 10-50 2-00
5. பாசரப்படி ராமாயணம் 0-25 —
6. முழுகுப்படி வ்யாக்யானம் 4-50 .75
7. ஆரூயிரப்படி குருபரம்பராப்பரபூவம் முதலியவை 18-00 2-50
8. ஸ்ரீவசநபூஷண வ்யாக்யானம் 4-75
- 4-75 அரும்பதவுரைகளுடன் முதல்பாகம் 9-00 1-50
9. சாரீரககாரிகாவளி [இரண்டாம் பாகம்] 7-50 1-50
10. கைசிகபுராணம் 1-50 .40
11. உபயஸேதாந்த ஐககண்ட்யம் 3-00 .60
12. வெடுகநம்பி அருளிய யதிராஜவைபுலம் [விவரணத்துடன்] 1-50 .40
13. நாலாயிரதிவ்யப்பரந்தம் [முதலாயிரம்] தீர்த்துவிட்டது.
- ,, [இரண்டாமாயிரம்] 8-00 1-50
- ,, [மூன்று, நான்காமாயிரம்] 12-00 2-00
14. திருக்குறள் ஸம்ஸ்கிருதஸ்ஸோக மொழிபெயர்ப்புடன் 10-00 2-00
15. [போதாயந] ஸந்த்யாவந்தநம் பதவுரையுடன் 0-75 .00
16. [போதாயந] உபாகம்விதி 0-75 .33
17. அருளிச்செயல் ரஹஸ்யம் [வரதாசார்யஸ்வாமி தொகுத்த பூஷணத்துடன்] 3-75 .75
18. புருஷஸூக்த வ்யாக்யானம் 2-25 .40
19. நாராயணஸூக்த வ்யாக்யானம் 1-50 .40
20. ஸ்ரீஸூக்த வ்யாக்யானம் 3-00 .75

for us, certain great souls proficient in the knowledge of the five things that ought to be understood and likewise of the subtle doctrine that the relation of the Jivatma to the Lord is that of the body to the soul, came to us out of compassion to save us from being lost (in that stream).

[NOTE:— *Koustubha*: This gem is stated in certain treatises to stand allegorically for the *Jiva*.]

SANSKRIT VERSE :

In the cycle of *karma*, *avidyā* and others which succeed one another, as in the revolution of a wheel, in the varied streams of *samsāra* peculiar to each individual and beginning from time immemorial, all systems of religious thought declare that, when the proper time comes, there is varied fruition resulting from past *karma*. At the time of this fruition, the Lord, who is the first *Āchārya*, finds his opportunity, catches the *Jiva* and bestows His grace on him. Such *Jivas* are indeed rare and they become the repositories of all forms of wealth (like discrimination and freedom from desires) extending up to the sovereignty enjoyed by the freed souls in *moksha* (*viz.*, the enjoyment of *Bhagavan* and service to Him).

[NOTE:— *and others*: The word *others* refers to *vasanas* or impressions left in the mind in previous births, *ruchi* or tastes and aptitudes and *prakriti sambandha* or association with matter.]